XXVII. évfolyam. 5. szám Ára: 1.80 Ft 1971. február 4.

Várnai György rajza

— *Majd bolond leszek visszabújni a barlangomba, ha szerepelhetek a tévében...*

KEDVES LUDAS!

KIRAKATNÉZŐBEN

1

A ruhásboltok kirakatából öles reklám harsogja felém:

„ÚJ ÉV — ÚJ ÁR"

Hogy milyen lesz az új év, azt még nem tudhatom. Jó lenne megtudni legalább azt, hogy az új ár milyen? Olcsóbb a réginél? Ez manapság ritka. Drágább? Akkor viszont nem reklámoznák. Valami bizonyára olcsóbb lett. De mi? Minden? Vagy legalábbis sok minden? A kecsegtető, ám igen szűkszavú reklám minderről semmit sem árul el. Oda kell menni a kirakathoz megnézni.

Hát én megnéztem! A Rákóczi úti Uránia férfiruhaszaküzlet kirakatának egyik zugában láttam 4, azaz négy leértékelt árú ruhát. Azon kívül volt még a kirakatokban legalább harmincféle öltöny, zakó és kabát — változatlan áron.

Szóval csak az év új. A trükk régi.

2

Napokig izgatta a fantáziámat egy nagyméretű újsághirdetés, amely azzal csalogatta a Rákóczi úti Centrum áruházakba a nagyérdemű vevőközönséget, hogy ha „két párat fizet, három párat kap" egy titokzatos, meg nem nevezett valamiből. Soká tűnődtem, vajon mi lehet az?

Arany fülbevaló? Nem valószínű.

Talán 39-es barna férficipő? Az lehetetlen! Meggyőződésem, hogy egész Pesten sincs két pár belőle, én ugyanis térdig koptattam a lábam, ilyen cipőt mégsem találtam.

Bizonyára zokniról és harisnyákról lesz szó, gondoltam magamban, s eltökéltem, hogy ezt a nagy alkalmat nem szalasztom el, még akkor sem, ha tapasztalatból tudom, hogy ilyenkor nem a legkelendőbb árut teszik elénk. Úgy lehet, meg kell vennem egy pár citromsárga és egy pár narancsszínű zoknit ahhoz, hogy harmadikként egy pár lila zoknit kapjak ajándékba. De még így is megéri!

Ám a Verseny Áruház kirakatának gondos áttanulmányozása után kiderült, hogy az egész akció csupán egyfajta nylonharisnyára vonatkozik. Hát ezt illett volna a hirdetésben megjelölni világosan, egyértelműen.

Mert egy hirdetés lehet cseles, furfangos, talányos is — de soha, senkit sem szabad megtévesztenie.

Így kívánja a tisztesség.

(r)

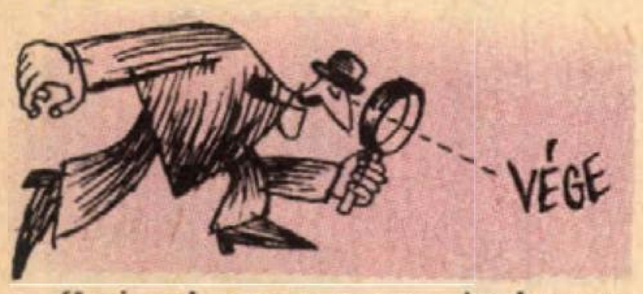
HOL A BIMBÓ ÚT VÉGE?

Biztos vagyok benne, hogy a kedves olvasók kilencvenkilenc százaléka ostobának tartja a fenti kérdést.

Hát hol lenne a Bimbó út vége? — kérdezik viszsza. — Ott, ahol a többi útnak vagy utcának a vége: a végén.

Engedje meg a kedves olvasók kilencvenkilenc százaléka, hogy ezennel felvilágosítsam őket. A többi útra, utcára vonatkozó ismereteik, tapasztalásaik a Bimbó út esetében csődöt mondanak.

A Bimbó út vége ugyanis nem a Bimbó út végén van, hanem az Endrődi Sándor utca végén, azaz annak folytatásaképpen, ugyanis...

Szóval az a nagy helyzet, hogy — például — aki a Bimbó út 191-es vagy 212-es számot keresi, az a házak növekvő számait követve, egy kis erdős dombhoz érkezik, ahol nincs tovább. Ott áll hát tétován, értetlenül, mígnem jön valaki helybéli polgár, aki fölvilágosítja őt, hogy hol és merre kapaszkodjon föl, ha el akarja érni azt az útszakaszt, amellyel egy hajdani terv szerint majdan egyszer össze fogják kötni a jelenlegi Bimbó utat, s amelyet — *az egyszerűség kedvéért* — addig a néhány évig (évtizedig?) is Bimbó útnak neveznek.

Mindezt tudom már régen, de nem tettem szóvá. Gondoltam: nem nagy ügy, kár róla beszélni. A minap azonban találkoztam ott egy tüzelőt szállító autóval, amelynek jóhiszemű sofőrje órák hosszat kínlódott, amíg a nagy hóban vissza tudott farolni a Fenyves útig. Ő mondta: „Tettek volna ide egy táblát, hogy..."

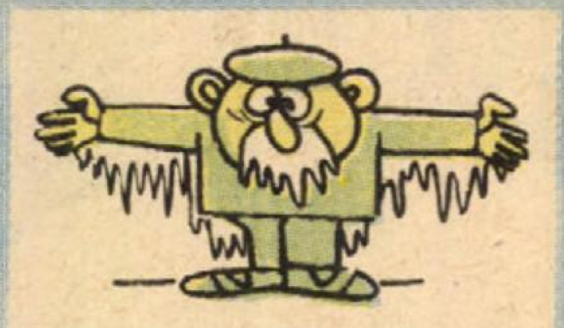
További szavait nem idézem, úgysem szednék ki. Annyit azonban mondhatok, igaza volt.

S. L.

CSAK RÖVIDEN!

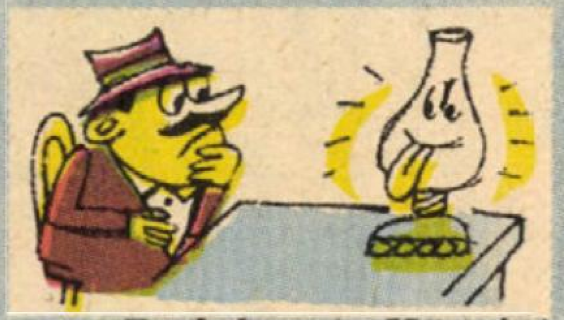
Az albertirsai kultúrotthonban szerettük volna megnézni az Egri csillagok című filmet. A teremben olyan hideg volt, hogy még nagykabátban is fáztunk, és a film vége előtt kénytelenek voltunk otthagyni a vetítést.

Talata Mihály
Albertirsa

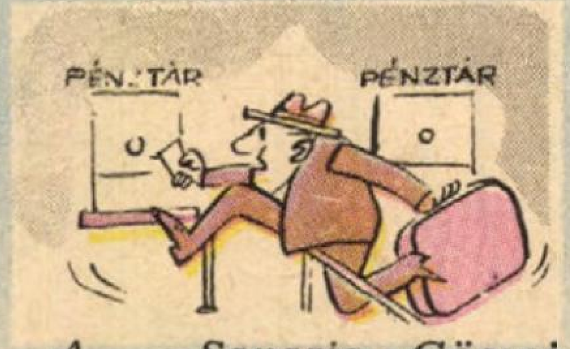
Végre hozzánk is elért a villamosvezeték, ám a DÁV mezőhegyesi részlege a múlt év áprilisa óta, különböző ürügyekkel, állandóan halogatja a villany bekötését a lakásunkba. Nagyon régen várjuk már, hogy megszabaduljunk a petróleumlámpától, érthető, hogy mérgesít bennünket a DÁV huzavonája.

Zsótér István
Kisdombegyház

A Budakeszi Községi Tanács nemrégiben felszólított, hogy motorkerékpárom 1969. évi adóját, 149 forintot, sürgősen fizessem be. Az ügynek egyetlen, de nagyon lényeges szépséghibája van: soha az életben nem volt motorkerékpárom!

Gál József
Bp. VIII., Szűz u. 3.

A Savaria—Göcsej expresszel utaztam nemrég a Déli pályaudvarról. Nagy meglepetésemre kétszer kellett sorba állanom, mert a menetjegyet és a helyjegyet csak két különböző pénztárnál lehetett megváltani. Vajon kinek az újítása lehet ez az „ötletes" megoldás?

Nagy László
Veszprém

A BKV FIGYELMÉBE...

1

Sokat tűnődtem már azon, hogy milyen meggondolás alapján közlekedteti a BKV a 72-es troli vonalán, a Marx tér és Thököly út között, a régi típusú, szűk, már régen kimustrálásra megérett kocsijait, míg az ugyanezen vonal másik felén, a Marx tér és MÁV kórház között, a 71-es járat, szép, modern, tágas szerelvényeket kapott, noha ezek többnyire üresen közlekednek. Már többször voltam kénytelen arra gondolni, miközben a 72-es trolin sokadmagammal gyömöszöltük egymást, és mellettünk elegánsan (majdhogynem kihívóan) elsurrant egy néptelen 71-es, hogy ezeket az új, kényelmes kocsikat talán féltik a közönségtől?

2

Eleinte örült az utazóközönség, mert azt hitte, hogy a 44/a és a 67/a jelzésű villamosjáratok beállítása a különben igen nagy forgalmú 44-es és 67-es járatok tehermentesítését szolgálja majd. Ez egy ideig így is volt. Az utóbbi időben azonban a 44-es és a 67-es villamosok már nagyon-nagyon ritkán tűnnek fel a forgalomban, helyettük az „A"-s szerelvényeket sűrítik, melyek azonban csak a Keleti pályaudvarig közlekednek. Ebből kifolyólag viszont Buda felől sem jönnek negyvennégyesek vagy hatvanhetesek, csak tizenkilencesek és hatvanasok, melyek a város felől jövet szintén csak a Keletiig közlekednek. Különösen kellemetlen ez csúcsforgalom idején, amikor a hazaigyekvő polgár (akár Zuglóból a város felé, vagy fordítva) a Keletinél kénytelen átszállni. Próbáltam magam azzal vigasztalni, hogy ebben a hidegben nem árt egy kis testmozgás. De még nem győztem meg magam teljesen...

(ágh)

ÖRS VEZÉR TÉRI PANASZOK

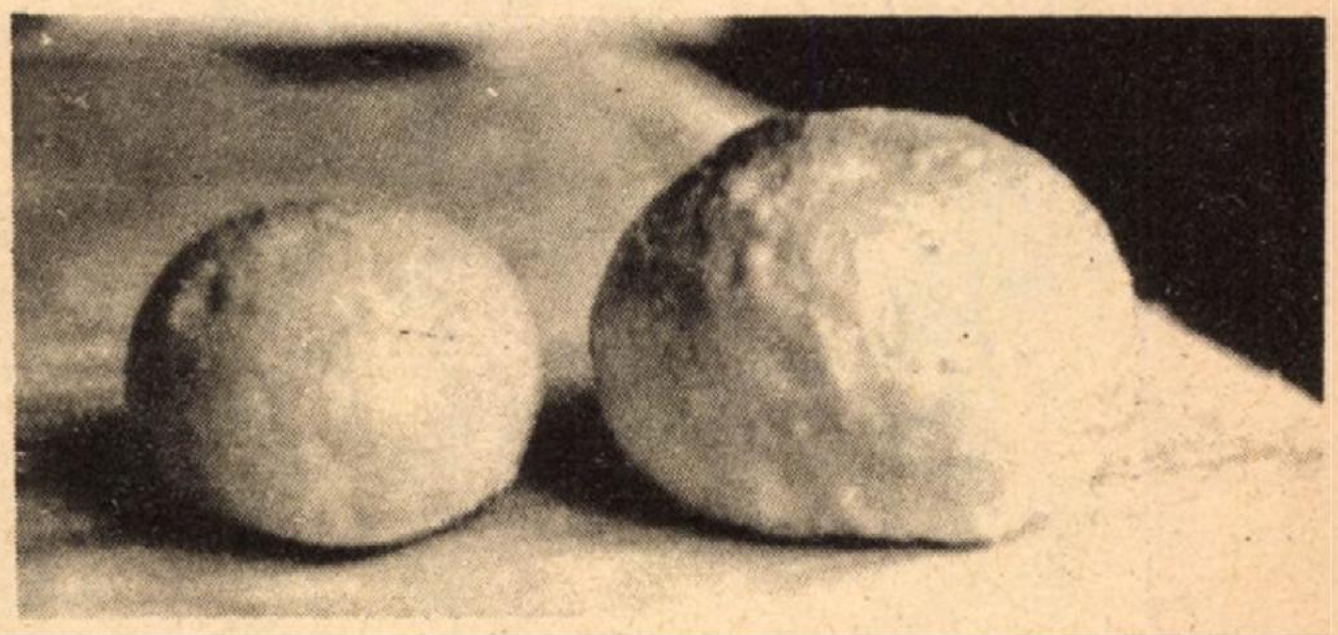
Amíg a Keletiig járt a HÉV, a csömöriek igen sokszor hamarább érhettek haza a munkából, mint most, mert bár a vonal megrövidült, a menetidő csak a menetrendben lett rövidebb, a valóságban nem. Ennek legfőbb oka, hogy indokolatlanul sok cinkotai HÉV-járatot iktattak be, ezért a végállomás, valamint a cinkotai állomás, sok esetben, a zsúfoltság miatt, csak késve tud fogadni más szerelvényeket. S amíg a cinkotai HÉV-szerelvények jóformán üresek, addig a csömöri és a gödöllői járatok túlzsúfoltak.

Az Örs vezér tér nagy forgalma mindenképpen megkövetelné, hogy W. C. és várócsarnok legyen. De nincs, illetve egy nyitott, oda nem illő, sőt útban levő „fészert" csináltak erre a célra.

A METRÓ felszíni végállomásán a kijáratnál mindig torlódás van. Nem csoda, hiszen a kijárat szűkebb, mint a bejárat. Ám az utasok nem egyszerre mennek be, de egyszerre szeretnének kijönni!

Kovács László
Csömör, Sas u. 2.

„KEREK EZ A ZSEMLE, NEM FÉR A ZSEBEMBE..."

A kép jobb oldalán látható zsemlével kapcsolatban tényleg aktuális a fenti kis dalocska. A bal oldaliról ugyanezt már nem lehetne elénekelni. A nagyobbik zsemlét a Bajcsy-Zsilinszky úton vettem, az 502-es pékáruboltban. A kisebbiket a Damjanich utcai Csemegében vásároltam. Mindegyiket 40 fillérért.

B. Z.
Budapest

AZ ÉVTIZED VICCEI

AMERIKA

Egy bizonyos Mister Smith nyilatkozik a Gallup közvéleménykutató intézet munkatársának:

— Boldog vagyok, hogy Nixonra szavaztam. Ő legalább megteremtette a békét.

— Hogyhogy? — pislog egyet a munkatárs.

— Legalábbis nálam, otthon. Az utóbbi időben az egész családom, feleség, gyerekek, kutya, mind folyton az utcán van és tüntet a politikája ellen. Ha tudná, micsoda béke és nyugalom van a lakásban!

EURÓPA

Két politikai fogoly ismerkedik egy görögországi cellában.

— Mennyit kapott?
— Másfél évet.
— És miért?
— Ártatlanul. Nem csináltam az égvilágon semmit.
— Tudja, mit? Ezt mesélje be másnak. Annál, aki semmit sem csinált, itt három év a minimum.

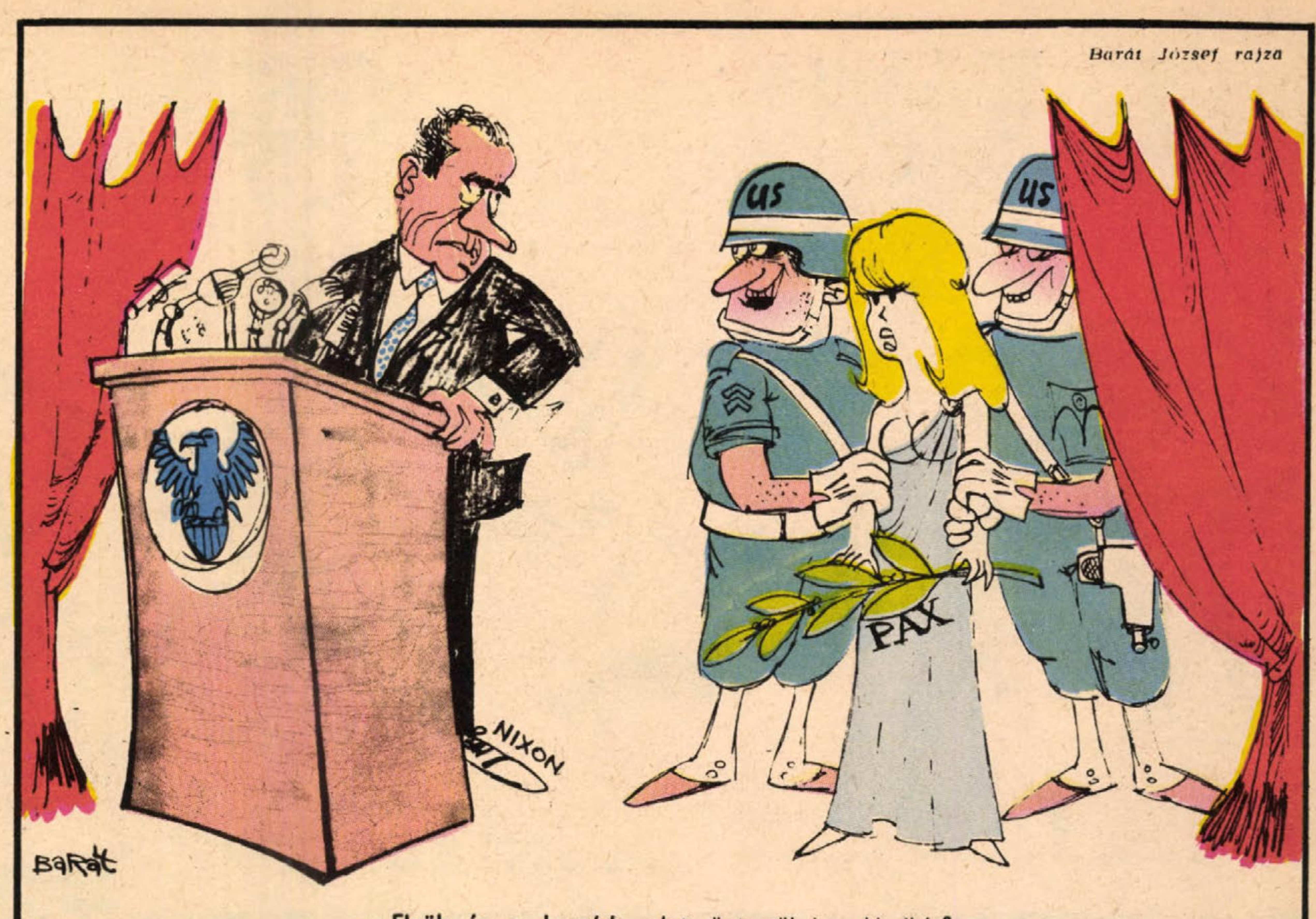
AFRIKA

Mit nevezünk szigorúan semleges országnak?

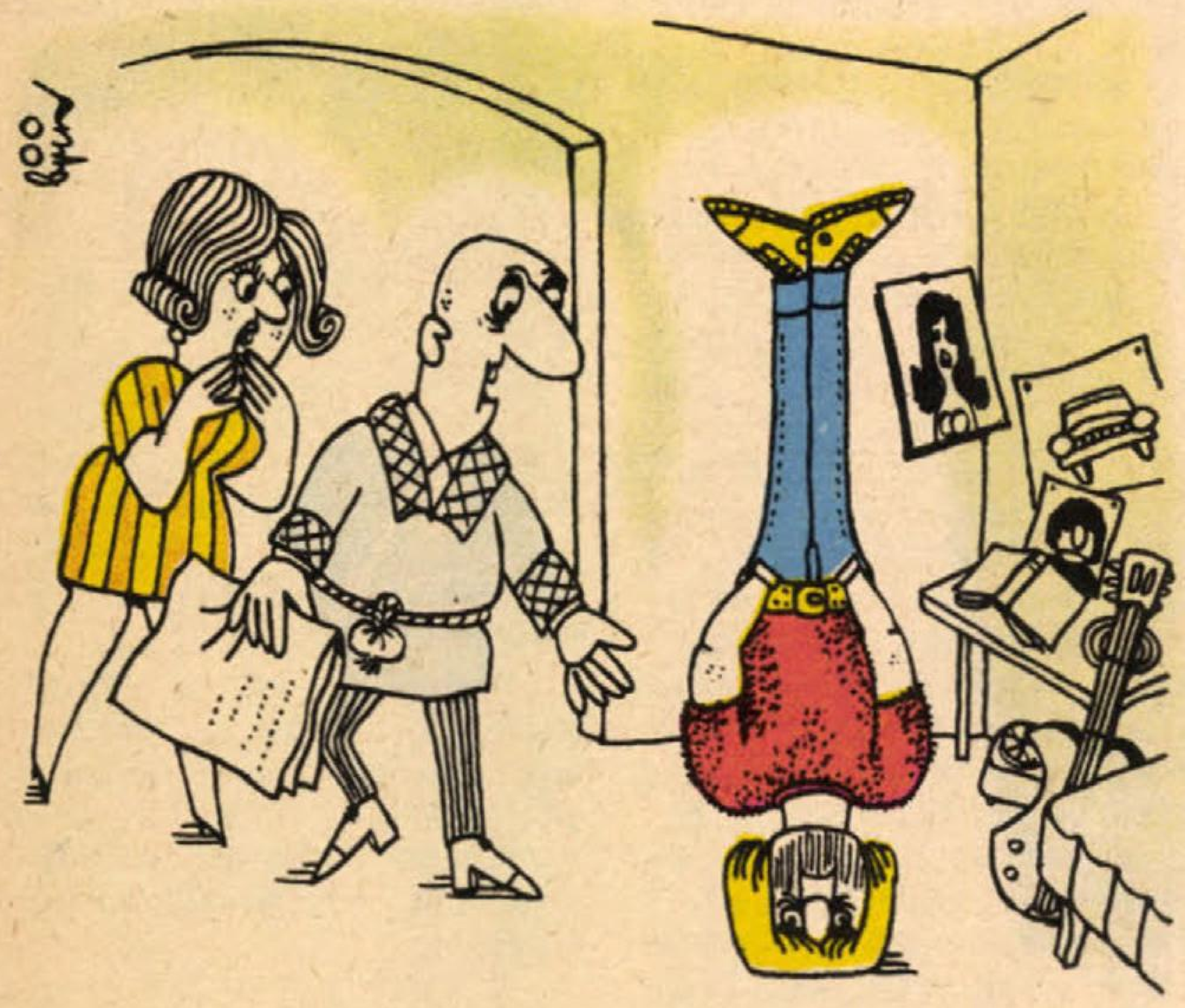
Az olyan országot, amely semmi szín alatt, elvből nem ad el fegyvert soha semmiféle hadviselő félnek, ha az nem fizet előre.

T. Gy.

Barát József rajza

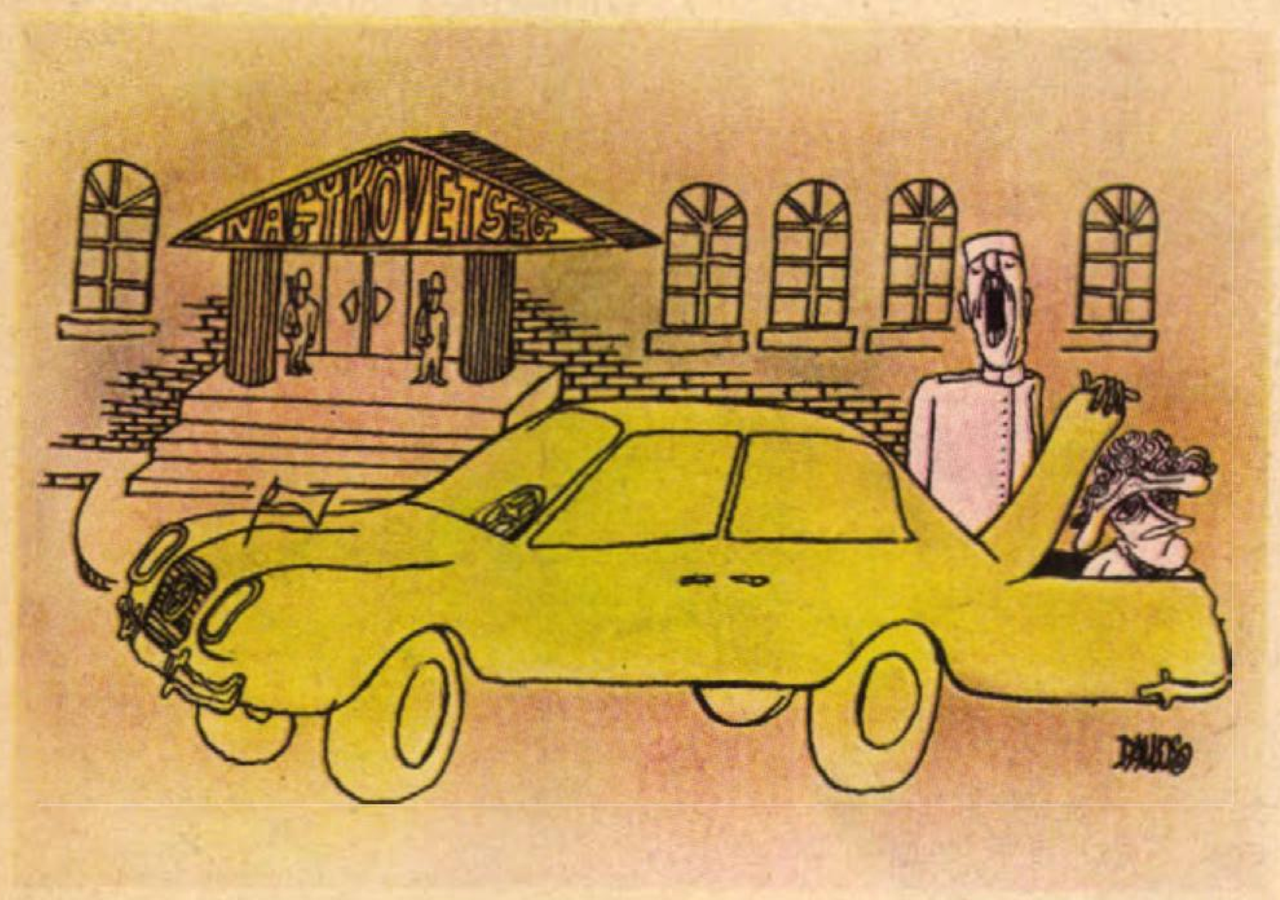

– Elnök úr, a beszéde alatt röptessük is a kicsikét?

– Már megint mi ellen lázadsz, édes fiam?...

ÓVATOS DIPLOMATA

– Kiszállhat, nagykövet úr! Megérkeztünk...

A DÍJ

Miért nem kapnak díjat a humoristák? Miért nincs Karinthy Frigyes-díj? — kérdezte versében Szilágyi György, a rádió kabarészínházában.

A vers témája még éjjel sem hagyott nyugodni: azt álmodtam, hogy megkaptam a díjat. S amikor elmentem a díjkiosztó ünnepségre, a bizottság elnöke közölte velem:

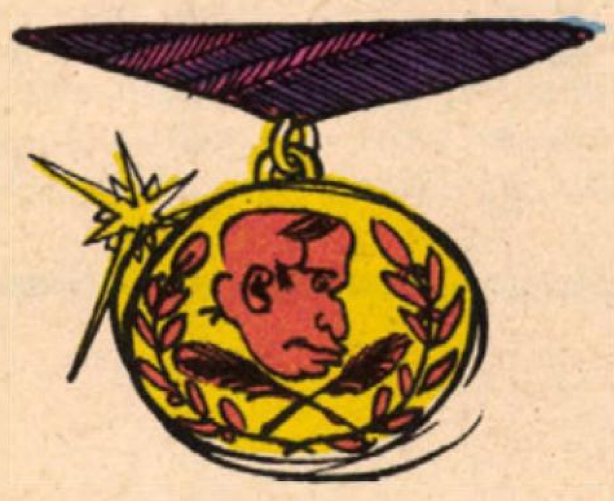
— A Karinthy Frigyes-díj, sajnos, elfogyott. Vigyen valami mást! Nagyon szép Kovács Jánosné-díjunk van... Nézze, milyen gusztusos!...

Nem fogadtam el, mert a Kovács Jánosné-díjat ejtőernyős szülésznők kapják. Ragaszkodtam a Karinthy-díjhoz, mire azt felelték: nézzek be néhány nap múlva.

Hazatérve cikket írtam: „Miért nincs elég Karinthy-díj" címmel. Három nap múlva megérkezett a válasz. Azért nincs Karinthy-díj, mert az afgán ziherhejctű-szállítmány nem érkezett meg időben, és ziherhejctű nélkül nagyon snassz lenne a díj. Problémát okozott az is, hogy a díj alapanyagához feltétlenül szükséges sulphuricumoxidot a Közért elfelejtette megrendelni, de már tárgyalnak a kislőcei Hajnalhasadás téesszel, amely vállalkozott a vegyület előállítására, mihelyt javul egy kicsit az idő.

Néhány hét múlva újra elmentem a díjkiosztó ünnepségre, de a bizottság tagjai ügyet sem vetettek rám. Az elnök turflapot olvasott, a többiek pedig lottószelvények kitöltésével foglalatoskodtak. Másfél óra hosszat krákogtam, köhécseltem, hogy felhívjam magamra a figyelmet, de csak annyit értem el, hogy tüdőszűrésre küldtek.

Hazatérve glosszát írtam: „Miért nem udvariasabbak a Karinthy Frigyes-díjki-

osztó bizottság tagjai?" A cikk nem maradt válasz nélkül. Az illetékesek közölték velem, hogy a díjkiosztó bizottság elnökét azonnali hatállyal áthelyezték egy másik díjkiosztó bizottsághoz alelnöknek.

Nemsokára harmadszor is elmentem, hogy átvegyem a Karinthy Frigyes-díjat. Harmadszorra meg is kaptam, de csak a második fokozatot, mert az első fokozatot elvitte egy tragédiaíró, akinek ugyan semmi köze nem volt a humorhoz, de éppen arra járt, és nem akarták, hogy üres kézzel menjen el.

Nagyon boldog voltam, amikor megkaptam a Karinthy-díjat, madarat lehetett volna fogatni velem. Boldog voltam és büszke. Végre egy kis megbecsülés! Otthon kiderült, hogy a díj elolvadt a dobozban: cseppfolyós lett, és kétoldalt kicsurgott a skatulyából. Sajnos csak később vettem észre, hogy a díjhoz használati utasítást is mellékeltek, amely szerint a doboz állandóan nyitva tartandó, lehetőleg mínusz 30 fok alatt, mert szobahőmérsékleten a díj folyékony lesz, majd elillan.

Azonnal leültem az írógéphez, és újabb cikket írtam, ezzel a címmel: „Miért nem készítik jobb minőségű anyagból a Karinthy-díjat?" A válasz postafordultával megérkezett. Az illetékesek megígérték: mindent megtesznek, hogy a díj jobb és tartósabb anyagból készüljön. Addig is, amíg az új díj elkészül, fogadjam el a Flancz-díj hetedik fokozatát. Mit tehettem volna mást: elfogadtam. A díjon nagy betűkkel ez állt: „A leghűségesebb apróvadidomítónak."

*

Felébredve úgy döntöttem, hogy írok a Nobel-díj bizottságnak: kapjanak Nobel-díjat a humoristák is!

Hátha ezt könnyebb elintézni...

Mikes György

MEGNYILT A NAGYCIRKUSZ

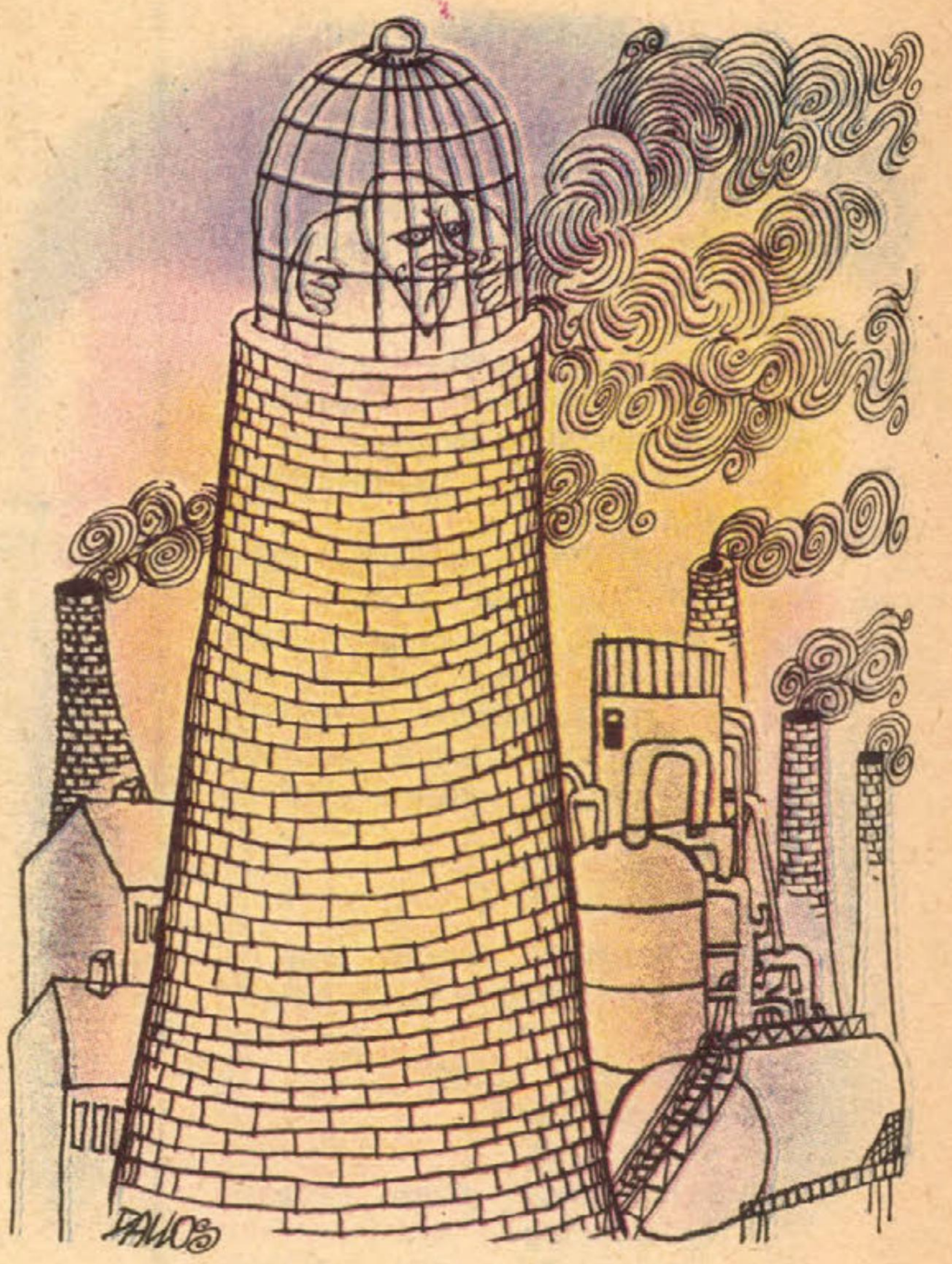

Kovács kartárs, az ő idomított igazgatójával

– Ez is valami? Látnád a főnökömet, ő milyen bohócot tud csinálni belőlem...

VÁNDORMADÁR

ÁTKÉPZÉS

(Egy gebines monológja)

A sógorom arra biztatott, hogy képezzem át magam gebinesnek, mert a vállalatnál sem sokra vihetem a bérelszámolóban. Én aggodalmaskodtam, mert nem vagyok szakember, de a sógorom azt mondta, hogy az nem baj, ő majd szerez nekem egy gebint, ahol egykettőre bedolgozom magam a vendéglátóiparba. Neki jó összeköttetései vannak és egy kis gebines vendéglőben nem kétezret keresek havonta, mint a bérelszámolóban, hanem legalább a háromszorosát. Nekem ott nyert ügyem lesz, mert nagyon örülnek a szakmában az olyan becsületes embernek, mint amilyen én vagyok. Csak az az egyetlen kikötése, hogy vegyem magam mellé régi ismerősét, Korponai Jenőnét, üzletvezetőhelyettesnek. mert az jó szakember, és úgy is kell helyettes, aki érti a szakmát, és engem is átképez a gebinre.

Nem sokat teketóriáztam: kiléptem a vállalattól, és a kedves Korponainéval együtt beléptem a gebinbe, de megmondom őszintén, akkor még fogalmam sem volt arról, hogy mibe léptem be. A gebines kisvendéglőt, közel Budapesthez, könnyen megkaptam, és Korponainé hónapok alatt bebizonyította, hogy valóban jól érti a szakmát. Nekem úgyszólván nem volt semmi dolgom, csak vezettem az üzletet, ő meg hozatta a rengeteg italt, megszervezte a konyhai beszerzést, irányította a szakácsnét, könyvelt, elintézte a számlákat, és felvett még két felszolgálót is, mert nem győztük a nagy forgalmat. A jó konyhára csőstül jöttek a vendégek.

Korponainé igazán nagyon ügyesen dolgozott. Azt javasolta, hogy le kell egyszerűsíteni az elszámolást. Ez a lényeg a gebinnél. Meg kell keresni azt a kulcsszámot, aminek alapján a kettőnk jövedelmét leemeljük a forgalomból. Megmagyarázta, hogy a vendég a gebinesnek is ad borravalót, és ha hetenként levesszük magunknak a bruttó bevétel 10%-át, akkor mindig tudjuk, hogy hol tartunk. Le is vettük minden vasárnap este, ami nekünk járt, és emellett velünk együtt a személyzet is megkapta a koszt-ját. Ingyen. Ilyen nagy forgalomnál az nem számít, mondta Korponainé, nekünk pedig tiszta haszon.

A bevétel szépen emelkedett, már a heti harmincezer forintot is elértük. Ebből kettőnkre háromezer forint jutott, felefele alapon. Semmi okom sem volt a panaszra: csak ebből havi hatezer forintot kaptam, volt úgy, hogy többet is. Korponainé el volt ragadtatva tőlem. Szerinte hamar megtanultam, hogy milyennek kell lennie egy jó és okos gebinesnek.

Nemsokára felemeltük a százalékunkat tízről tizenötre, mert Korponainé kiszámította, hogy az ételadagoknál és az italoknál is elértünk 5% megtakarítást. Igazán jó szakember ez a Korponainé, érti a gebinességet. Én mindenesetre sokat tanultam tőle, és úgy éreztem, hogy jól halad az átképzés.

Minden úgy ment, mint a karikacsapás. Gebinességem egyéves évfordulójára meghívtuk pesti barátainkat, voltak vagy huszonöten a banketten. Ettünk, ittunk bőven, de ez se került egyetlen fillérünkbe sem, mert Korponainé azt mondta, hogy futja a raktárfölöslegből.

Amikor néhány nap múlva meglátogattak bennünket az ellenőrök, nekik más volt a véleményük: egy hétig kutattak, ellenőriztek és feltúrtak mindent, végül azt mondták, hogy 120 000 forint a leltárhiány. Én majdnem elájultam a meglepetéstől. Fogalmam sincs arról, hogy Korponainé ilyen jól megalapozott kalkulációi mellett milyen hibát követett el, amíg én az üzletvezetéssel voltam elfoglalva.

Az ellenőröknek elmondtam a módszerünket. Ne izgassam magam, nyugtattak meg, akkor tulajdonképpen nincs is leltárhiány. De sikkasztás, az van, alaposan megdézsmáltuk a társadalmi tulajdont, mondták.

Ilyen az én formám. akkor ütött be a mennykő, amikor már teljesen át voltam képezve, és olyan jól megértettük egymást az ügyes Korponainéval.

Földes György

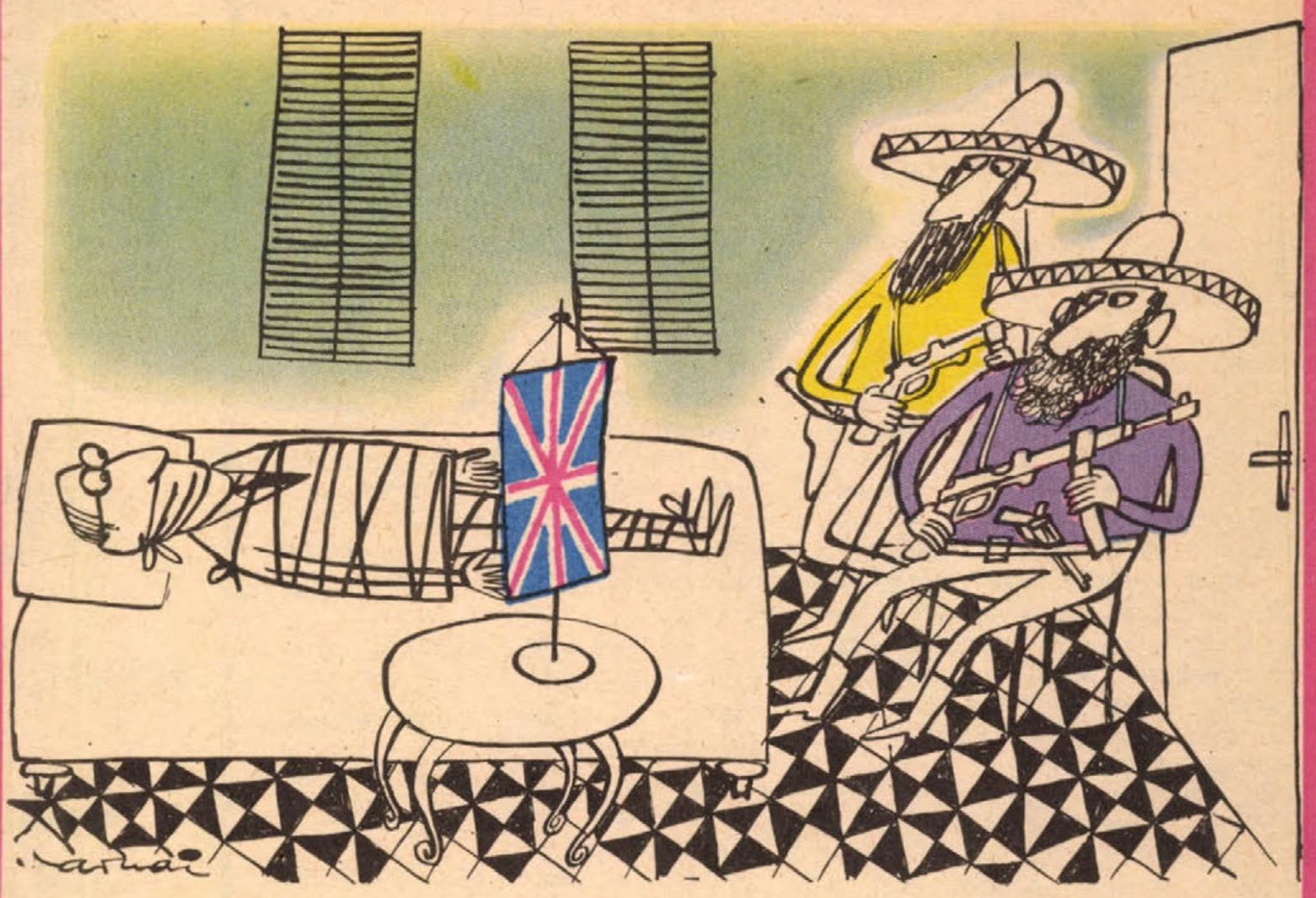
A FEJLŐDÉS ÚTJA

– Kész csodagyerek! Tizenhat éves, és még semmilyen vetélkedőn nem nyert!

FIGYELMES EMBERRABLÓK

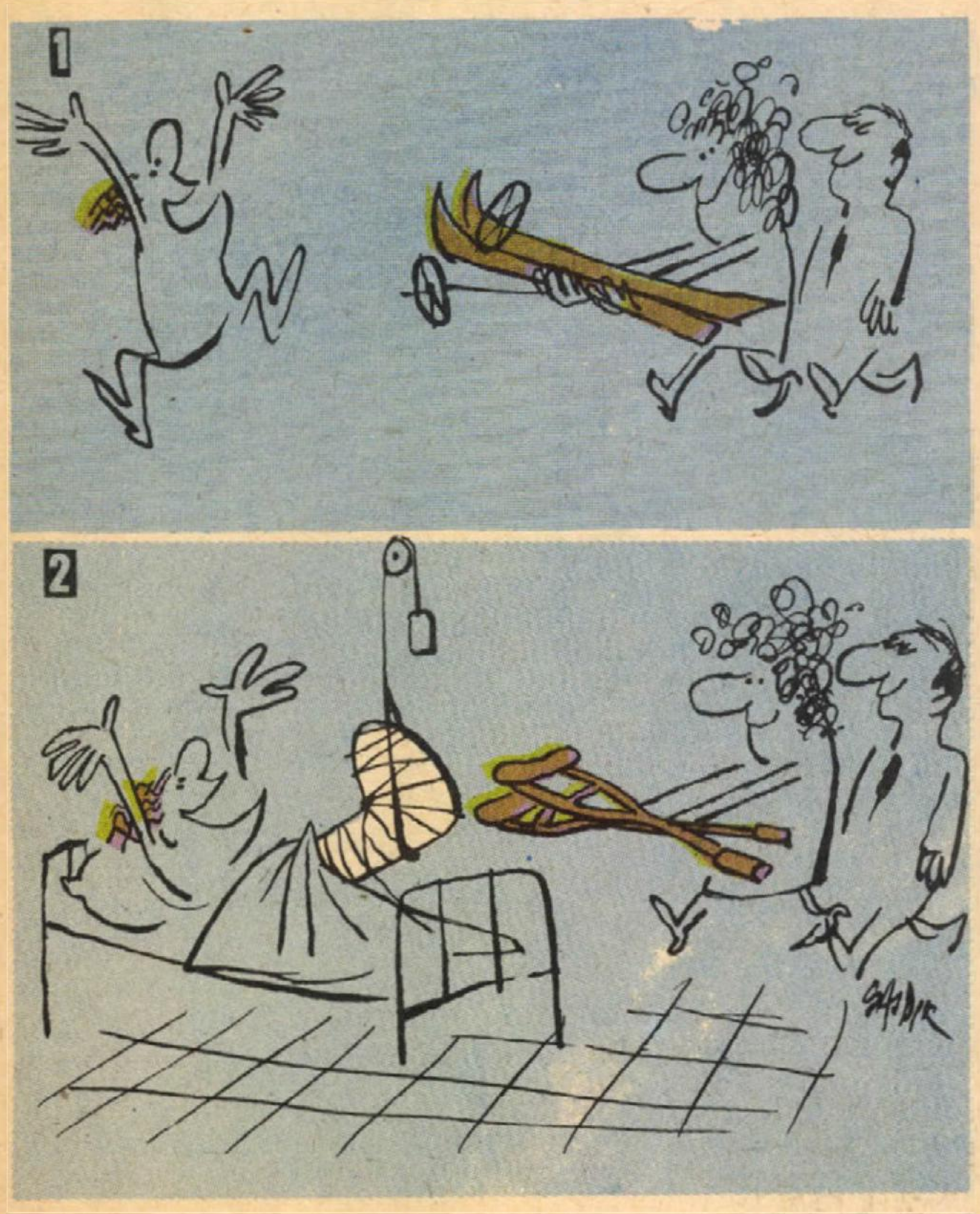

Várnai György rajza

– Én mindig aprópénzben adom az asszonynak a prémiumot, így többnek látszik...

TÉLI AJÁNDÉK

VIZSGAIDŐSZAK

Orvul csapott le rám, hátulról karolt belém, és vonszolni kezdett, miközben a szemét vadul forgatta.

— Mindenki a fedélzetre — zihálta. — Kell, aki megvigye a hírt: Sólétormos Jenő becsülettel harcolt, és férfimód bukott el. Most vizsgázom történelmi materializmusból. El fognak vágni.

Hármasával vettük a lépcsőket, csak dadogni tudtam.

— Ne hülyéskedj, Sólétormos. Ha az ember két lábbal áll a valóság talaján, és tudja, hol a helye, már el sem vághatják történelmi materializmusból.

Úgy nézett rám, mint Johanna a máglyára.

— Szurokba és tollba hempergetve űznek majd végig a város utcáin és közterein. Ujjal mutogatnak rám. Itt megy Sólétormos, akit elvágtak történelmi materializmusból. Nekem gyermekeim vannak.

Két tantuszt nyomott a markomba.

— Amint lefordulok a székről, értesítsd a mentőket. A másik tantusszal meg a hátramaradottaimat. Kíméletesen. Élj boldogul.

Az utolsó pillanatban még visszarohant hozzám.

— Ha mindent tudni akarsz — hörögte vérben forgó szemekkel —, Feuerbachot csak ugatom.

— Na, zendítsen rá, kérem — mondta nem sokkal később a professzor. — Kezdjük hinteni.

A következő félórában aztán világvárosi produkciónak tapsolhatott a terem gyér közönsége. Sólétormos egy zsonglőr eleganciájával dolgozott, félunott mosolyjal zúzott porrá hibás nézeteket, csillogó gúnnyal döfött szügyön ósdi dogmákat. Magával ragadta, felemelte és elszórakoztatta hallgatóit.

Az öreg Platón objektív idealizmusát két remekül kihegyezett poénnal szállította le a bányabéka szintjére, majd Immanuel Kantnak esett. Csillogó logikával bizonyította, hogy a „Tiszta ész kritikája" ma már az esztrádszínpadon sem állná meg a helyét, s a táncdalfesztiválra is legfeljebb a kiskapun osonhatna be, valamelyik új mosószer reklámszövegeként. Georg Wilhelm Friedrich Hegelt kettősjárommal állította fejéről a talpára, és közben módot talált arra, hogy a bélést is kipofozza a német filozófus misztifikációs módszereiből, csak úgy hullott az afrik. Eugen Dühringet már az első menetben kiütötte. Néhány szellemes kombináció után belharcba ment át, és akkora jobbhorgot csapott az ellenfél valóságfilozófiájára, hogy a vizsgáztató professzor rögtön bedobta a törülközőt.

— Rendicsek — mondta. — Nekem jó.

Olyan kitűnőt írt Sólétormos indexébe, hogy alulfölül vissza kellett hajtani.

A nap hőse ronggyá izzadt gallérral támolygott ki a teremből, arcán a diadal visszataszító lángja égett.

— Nagy vagy, Sólétormos — mondtam, mert tudom, mi az illem. — Látod, aki két lábbal áll a valóság talaján, és tudja, hol a helye, annak gyerekjáték.

— Ne beszéljünk mellé — mondta. — Inkább add vissza a két tantuszomat.

A folyosó sarkában furcsa társaság álldogált. Az öreg Platón a tunikájába törülgette könnyeit, Hegel meg Kant gérokkjának vállán zokogott.

— Manó — bömbölte —, legalább a dialektikámra lett volna egy jó szava.

— Nyugodj meg, Frici — mondta Kant. — Én hálás vagyok ennek a fiatalembernek. Most legalább tudom, mit tartsak magamról. Sámlit kellett volna csinálnom, Frici, nem kategorikus imperatívuszt.

Sólétormos ragyogó pofával mutogatta mindenkinek az indexét.

— Tessék — mondta. — Aki két lábbal áll a valóság talaján, és tudja, hol a helye, annak gyerekjáték a történelmi materializmus.

A téren megtorpant.

— Na, szió — mondta. — Én még ide bemegyek.

— A templomba? Minek?

— Ígértem egy százast Szent Antalnak, ha átengednek történelmi materializmusból.

Peterdi Pál

FEHÉR KLÁRA:

NEM A VALÓSÁG, ANNAK ÉGI MÁSA

Úgy fájt a kezem, hogy nem halaszthattam tovább: el kellett mennem az orvoshoz. Az orvos forgatni, rángatni, gyömöszölni kezdte beteg ujjaimat. Amikor már félájult voltam, megnyugtatott, hogy semmi baj, szakmai ártalom: ínhüvelygyulladás, teniszkönyök, meszesedés a csonthártyán, minden jobb embernek van ilyesmije. Sétáljak át a sebészetre, majd gipszbe teszik a karomat. Addig is, hogy ne szenvedjek annyit, szépen betekeri gézzel, a gézcsík végét a nyakamba akasztja, hetek kérdése az egész. Volt már arra példa, hogy a beteg meggyógyult.

Jó, mondtam, persze hogy átmegyek a sebészetre. de csak délután, mivelhogy déli tizenkettőkor kamerapróbám van a tévében, egy esti kerekasztal-beszélgetés próbája.

Felkötött karral mentem hát a tévébe, ahol is óriási lelkesedéssel fogadtak. Az öröm — amint kiderült — a beteg kezemnek szólt. A rendező el volt ragadtatva. — Ez igen, gyerekek — mondta. — A beszélgetésnek a valóságból kell kiindulnia. Te, amikor kérdezni kezdesz — intett a riporternek —, mindjárt azzal kezded, hogy mi történt a kezével? Mire ön lesz szíves, ugyebár azt válaszolni, hogy most tették gipszbe, ezért meg ezért... Mert a kedves néző nem is tudja, hogy az írónak nemcsak a feje fájdul meg, nemcsak a vérnyomása lesz magas, nemcsak ül az íróasztalnál, hanem még a keze is belerokkan. Majd egy nagy karosszékbe tetszik ülni. Sanyika, a kettes kamerával menj rá az írónő jobb könyökére, ez a jó... és akkor a beszélgetés, hogy úgy mondjam, mindjárt emberközelbe kerül.

Végigpróbáltuk a könnyed, rögtönzött esti beszélgetést, kezdőszavakat és végszavakat, stoppoltuk az időt, kijelölték a mozgást, azután nyargaltam a kórházba. a sebészprofesszorhoz, hogy gyorsan gipszeljenek be, mert estére vissza kell térnem a stúdióba.

A nagy tekintélyű, komoly tudós forgatni, rángatni, gyömöszölni kezdte fájó csuklómat, hajlítgatta a könyökömet, röntgenbe küldött, és amikor már a szemem szikrázott a kíntól, barátságosan megnyugtatott, hogy nem kell erre a kézre gipsz, nem kell kötés, borogatás, öreganyám orvoslási módszerei. Hydrocortison kell ennek vagy műtét, de legjobb volna, ha egyszer és mindenkorra abbahagynám az írást (majd azért még érdeklődöm, melyik kritikus rokona a főorvos úrnak!) — mindenesetre jöjjek vissza holnap reggel. A gézt le is szedte a karomról, bedobta a szemétvödörbe.

— Mi van a karjával? — kérdezte a rendező.

Kösz a kedves érdeklődést. Hydrocortisont...

— A fene érdeklődik. Hol a gipsz? Hol a kötés???

— Nem kell.

— Mi az, hogy nem kell???? Ez a kezdő szöveg.

— Kezdjék máshogy.

— De ez kellett. Egészség. Betegség. Emberközel.

— Már megbocsásson. Ahhoz nem kell gipsz. Megkérdezheti a riporter: Hogy van, kedves írónő? Nem fáj a feje? Nem fáj a gyomra?

— Ez nem rádió. Ez tévé. Ezt látni kell. Ehhez az kéne, hogy a feje be legyen dagadva vagy a szeme beverve. Kellékes... vonalzót és gézpólyákat. Rengeteget.

— Mit akarnak?

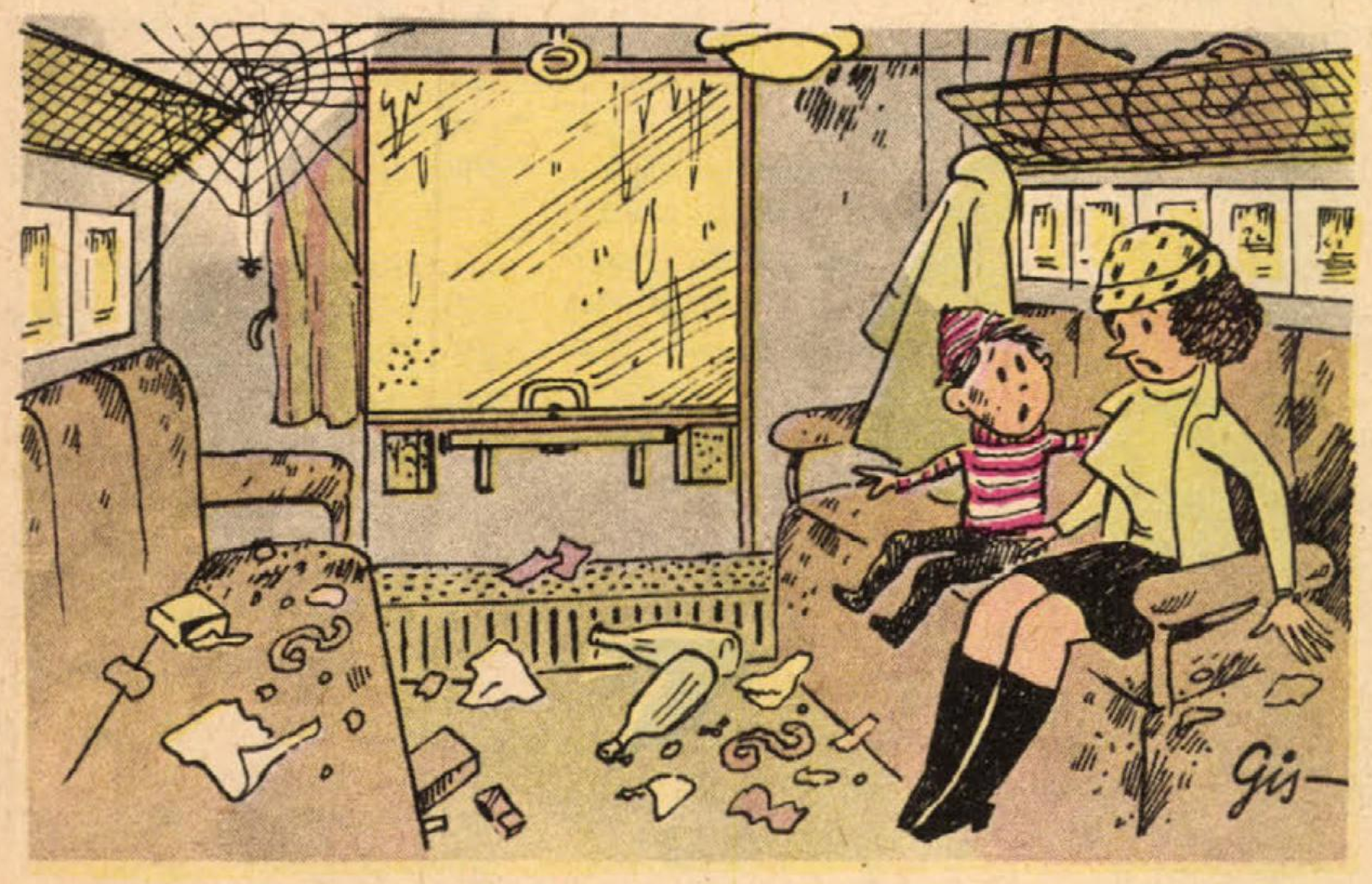
— Majd mi gipszelünk.

Tíz perc múlva úgy festettem, mint az EGYETLEN ÉLVE MARADT UTAS A NAGY REPÜLŐSZERENCSÉTLENSÉG UTÁN. Kétszáz méter pólyát tekertek rám. A vonalzó, amit sín helyett a karomra erősítettek, repedt volt, és becsípte a bőrömet. A kötés szorított. És amikor a riporter, szövege szerint, gyengéden azt kérdezte, hogy nagyon fáj? — valódi könny folyt végig az orromon.

Másnap reggel rohantam a kórházba.

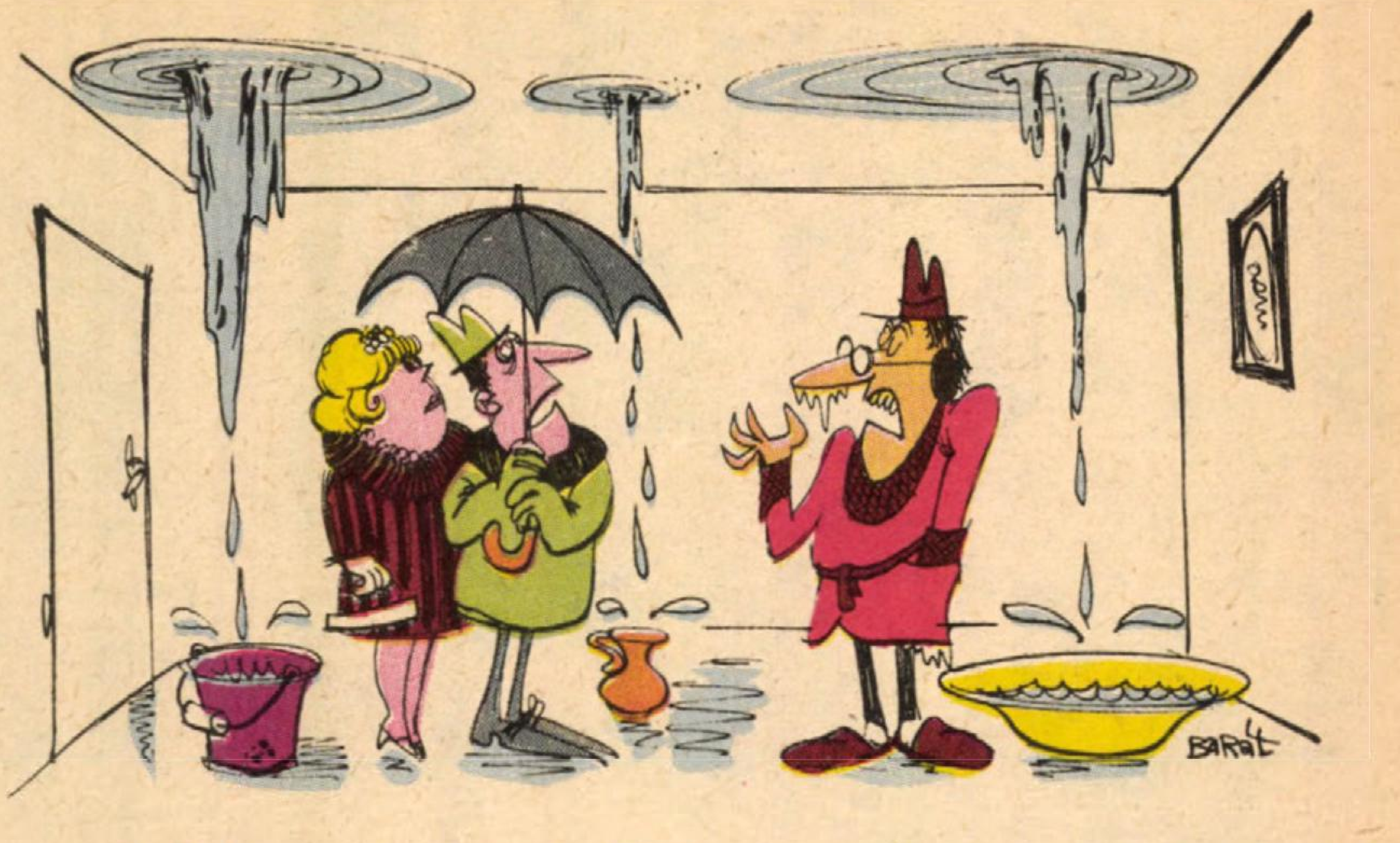
A főnővér közölte, hogy a főorvos úr nem fogad. Látott este a tévében, látta, hogy tanácsa ellenére sínbe tetettem a karomat, most már folytassák csak ott a kezelést, ahol elkezdték...

Az írónőnek most megjelent „Egyetlen mondat törökül" című kötetéből. (Szépirodalmi Könyvkiadó)

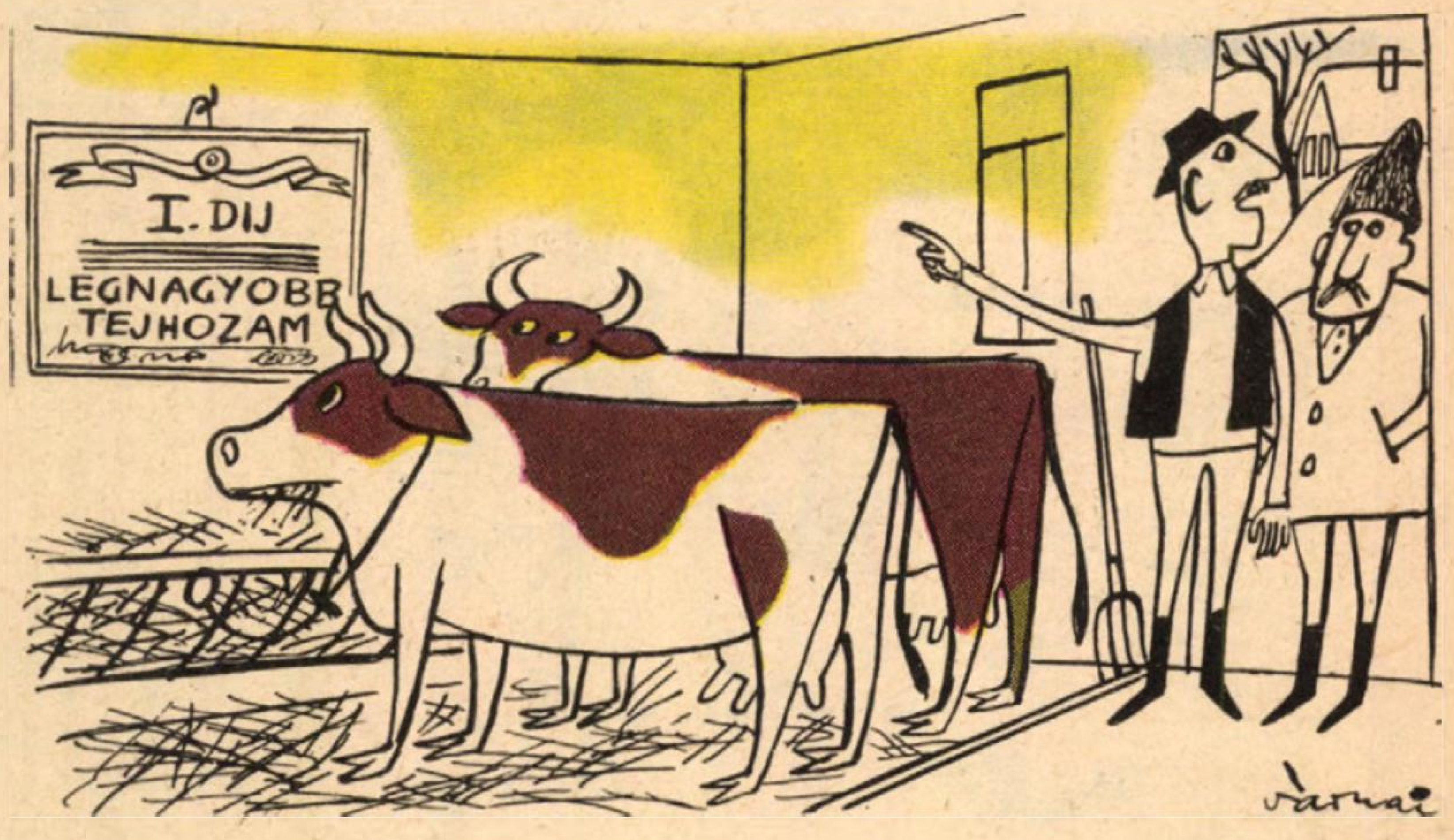
– Latod, anyu, minek kellett mosakodni, ha ilyen piszkos vonaton utazunk...

ALBÉRLET

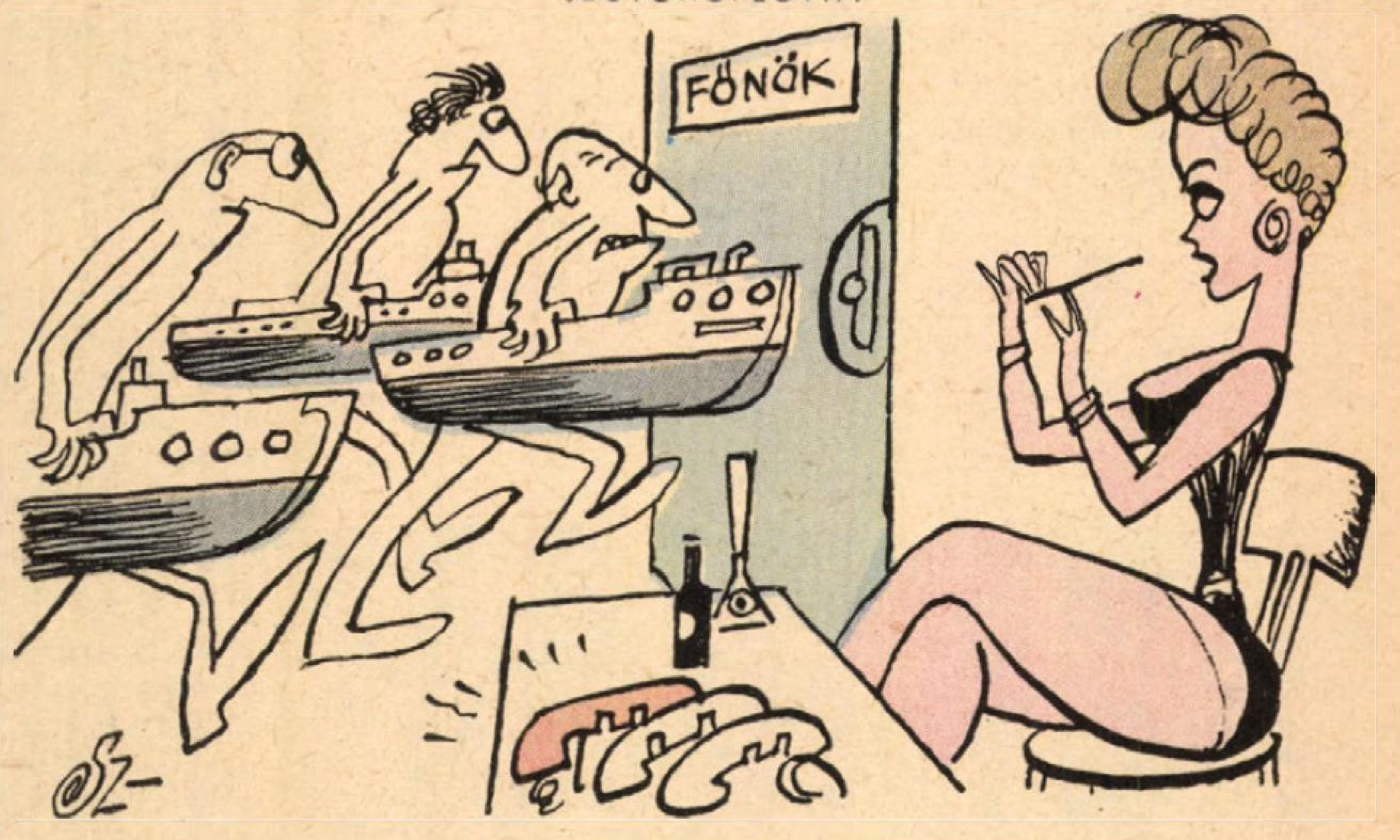
– A HKI nem javította ki, IBUSZ-fizetővendégnek nem kell, most felajánlottam a műkorcsolyázóknak. Edzésekre kitűnő.

ÚJÍTÁS

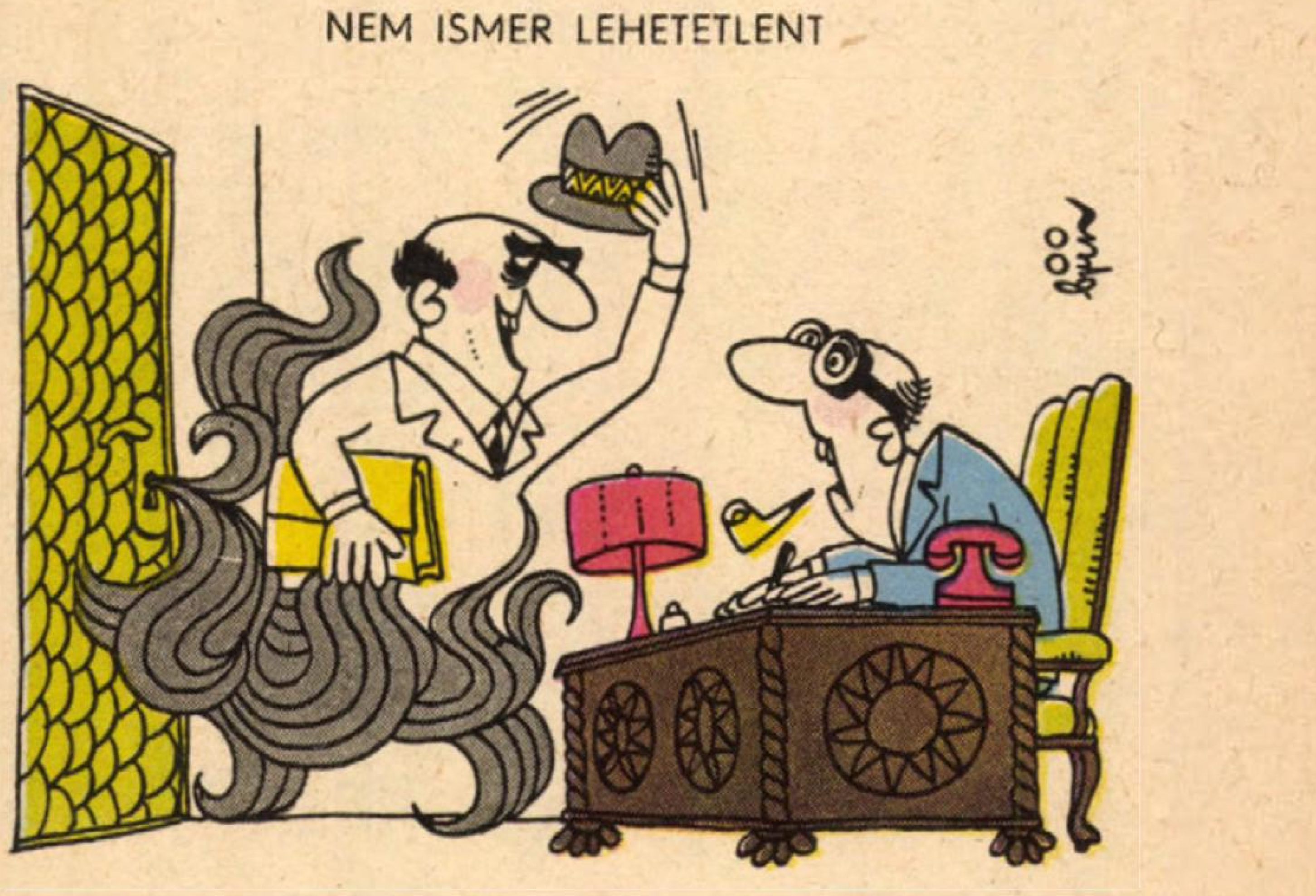
– A Riska elé akasztottam, buzdításul...

JÉGTÖROFLOTTA

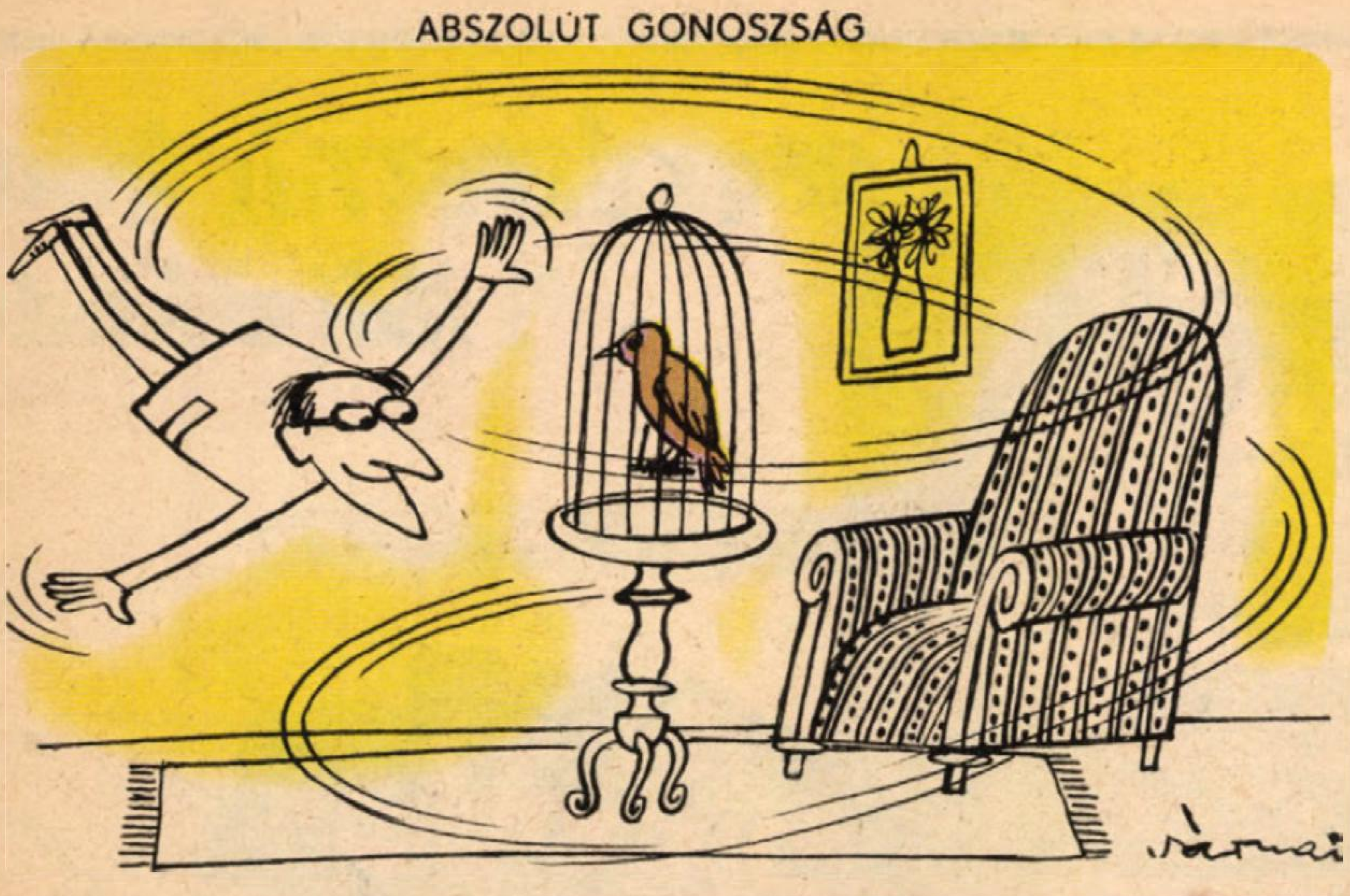
– Gyerünk, kollégák! Egy negyedéve nem kaptunk prémiumot!

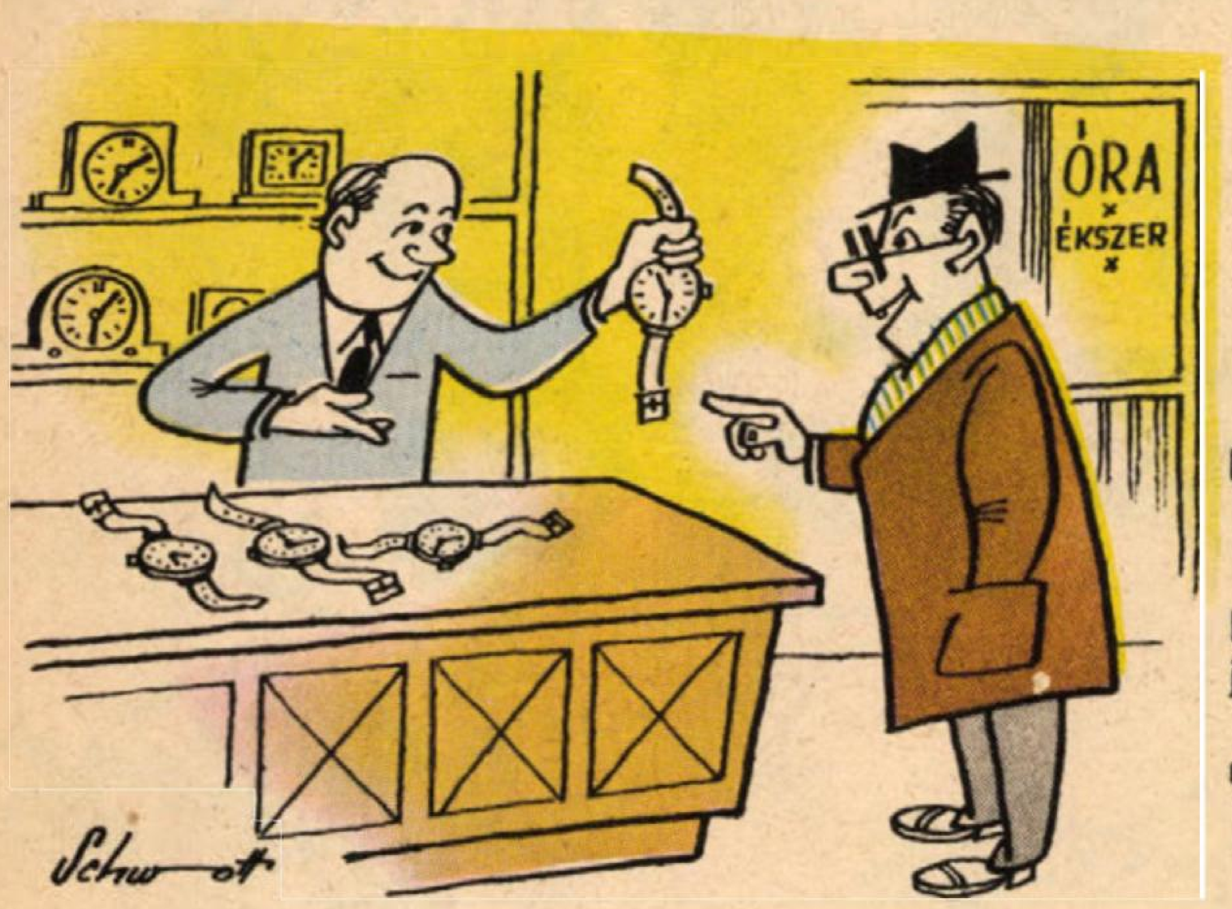
NEM ISMER LEHETETLENT

– Elnézést, osztályvezető kartárs, hogy a kulcslyukon keresztül jövök be, de a titkárnője letagadta önt...

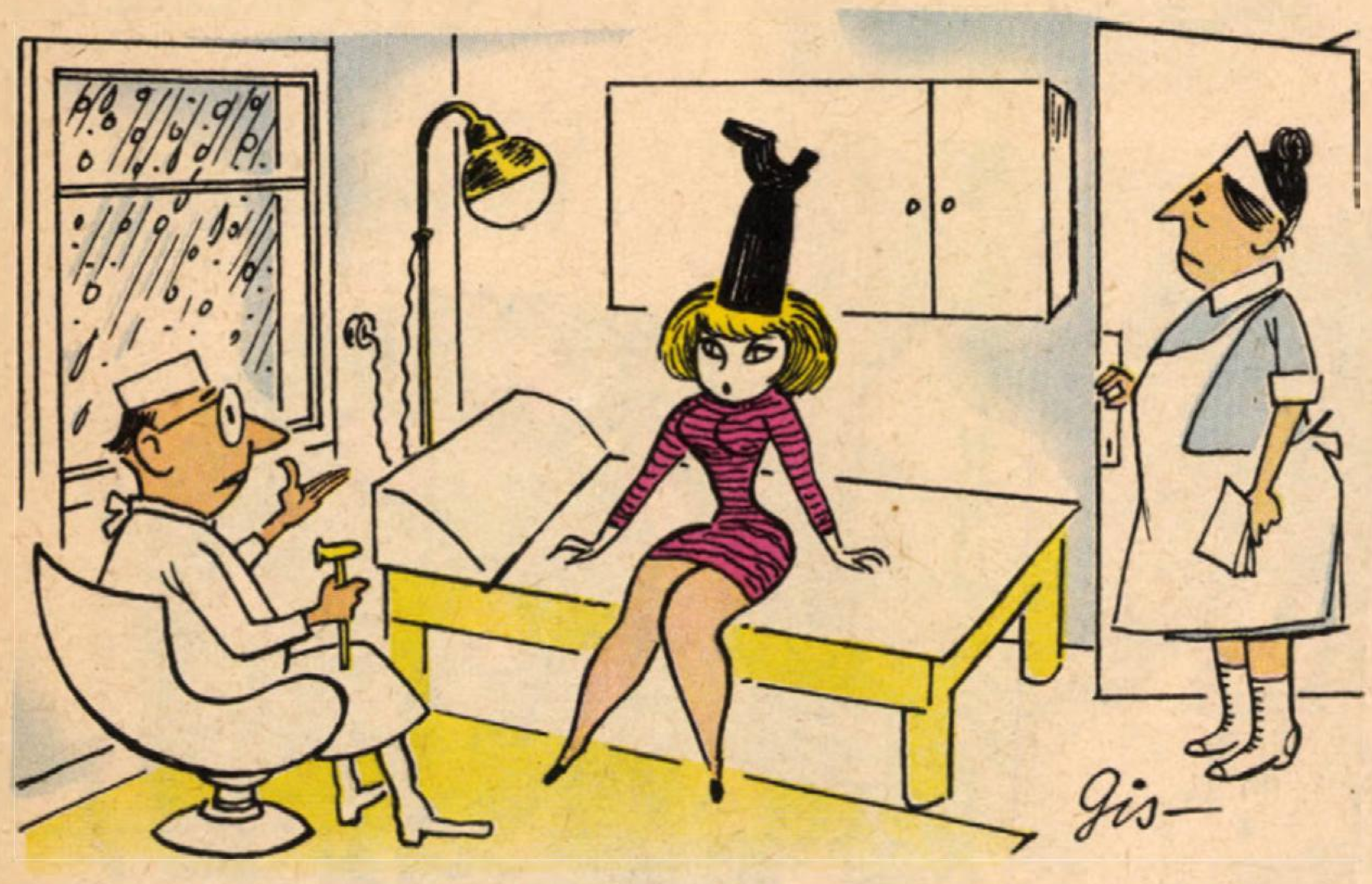
ABSZOLÚT GONOSZSÁG

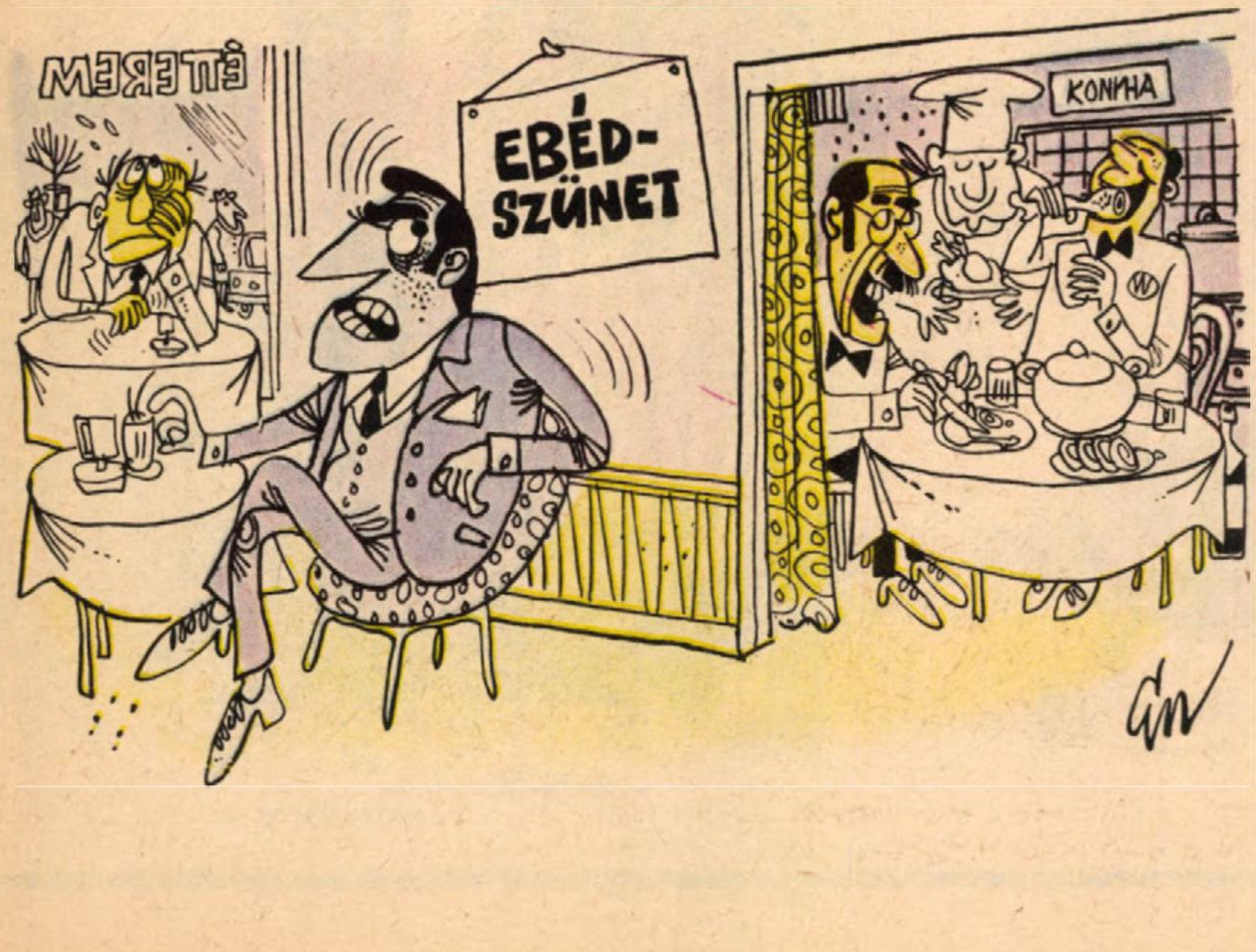
BOGARAS VEVŐ

– Parancsoljon. Huszonnégy óráig jár felhúzás nélkül.
– És felhúzva, meddig jár?...

– A páciens normális, de mért hordja a csizmát a fején?
– Mert a szavatosság szerint esőben-hóban nem hordható!

DÉLIDŐBEN

A NAGY MÉRKŐZÉS

(A „The Christian Science Monitor"-ból)

Szabadságon – egyedül

Volt még egy hét szabadságom,
Elküldött a főnököm,
Este otthon bejelentem —
Volt hurrázás, meg öröm...

„Pont jókor jött" — ujjong nejem,
„Kikapcsolódhatsz, papa.
Rád vár már a kis lakásunk
Minden piszkos ablaka.

Rendbe hozod a parkettát..."
Sorolja, míg bereked,
S kimerülve hozzáteszi:
„Te szabin vagy, teheted."

Nincs még időm feleszmélni,
Máris lánykám csicsereg:
„Az olvasmány-naplóm írd meg,
Ugye, Apu, megteszed?!"

A kisfiam akvarista,
A halait bízza rám...
Váratlanul apósom jön,
Jó anyósom oldalán.

Örvendeznek: — „Drága fiunk,
Nyugdíjügyünk — hisz tudod!
És szólj be az IKV-hez,
Nem zárnak az ablakok!

Intézd el a tüzelőnket!
Hogy várjuk így a telet?!
Intézd csak el, drága fiunk!
Te szabin vagy, teheted!"

Így kezdődött szabadságom,
Így töltöm el a hetet,
Az vigasztal, hogy letelik
S majd odabenn pihenek...

Opauszky László

A SZEMÉRMES ANGLIA

Az „International Herald Tribune" című amerikai újságban olvastuk, hogy egy angliai bíróságon egy 25 éves fiatalember ügyét tárgyalták. A fiatalember kártérítést követelt, mivel egy autószerencsétlenség károsan befolyásolja szerelmi életét. Az ügyben a következő párbeszéd hangzott el a fiatal ügyész és a viktoriánus időkre emlékeztető idős bíró között:

Bíró: Házasember az illető?

Ügyész: Nem.

Bíró: Nos, akkor nem értem, hogyan befolyásolhatja a baleset az illető szerelmi életét.

Ügyész: Megváltoztak az idők, lordom!

Megjegyzésünk: ah...

BÁNAT ELLEN

Londoni vicc:

Két barát találkozik. McGregor hallotta, hogy Smith-t elhagyta a felesége, ezért mielőtt az még bármit is mondana, részvevő arccal így szól:

— Mindent tudok, drága barátom. Egy tanácsot adhatok. Menj haza, egy jó nagy pohár whiskybe fojtsd a bánatodat...

— Lehetetlen, lehetetlen — ingatja a fejét Smith.

— Miért? — kérdi McGregor. — Talán nincs otthon whiskyd?

— Nem azért. Nem érzek bánatot...

RUHANYELV

Olvastam, hogy Svédországban, ha egy nővezető autója elromlik, sárga kendőt köt a fejére. Ezen fekete pontok-vonások, a Morse-ábécé szerint azt jelentik: SOS. A sárga kendő láttán természetesen minden férfi hagyatt-homlok rohan segíteni. Valaha a virágnyelvnek hódoltunk, most a ruhanyelvnek.

Kérdés: hogyan hasznosítsuk ruhaneműinket, közlekedés közben, a gondolatközlés céljaira?

Ha valaki elém vág: csak meghúzom a sálat a nyakamon. Jelentése: *fulladj meg.* Ha valaki megelőz: levágom a kesztyűt a műszerfalra. Jelentése: *majd meglátjuk, ki a nagyobb lóerejű fiú!*

De haladjunk a sztriptíz szabályai szerint.

Nyakkendő meglazítása: *fölöslegesen izgatsz.*

Ing kigombolása, nyakra mutatással: *ide a rozsdás csapszeget, ha ez normális.*

Ing levétele, mellre veréssel: *mellettem pedig el nem mész!*

Le a zakót: *az első bisztrónál számolunk.*

Fel a zakót: *ruha lesz, kolléga, ha nem kopsz, le rólam.*

Bal cipő leemelése: *lelépni, szaktárs, lelépni.*

Jobb cipő levétele: *a gázra és az idegeidre taposok.*

Zokni levétele: *majd én megtanítlak fuszekliba dudálni.*

Nadrág levétele: *majd én megmutatom neked!* (általában).

Gallér felgyűrése: *ezt nem tűröm tovább!*

Zsebkendő elővétele: *fuj.*

Ezek lehetnének jelzéseink a közúton — ruhanyelven. Talán így jobban megértenénk egymást...

Petress István

MINI MOSOLY

Kavicskai költői tehetséget érez magában és szabad idejében verseket ír. Egyik versét megmutatja a barátjának.

— Te — mondja az, miután elolvasta —, ez a vers jó, de ezt Heine írta.

— Ugyan, kérlek, hogy mondhatsz ilyet? Hiszen Heine már régen meghalt.

*

Az ismert színész már hetvenéves is elmúlt, de azért még mindig nagy előszeretettel forgolódik a nők körül.

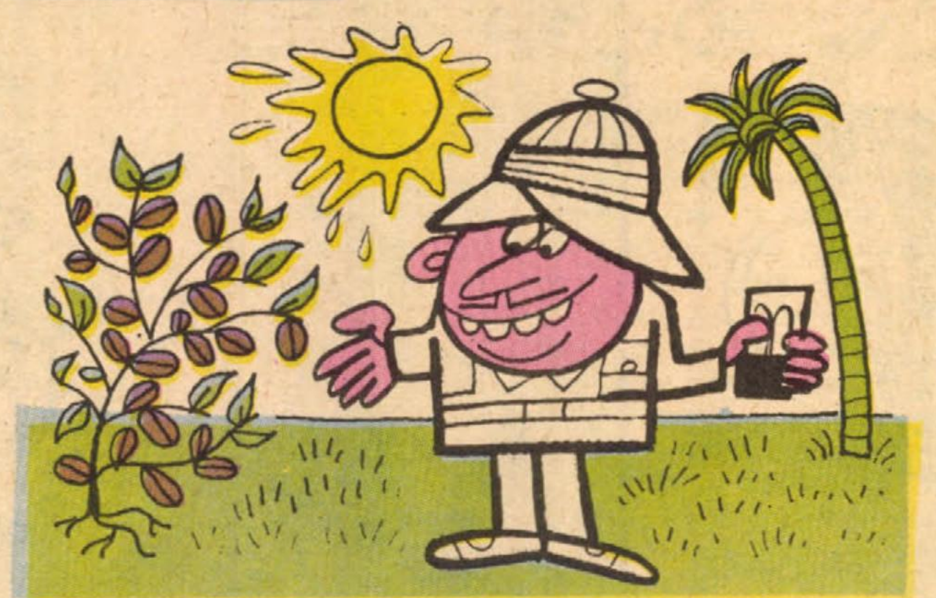
Egyik barátja a minap így szólt hozzá:

— Nézd, kérlek, ez azért már mégsem illik. Elvégre hetvenéves elmúltál, ebben a korban az ember már igazán abbahagyhatja a nő-ügyeket.

— Miért hagynám abba? — tiltakozott a színész. — Elvégre az ember csak egyszer öreg...

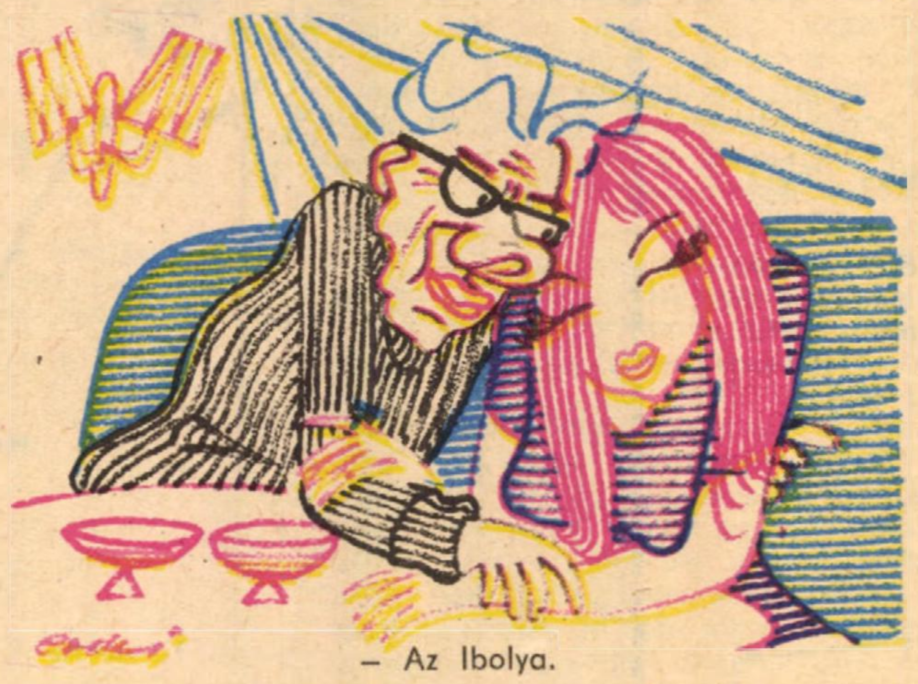
MEGKÉRDEZTÜK RAJZOLÓINKAT: Mi a kedvenc növényük?

Fülöp György:

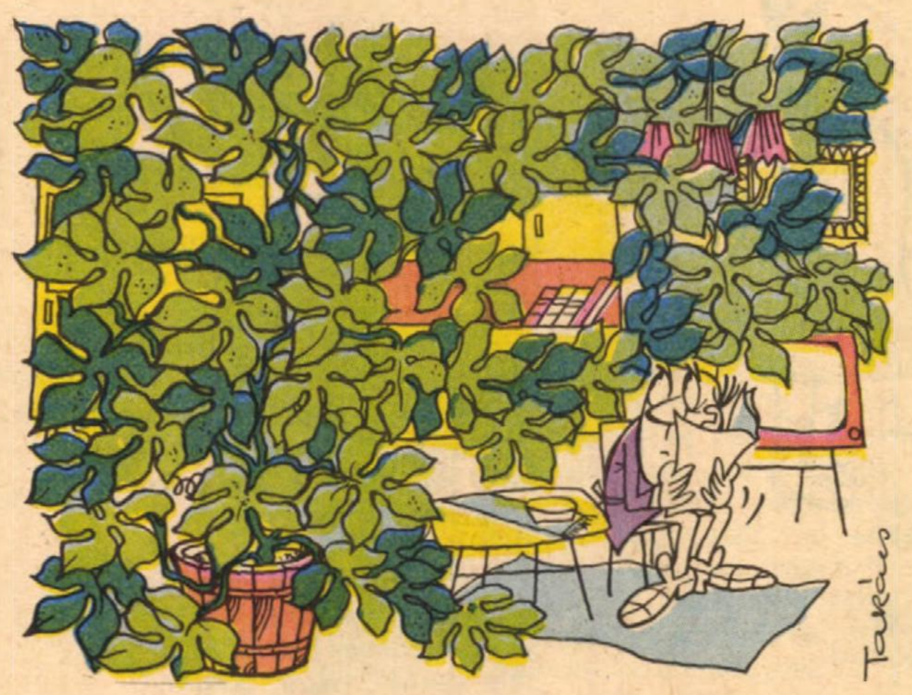
– A kávécserje, mert akkor is jó kávét ad, ha nem adnak egy forint borravalót.

Erdei Sándor:

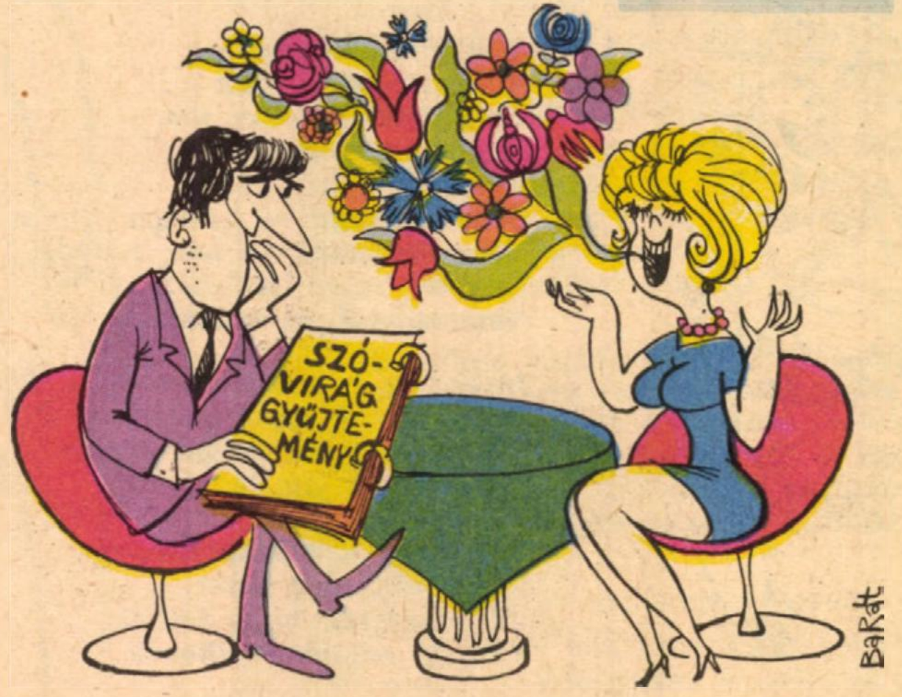
– Az Ibolya.

Takács Imre.

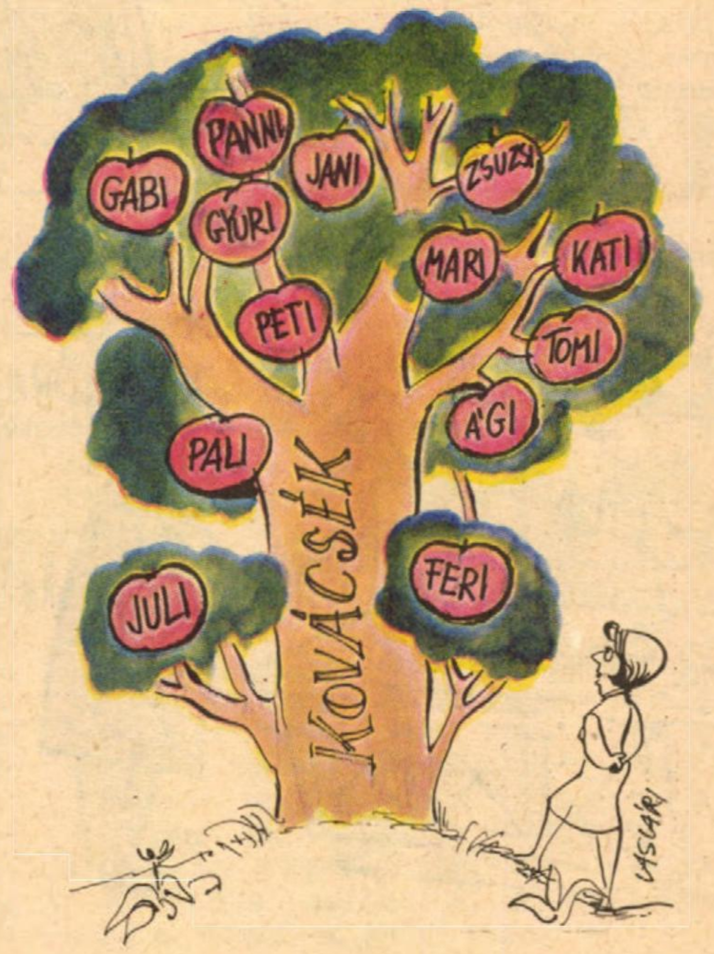
– Ez a cserepes növény, amíg kicsi volt!

Barát József:

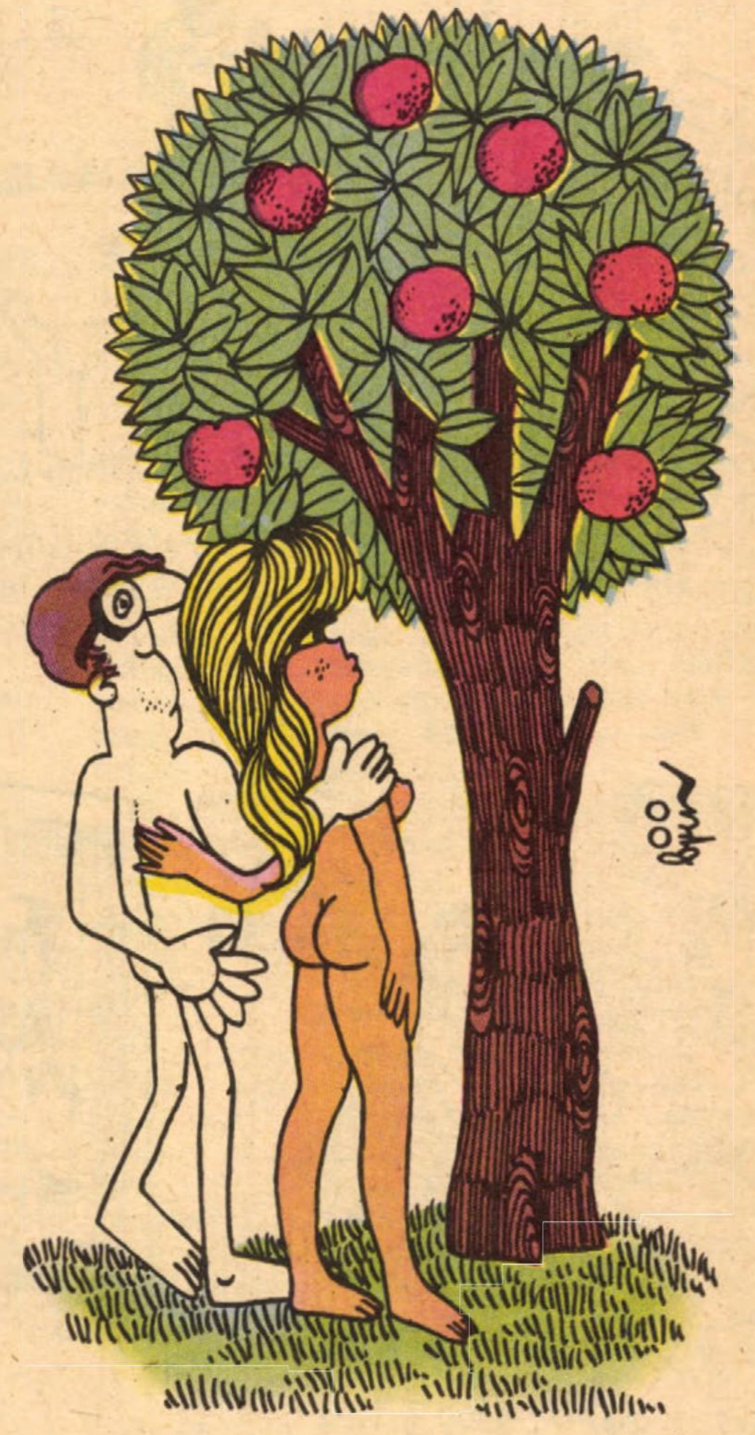
– A szóvirág.

Vasvári Anna:

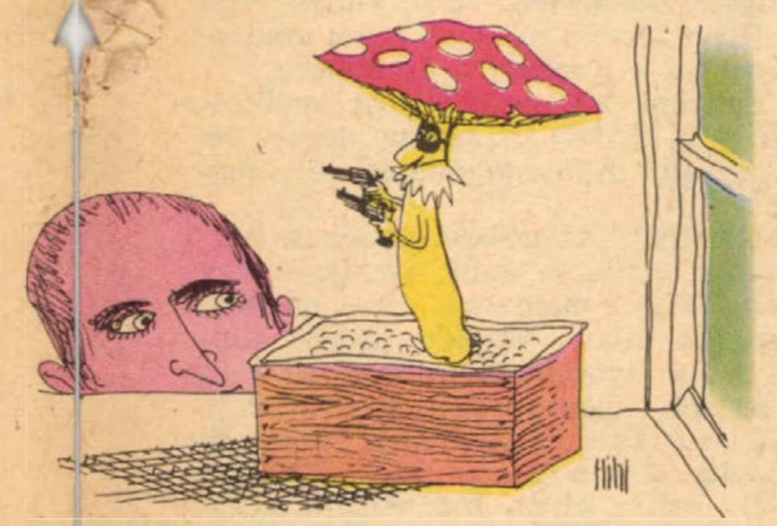
– A családfa. Nagyon olvasmányos...

Balázs-Piri Balázs:

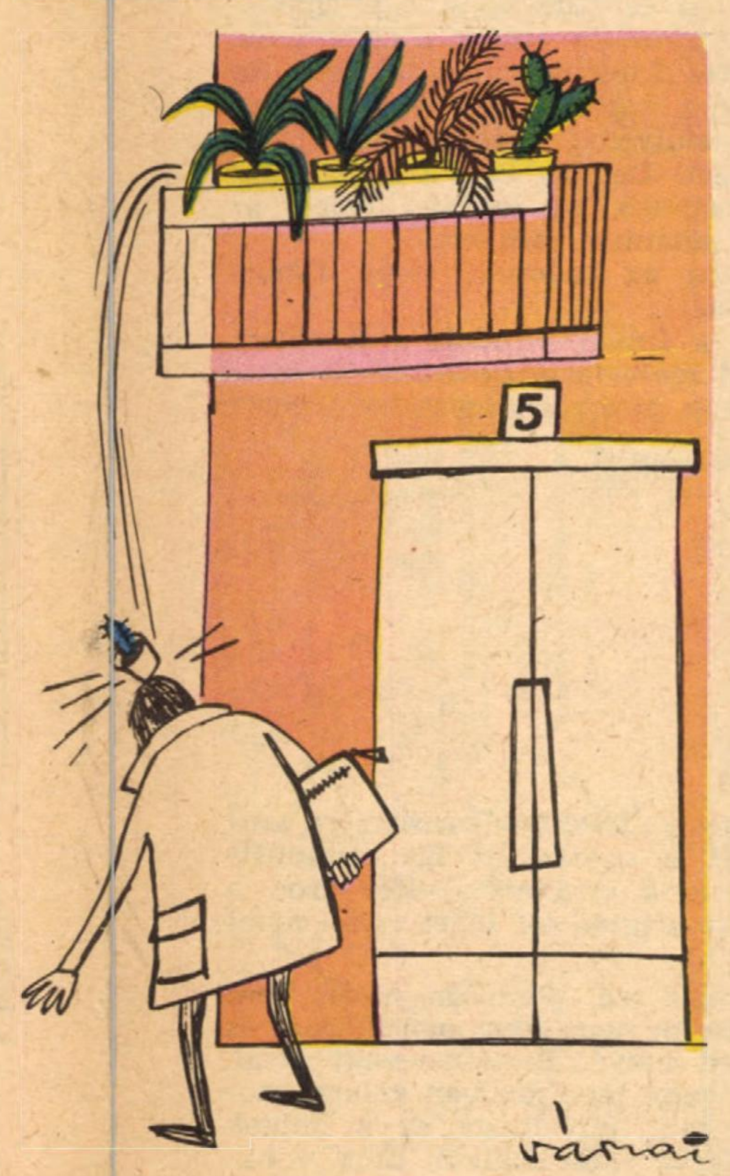
– A Tudás Fája.

Hegedűs István:

– A gyilkos galóca, mert kedvelem a krimiket...

Várnai György:

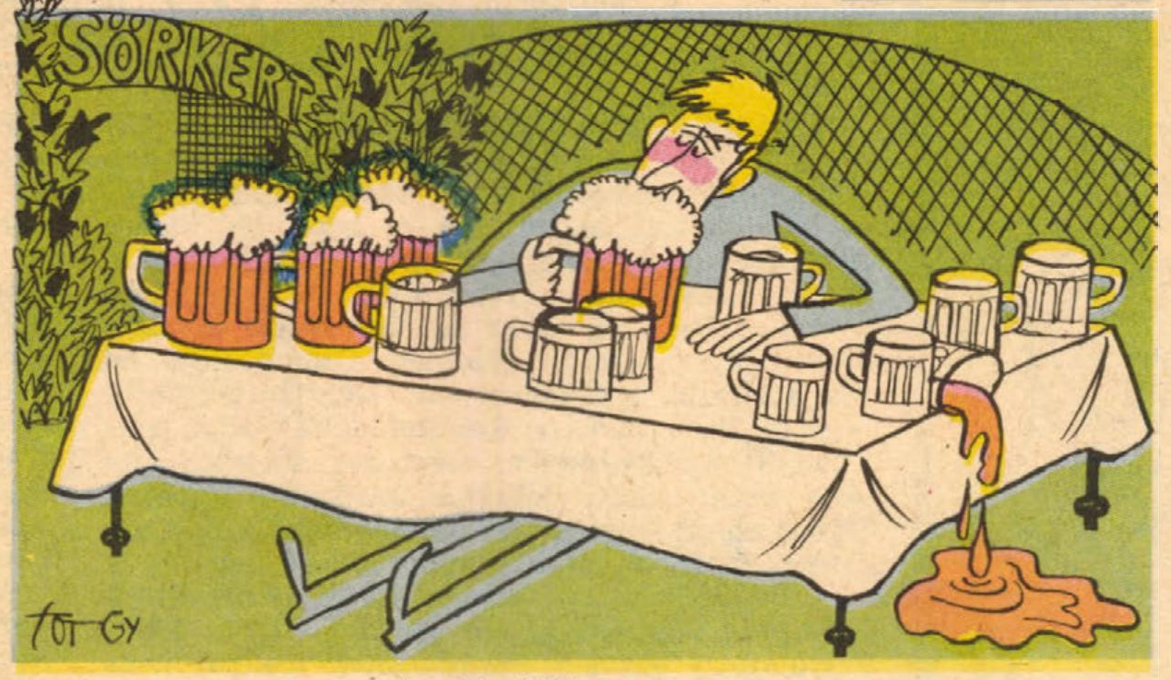
– A törpekaktusz, mert kis cserépben tartják...

Dallos Jenő:

– A magas fű...

Tót Gyula:

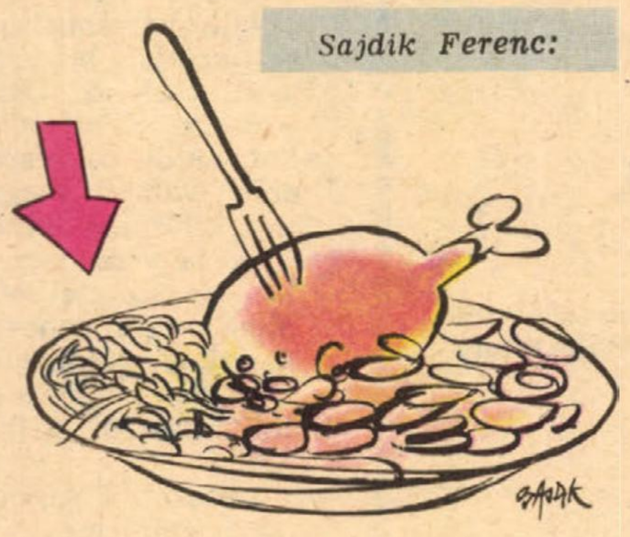
– A komló. Különösen a leve...!

Szűr-Szabó József:

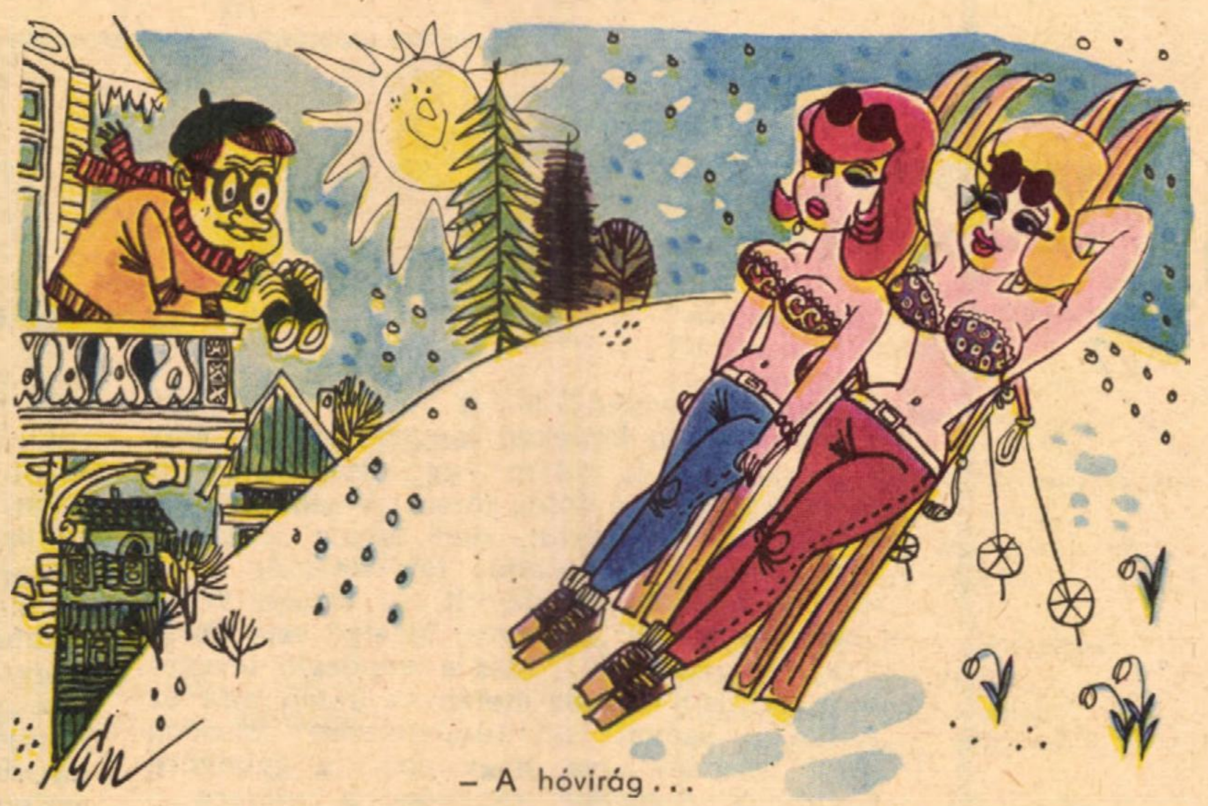
– A friss babér...

Sajdik Ferenc:

– A párolt káposzta, természetesen kacsasülttel és pirított burgonyával.

Endrődi István.

– A hóvirág...

Császár Tamás:

– A dohány.

SZILÁNKOK

NAPLEMENTE

X. számolja a napokat. Már csak negyvenkét év hiányzik a nyugdíjazásához.

ÓHAJ

Szeretnék egyszer egy zilált tekintetű férfival találkozni, aki kétségbeesetten így kiabál az utcán:

— Segítség! Lopják a társadalmi tulajdont!

KORREKT FÉRFI

— Jöjjön fel, Irénke, és nézze meg a bélyeggyűjteményemet. Szándékaim teljesen tisztességesek. Amíg tanulmányozza az albumot, én megvárom lent az utcán.

PANASZ

Egy markecoló így panaszkodott a napokban:

— Alig tudok kijönni a más fizetéséből...

ÉTTEREMBEN

— A mi éttermünknek van egy remek trükkje. A vendég azt hiszi, hogy zónát eszik, csak a fizetésnél tudja meg, hogy egész adag volt.

CIPEKEDÉS

Brahovácz meséli:

— Tegnap a piacon egy kicsit újra éltem a gyerekkoromat. Egy nőnek hazavittem a bevásárló kosarát. Nagyon meg volt hatva. Azt mondta, ilyesmi évek óta nem fordult elő vele. Kérte, hogy kísérjem fel a lakására és el sem akart engedni, annyira meg volt hatva.

— Ki volt az a nő?

— A feleségem!

G. Sz.

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Egy skót turista szobát vesz ki egy szállóban. Csodálkozva látja, hogy bár világos nappal van, az épület összes termeiben ég a villany.

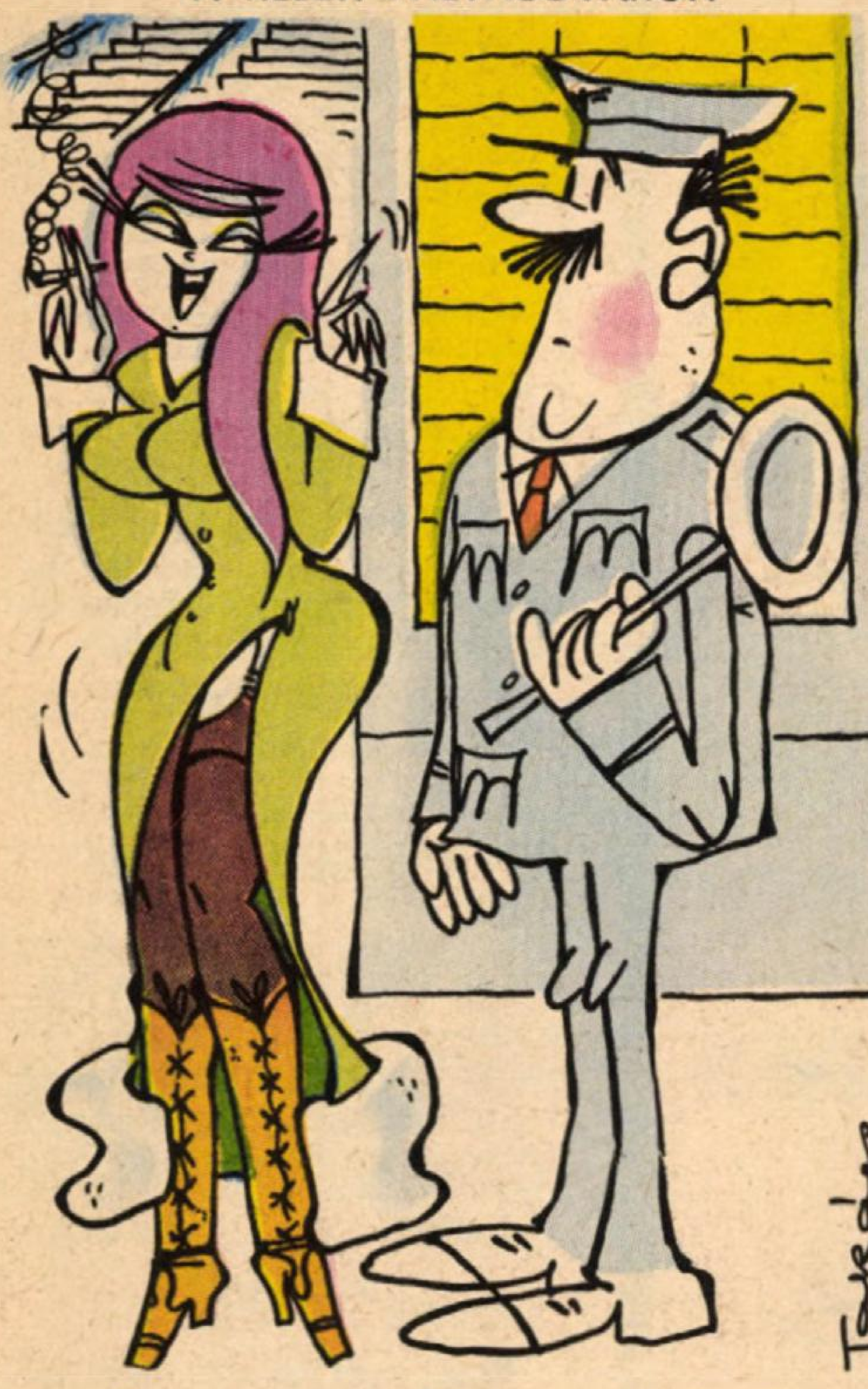
— Miért égnek a villanyok? — kérdi a tulajdonost.

— Önt is megkérem — mondja a tulajdonos —, hogy a szobájában állandóan hagyja égve a villanyt.

— De hát miért?

— Mert a közeli elektromos centráléból ingyen kapjuk a villanyt, tehát minek rongáljuk a kapcsolót?

ELEKTRONIKUS UTASTÁJÉKOZTATÓ A KELETI PÁLYAUDVARON

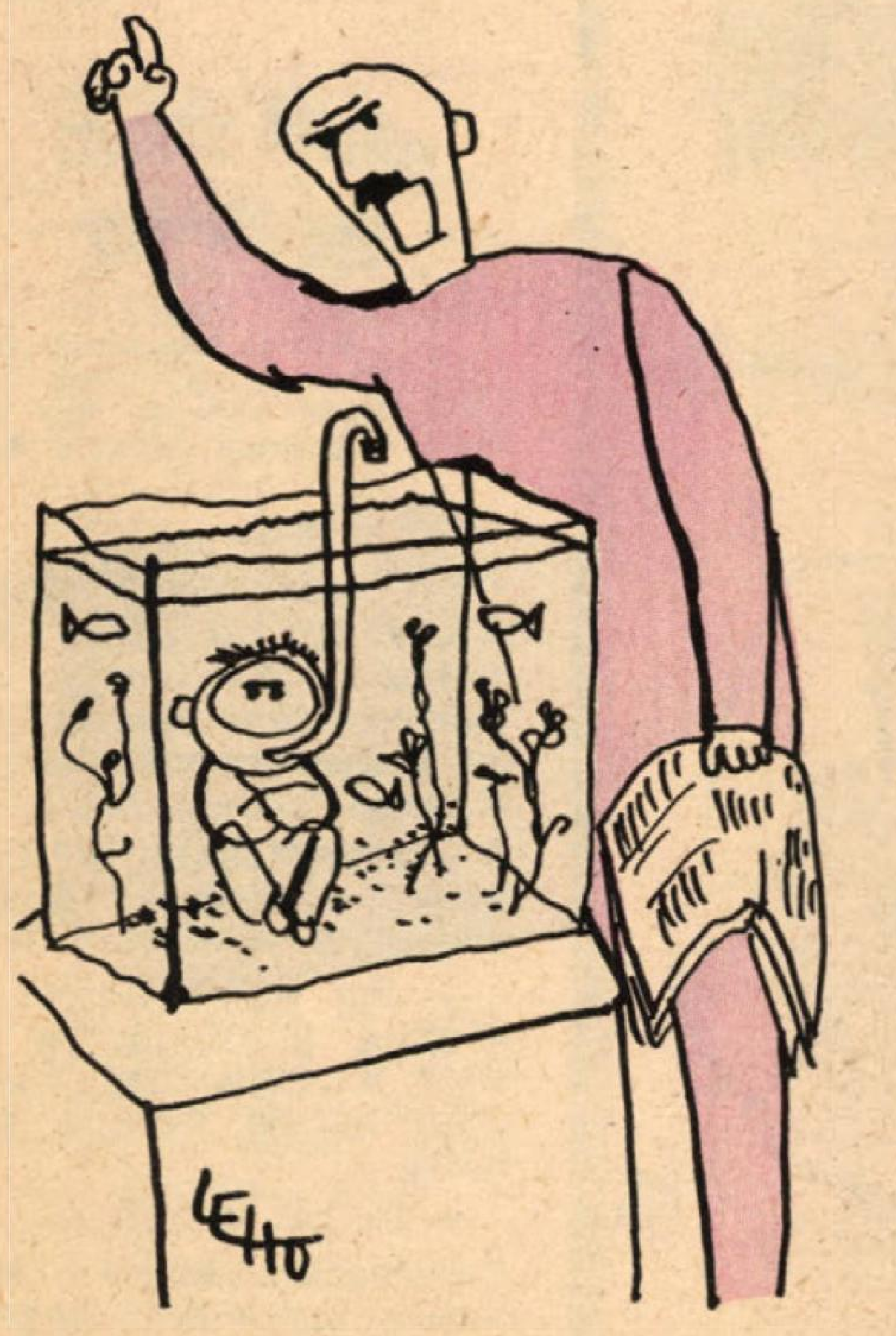

– Nem tudná az én nevemet és címemet is beprogramozni a külföldieket tájékoztató táblára?!

BEVÁSÁRLÓKOSÁR

MAKACS KÖLYÖK

– Majd én megmutatom neked, hogy azért is orvos leszel, és nem búvár!

GÁDOR BÉLA:

Kaland

Dániel hétfőn reggel elhatározta, hogy gonosz lesz. Sajnálatos, hogy valakinek negyvenéves korában kell revideálnia a jellemét, de mit tegyen, ha ez így nem mehet tovább. Az egész család rálóg, őt eszik-isszák, vele takaróznak. És ha még csak a család volna! De a barátok! Az ismerősök és azok ismerősei! Sándor gyerekét tegnap vitte be a kórházba: mumpsza van. Délután meglátogatta Bora nénit a Szeretetházban, vitt neki két francia krémest, mert azt szereti. Este tíz után Oszkár felhívta telefonon: azonnal menjen ki hozzá, élet-halálról van szó. Oszkár Zuglóban lakik, zuhogott az eső, és a cipőtalpa teljesen átázott. Kellemesen fűtött, fényűző lakás fogadta. Oszkár selyem házikabátban jött elé, megölelgette. Konyakszaga volt. Közölte bánatát: felesége otthagyta, ő öngyilkos lesz.

Éjjel háromig tartott, míg meg tudta győzni barátját, hogy az élet szép, a felesége angyal, csak ő, Oszkár, egy végzetes marha. Amikor eljött tőle, Oszkár a hálától és a konyaktól tökrészegen megígérte, hogy mielőtt valami meggondolatlanságra vetemednék, előzőleg felhívja Dánielt telefonon.

És ez csak egy nap, egyetlen szürke hétköznap az életből. Meddig lehet ezt bírni? Most majd gonosz lesz, bosszúálló, kielégíti mocskos vágyait. Háromszáz forint van a zsebében, tegnap kapta, senki sem tud róla. Egy vasat se a bitangoknak! Az a világ elmúlt!

Lenézett a cipőjére, amely az éjszakai kaland után most hamuszürke volt és kőkemény, mint egy disznópörc. Ez a látvány erőt adott neki. Betért egy kávézóba, rendelt egy duplát és egy fél rumot. Bűnös meleg futott szét az ereiben. Aki gonosz, az hatalmas is, annak minden sikerül. Tiporni fog az embereken, rettegni fognak tőle, és keresik majd a kegyeit. De jó lesz!

A szomszédos asztalnál magányos nő ült, kacéran odavillantott a szemével. Hát például ez is! Miért ne ülhetne oda ehhez a tilalmas nőhöz, néhány csalafinta szóval magába őrjíti, aztán agyő, babám, jöhet a következő! Hódító tekintetet dobott a nő felé. A nő megejtve mosolygott, ugyanis bejött az ajtón egy kopasz, madárarcú férfi, annak szólt a mosoly. Ilyen leszek, mint ez a kis madárarcú — gondolta —, szennyes és élveteg.

Fizetett és ment. Az utcán felfújt mellkassal és peckesen lépdelt, a három darab titkos százas az élet indulóját dúdolta a zsebében. Stop!

Valaki ráköszönt. Kálmánka, annak a csirkefogó Lipinek a fia. A múlt hónapban úgy összevesztek, hogy majdnem ölre mentek, éppen a gyerek miatt. Minden ellóversenyezi az a nyomorult csibész. És még neki állt feljebb, hogy ne szóljon bele az ő családjába. De a kétszáz forint kölcsönt még máig sem adta meg a piszok. Eh, mi közöm hozzájuk! De miért olyan zöld ennek a kölyöknek az arca? Persze didereg a vékony kabátban. És a cipője, úristen!

— Mi van a lábadon, te szerencsétlen! Valóságos szégyen. Az apád életének szégyene...

Pokoli gondolat villant át az agyán. Megfogta a fiú kezét és berántotta egy cipőüzletbe. Majd megmutatja annak a csibésznek, annak a pimasz Lipinek, porig alázza. Ha megtudja, hogy ő, éppen ő vett cipőt a kölykinek, el fog süllyedni szégyenében, talán fel is köti magát. De úgy kell a svihákoknak!

Kálmánka ragyogó, új cipőben lépett az utcára. Dániel sátánian kacagott:

— Mondd meg az apádnak, hogy Dániel üdvözletét küldi...

Kezet fogott a fiúval, elindult a Körúton. A mellét majd szétvetette az öröm. Ki hitte volna, hogy ilyen jó érzés gonosznak lenni!?

DARVAS SZILÁRD:

Medvebőr

LÍRAI ELMÉLKEDÉS

Mi van veled? Miért vagy rosszkedvű? Minden kelléked megvan ahhoz, hogy boldog és vidám légy: a nap úgy múlt el, hogy csupa jó dolog történt veled: a munkád remekül sikerült, nem kínoz se görcs, se reuma, se más daliás férfibetegség... az idő is hirtelen megjavult, a tavasz végre „bedobta magát”, langyos, hízelgő este borul a városra és rád... ülsz a vendéglő levegős teraszán, túl már az ételen és innen már az italon... szóval mit részletezzem? Minden okod megvan arra, hogy azzal a gyönyörű tizennégy fogaddal ránevess a világra... tizenkét találatos szelvényed van az élet e heti totóján, már legalábbis papírforma szerint, és te rosszkedvű vagy.

Rosszkedvű és ideges valami érthetetlen és különös okból, és külön rosszkedvű, mert nem tudod, mitől vagy ideges, és külön ideges, mert nem tudod, mitől vagy rosszkedvű.

Töprengsz, hogy mitől billent meg lelked közép-európai egyensúlya, úgy gondolod, ha megtalálod az okot, megtalálod az orvosságot is. Mászkálsz gondolatban a nap eseményeinek útvesztőjében oda és vissza... hiába, sehol semmi.

És ekkor hirtelen felvillan benned a felismerés intuitív fénye, a felfedezés nagyszerűsége... ilyesmit érezhetett Newton, mikor fejére esett a gravitáció, és ő egy pillanat alatt felfedezte az almát... Igen, hirtelen megérted rosszkedved okát! Már tudod, miről van szó:

Előre búsulsz a medve bőrére!

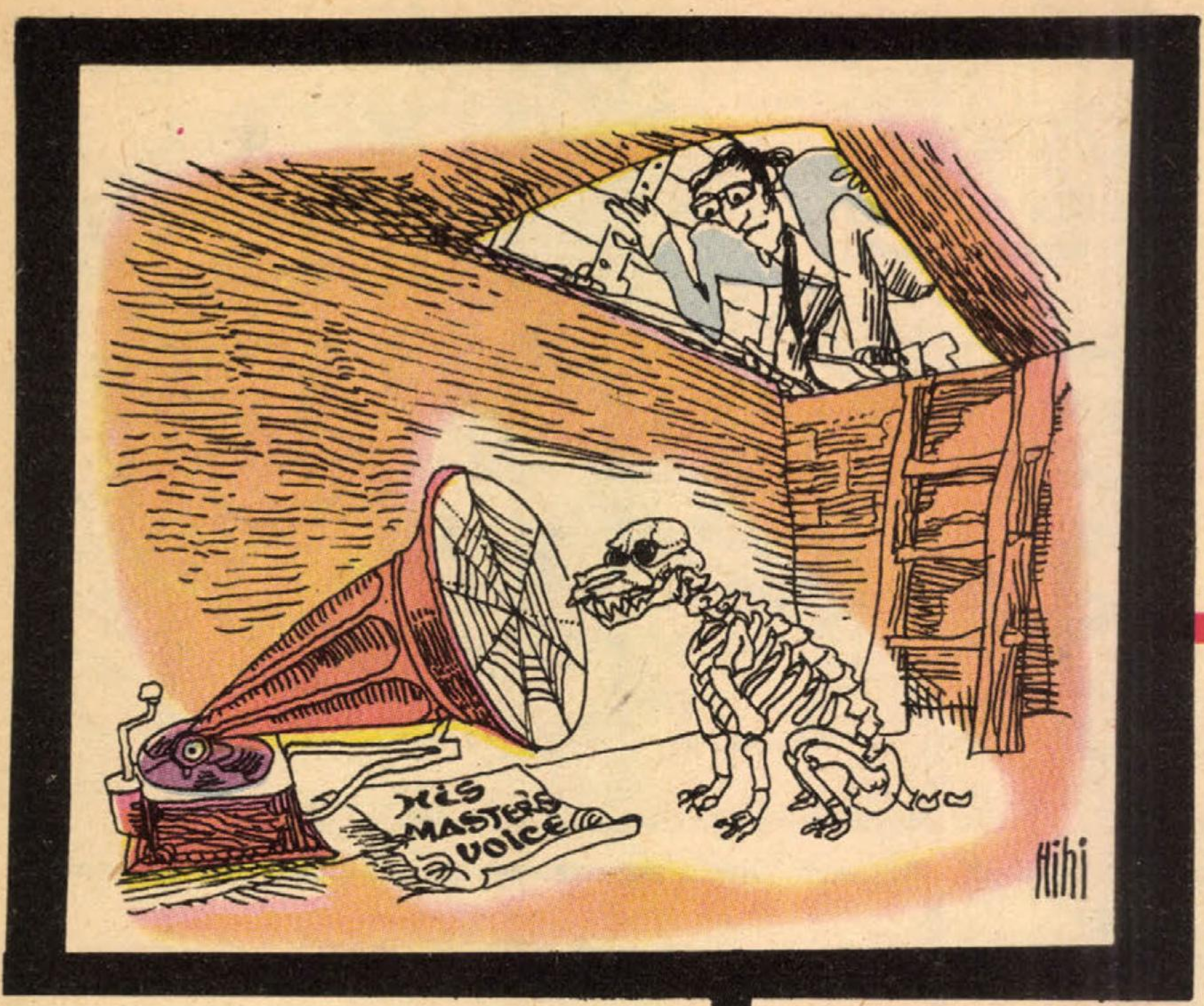
Ez az, erről van szó! Átestél a mackó másik oldalára. Eddig csak az ellenkezőjéről volt szó, a medvebőrnek arról a tulajdonságáról, hogy előre lehet inni, azaz örülni rá. Most már tudod, hogy káros és egyoldalú szemlélet ez, felületes és feltétlen korrekcióra szorul. Nem lehet a medvebőrt így szimplifikálni, elég széles a medvebőr, elfér azon a bánat is, melyre szintén fel lehet venni némi előleget.

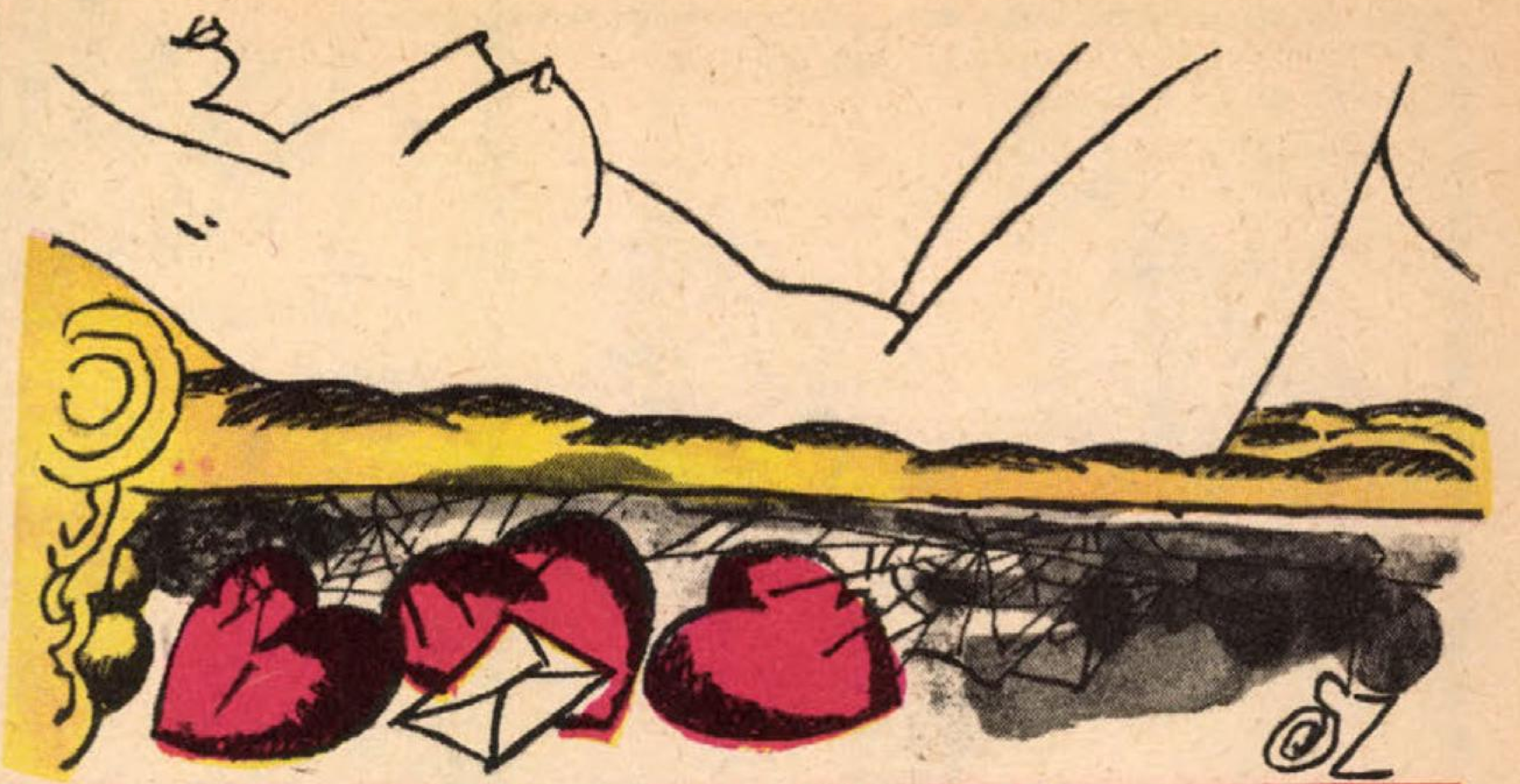
Mert erről van szó, pontosan erről: sem örülni, sem búsulni nem lehet pausáléban, és valahol a lelked mélyén tisztában vagy azzal, hogy a közel- vagy távoljövőben valami szomorúság vár rád, mivelhogy ez a dolgok rendje. Ennélfogva most foglalót adsz a bánatodra. Előleget. Most törlesztesz, akkor, amikor a szerencsédből van némi költőpénzed, amikor ilyen apróbb kiadást nem érzel meg különösebben, éppen hogy csak rosszkedvű vagy tőle.

(Az idősebbek és akik unatkoznak, itt abbahagyhatják az olvasást.)

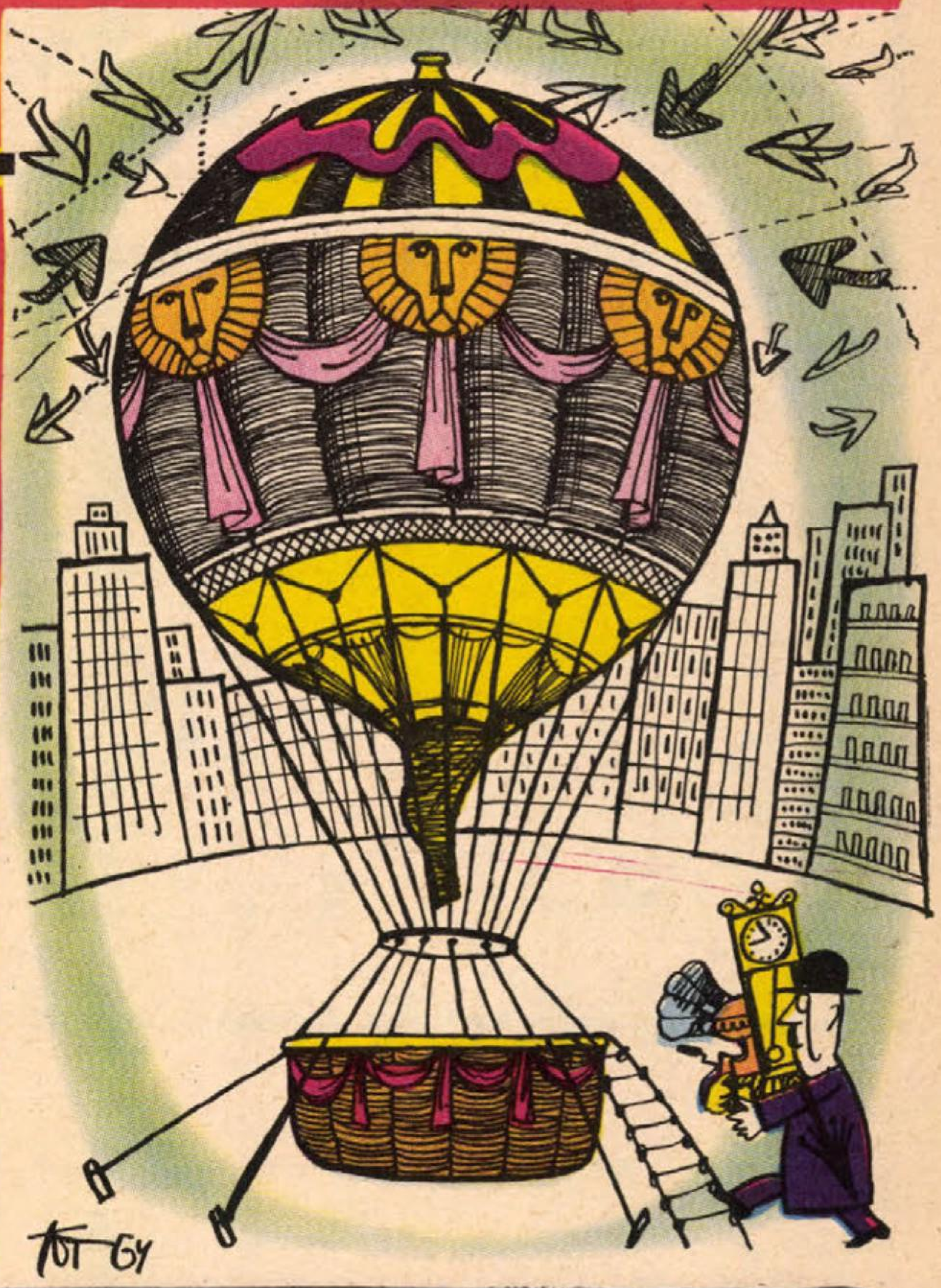
Mert most már azt is tudod, hogy milyen stramm leszel majd, amikor a sors kárpótolja magát a téged ért boldogságokért, és valami bánat ér. Már látlak téged lelki szemeimmel a jövőben, hiszen bőséges választék áll rendelkezésedre, az élet kellemetlen meglepetéseiből — mit tudom én, fúrni fognak, vagy megbukik a darabod, csalódsz a barátodban, elmegy az orrod előtt az autóbusz, vagy valami más komoly lelki megrázkódtatás ér... teszem azt, meghalsz, mire felszabadultan és teli tüdővel elneveted magad, és mindenki csodálkozva néz rád, de te fütyülsz a világra, és jókedvű leszel és joggal, mert már előlegben lebúsultad a magadét...

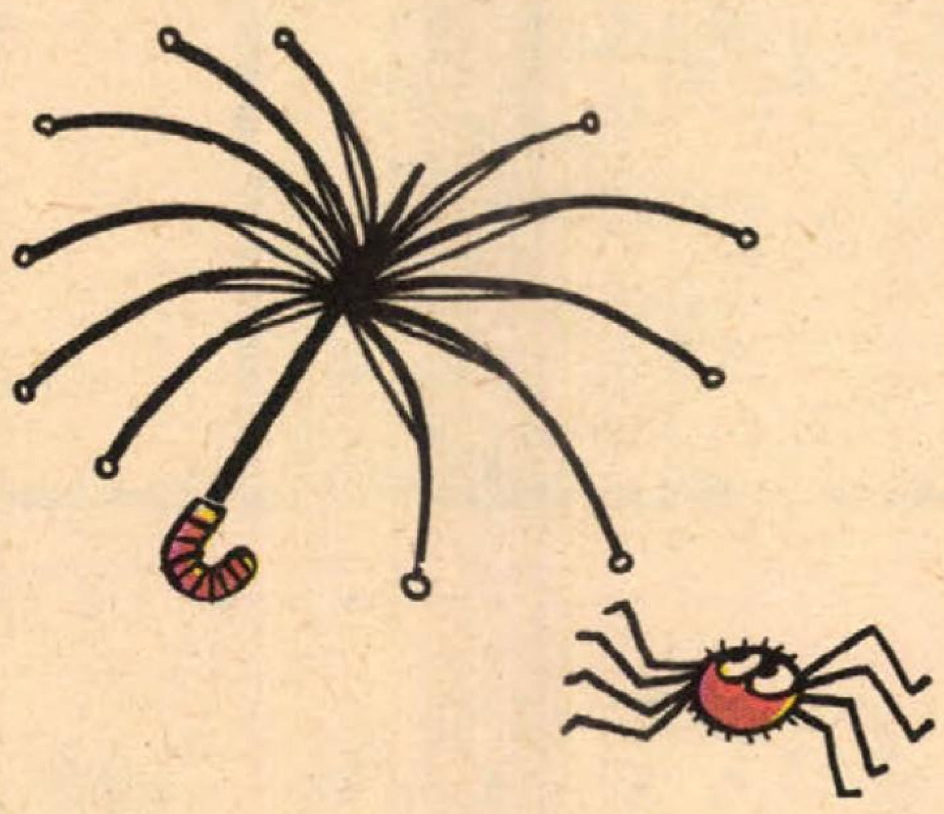
A háborút követő évek humorirodalmának kimagasló alakja volt Gádor Béla (meghalt 1961. január 23-án) és Darvas Szilárd (meghalt 1961. március 9-én). Haláluk tizedik évfordulójára emlékeztetünk írásaik közlésével.

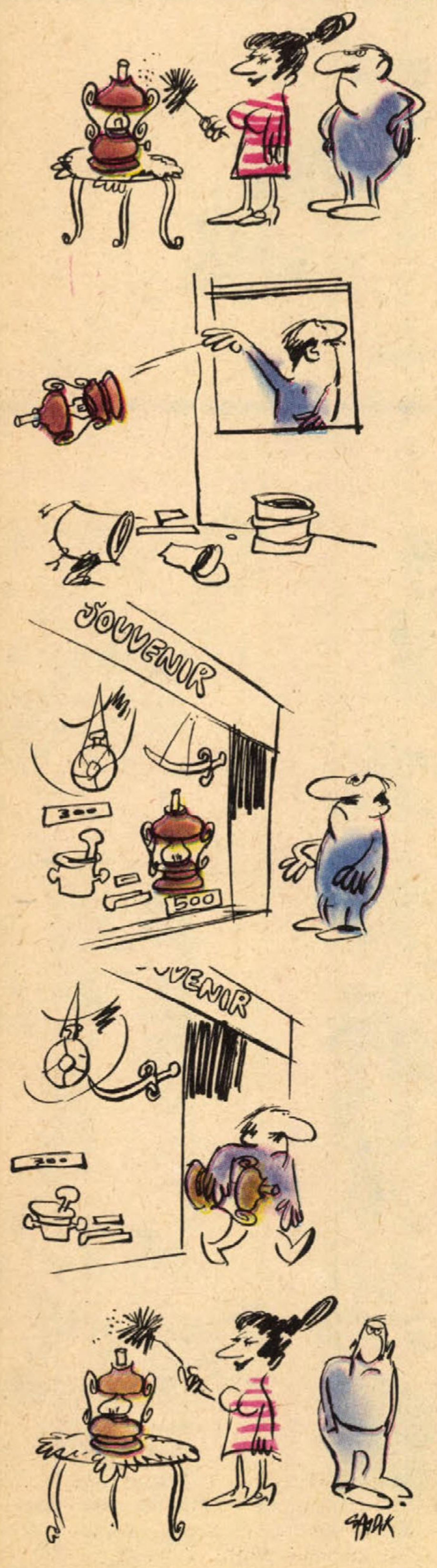

BIM-BOM

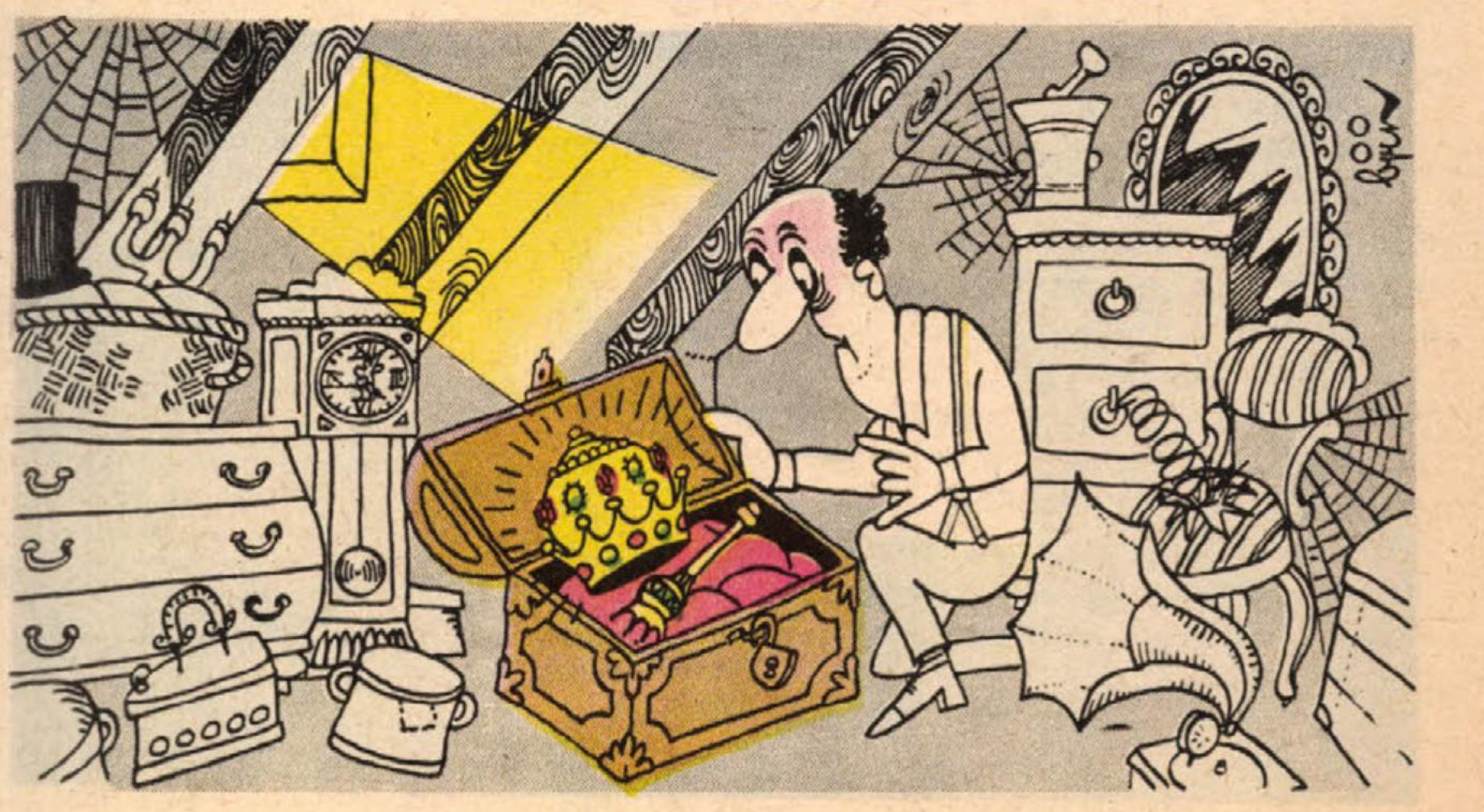

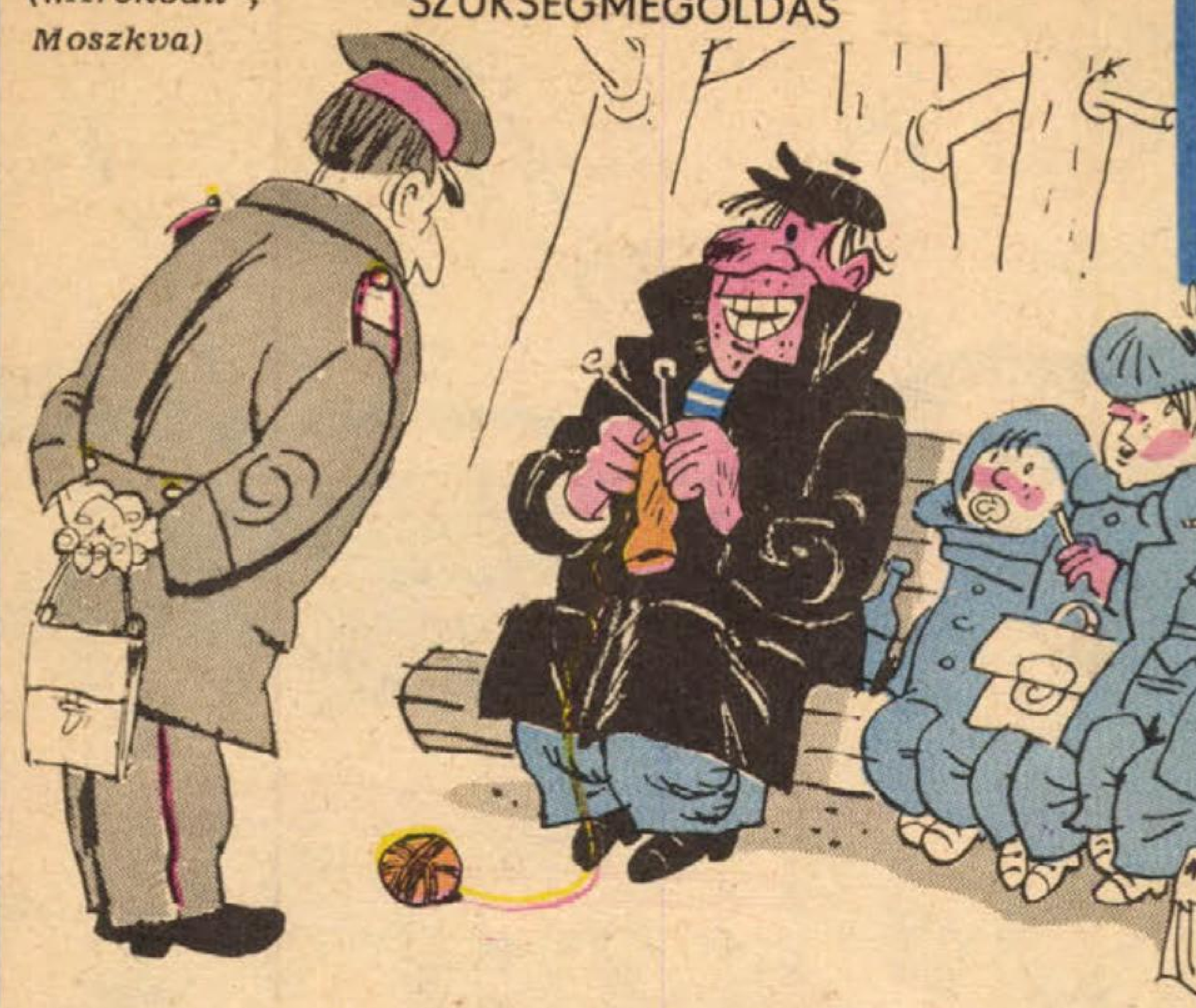
HEGEDŰS,
FÜLÖP,
SAJDIK,
BALÁZS-PIRI,
VÁRNAI,
SZŰR-SZABÓ,
TÓT

IMPORT HUMOR

SZÜKSÉGMEGOLDÁS

(„Krokodil", Moszkva)

– A szülők dolgoznak, én nevelem a gyerekeket...

VÁLÓPER

(„Jours de France", Párizs)

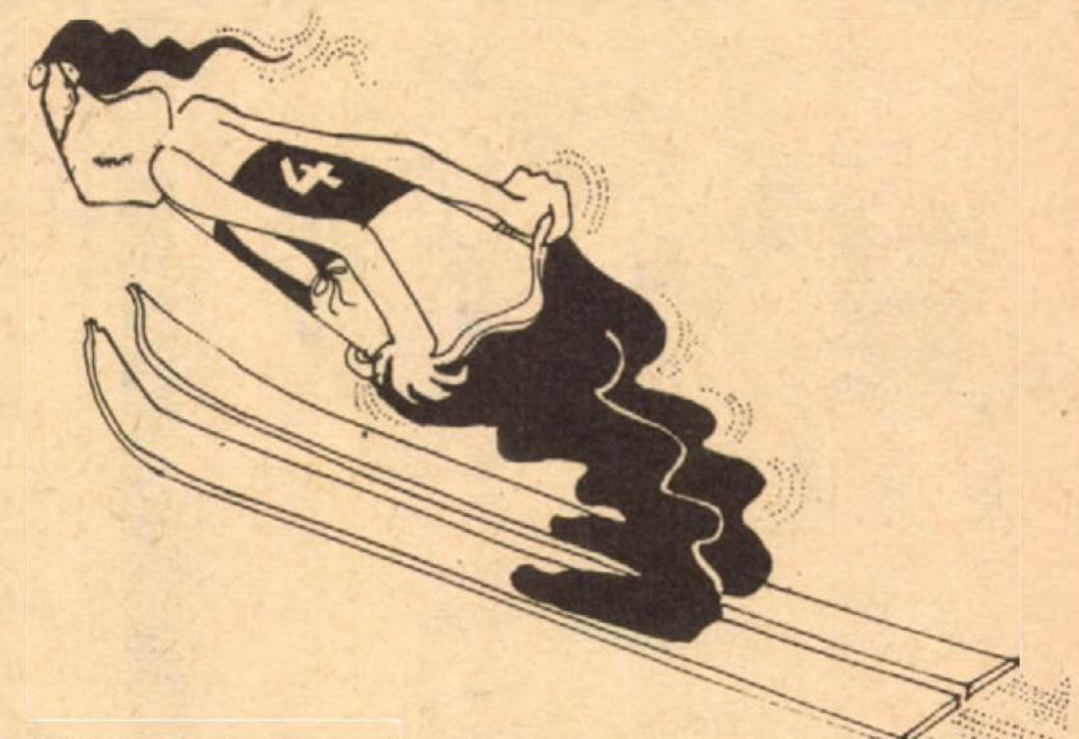
– Megállj! Azt a széket az anyámtól kaptam!

AZ SZTK JÖVŐJE

(„Szpilki" Varsó)

A GYŐZTES UGRÁS

(„Rohács", Pozsony)

50 VÁLÓOK

Marjorie Proops, a londoni „Daily Mirror" egyik ismert cikkírója 50-féle megoldást ajánl azok számára, akik minél gyorsabban ki akarják használni az új válási törvényt, amelynek értelmében a válás akkor is lehetséges, ha a bíróság szerint a házasság megjavíthatatlanul elromlott. A házasélet felőrlésére Proops asszony 50 hasznos tanácsot ad. Néhány példa: Menj el hazulról valamit inni, és ne gyere vissza öt évig. Egyél kekszet az ágyban. Humorérzékedről akkor tégy tanúságot, amikor feleséged a női egyenjogúságról beszél, s nevess egy nagyot. Emlékeztesd feleségedet (férjedet) arra, hogy mennyivel könnyebb most a válás, mint azelőtt volt. Satöbbi.

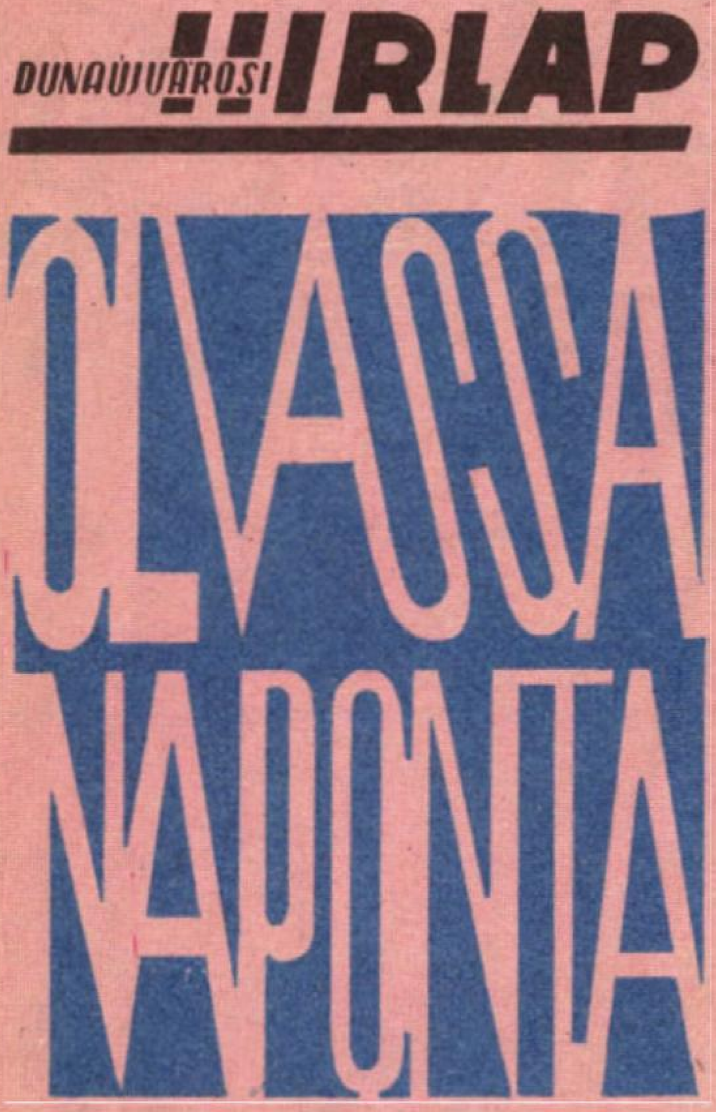
TAKARÉKOSKODJUNK A FŰTÉSSEL!

A városban ne fűts semmi mással
— szólt a jelszó —, hanem csupán gázzal!
Szén, fa, koksz, sőt az olaj is drága,
és mit szenved, ki utána jár ma!
Gázzal viszont tele van a város,
kényelmesen maga jár a házhoz!...
Megfogadtuk hát a szép szót hittel,
és hasznunkat hadd meséljem itt el:
A készülék, mely tavasszal, nyáron
s még ősszel is jó volt, mint az álom,
télen, ahogy hulltak a hópelyhek,
igen furcsán rosszalkodni kezdett.
Alig adott lángot, vagy tán meg se gyulladt,
mint aki a jégverembe fulladt.
Így most itthon fázik kezem, lábam,
s bundát húzok a fürdőszobában,
elviseljük mégis mindezt vígan,
mert bár igaz, hogy jelenleg így van,
de jól tudjuk, ha előre nézünk,
mind megmarad a fűtési pénzünk!

Lovászy Márton

TÜCSÖK és BOGÁR

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére tesszük, beküldőjüket pedig a szokásos módon honoráljuk.

Olvasnám én, de csak hetenként kétszer jelenik meg.

(Beküldte: Gottschál Melinda. Dunaújváros)

Az Ifjúsági Szálló a pesti Duna-partról kitűnően látható. Érdekes, hogy ezeket az óriás fenyőket még sohasem fedeztem fel mellette.

(Beküldte: Tóth Tibor, Budapest)

Sózott sertés baba-bél

eladó igény szerint.
Szolnok megyei Húsipari Vállalat. Szolnok, Vágóhíd u. 70. Telefon: 13—273. Farkas.

Milyen a sertésbaba?

(Beküldte: ifj. Sári Béla, Tiszafüred)

Mennyi ideig tarthat annak a „gardigánnak" tisztítása, amelynek elvállalása is két napot vesz igénybe?

(Beküldte: Bánréti Zoltán, Budapest)

Egy kisöreg naplójából

Tegnapelőtt ellátogatott ide hozzánk, az óhazába az Annus hencegni. Hogy milyen más ott minden — emelte a szemét az égre — azt el se lehet mondani! De azért elmondta. Hogy távfűtésük van ott, csupa csempe a konyha meg a fürdőszoba, és olyan ottan a lift, hogy az gombnyomásra jár le-föl, egyszóval tisztára Tündérország.

— És milyen a közlekedés? — kérdeztem.

— Ölég jó. De mi nem is igen közlekedünk —

tette hozzá —, mert az István már nyugdíjas, és nekem se köll a piacra szaladgálni, mint itten, mert ott van a házban az ABC-áruház.

Ja igen, mert azt elfelejtettem megemlíteni, hogy az Annus nem a tengeren túlról látogatott el hozzánk, hanem csak innen, az egyik dél-budai lakótelepről.

— Egyébként csak megvagyunk valamennyien — újságolta —, és a Jani bácsiék kérdeztetik, hogy a szerkesztő úr él-e még.

— Hát nézze, Annuskám — fölényeskedtem —, az utóbbi hetvenhét esztendő alatt annyira megszoktam már, hogy élek, hogy most kicsit nehezemre esne hirtelen abbahagyni.

— Nono! — szólt rám az Annus. — Kár ebbül viccet csinálni. Tessék csak elolvasni az újságot. Csupa gyászjelentés, meg az a tömérdek autószerencsétlenség.

— Csakhogy nekem nincs kocsim — védekeztem.

— De másnak van ám! Csak egy vigyázatlan lépés, és már későn is érkeztek a mentők! De a legborzasztóbb az a töméntelen teherautós! Csak figyelem az újságot: csupa nyugdíjas meg maszek öregembereket ütnek el!

No, így eltársalogtunk.

Aztán megállapítottuk, hogy múlik az idő. És találgattuk, hogy ugyan hol is lehet most az a két oleánder, amiket pár évvel ezelőtt még az özvegy trafikosné, Mariska öntözgetett az Annusék udvarán?

— Hát igen: az az udvar... — érzékenyedett el Annus. — Azért az is ölég szép volt. Ott éldegéltünk mi szép csendesen, békességben, amíg csak ki nem sajátítottak onnan, életveszélyesség miatt.

Ez persze nem úgy értendő, mintha az Annusék lettek volna életveszélyesek, csak az a rozoga kis ház, aminek az udvara közös élettere volt az Annuséknak, fent nevezett Jani bácsiéknak meg az özvegy trafikosné Mariskának. És azt a nagy csendet se muszáj épp szó szerint értelmezni, főként a Jani bácsiék családi nézeteltérései folytán.

Ugyanis a Jani bácsi közkedvelt és sokoldalú alkalmi munkás volt. Festő és mázoló, asztalos, lakatos, falradírozó és vízvezetékszerelő. Iparengedélye nem volt, csak úgy „házakhoz járt", mint afféle pentatlonfusizó, és nagyon elrontották. Mármint a házak, a Jani bácsit.

— Mert a munkát, azt bírta ő nagyon — mesélte Annus —, csak az italt nem bírta sehogy, de mindig megkínálták. És ettől lett ő imitt-amott olyan kedélyes, hogy nem is tudom: hányszor írta fel a rendőr éjjeli csendrendelet miatt.

Nahát ebből lettek a családi nézeteltérések. De ami a békességet illeti, azt jól

mondta Annus. Mert az említett három lakás udvarközi békéjét csak egyetlenegyszer zavarta meg valami.

— Az az átok lottó — borult el az Annus arca. — Mert amióta az elkezdődött, a Jani bácsi mindig ugyanazt az öt számot tette meg. Az életkorunkat. Az enyimet, az Istvánét, a sajátját és a feleségiét meg a Trafikosné Mariskáét. Tessék megszámolni: ez éppen öt. De soha nem volt neki más, mint legföljebb kettes találata. Csak egyszer. Négyszáztizenötezer forintot nyerhetett volna, négyes találattal. El is akart menni az ügyvédhez, a Trafikosné ellen.

— Na ne! — hüledeztem. — Hát mit vétett neki a Mariska?

— Azt, hogy csak akkor lett volna négyes a Jani bácsi találata, ha az egyik szám, amit megtett, nem az 50-es lett volna, hanem az 55-ös. Mert az jött ki! Az 55! Nem az 50! És a Mariska is annyi idős volt! Ötvenöt éves! Nem ötven! Csak ötöt letagadott! És valaki azt mondta a Jani bácsinak, hogy pörölje be a Mariskát, elmaradt haszon miatt.

*

A fentebbiekről még abban az időben értesültem, amikor az Annus hetenként kétszer járt át hozzánk az Udvarból, mint lakástakarítási segéderő, és olykor tizenöt-húsz percig is megállt a kezében a partvis, amíg elmesélte a különböző Udvari Tudnivalókat.

A mostani segéderőnk, Boriska is mesél egyetmást. De az ő családjukban csak annyi a nézeteltérés, hogy az ő férje szintén alkalmi munkás, de nemigen keresné az alkalmat a munkára, ha Boriska nem serkentené, úgyis, mint erőpolitikus. Mert Boriska erős. Nemcsak a szó kozmetikai értelmében. Nem-

csak teltkarcsú. Hanem erős. Egy nehéz karosszéket egyik szobából a másikba penderíteni, neki meg se kottyan. Egyszer elmesélte nekünk a mézesheteit, amelyek — ahogy a szavaiból érződött — mind a mai napig is tartanak.

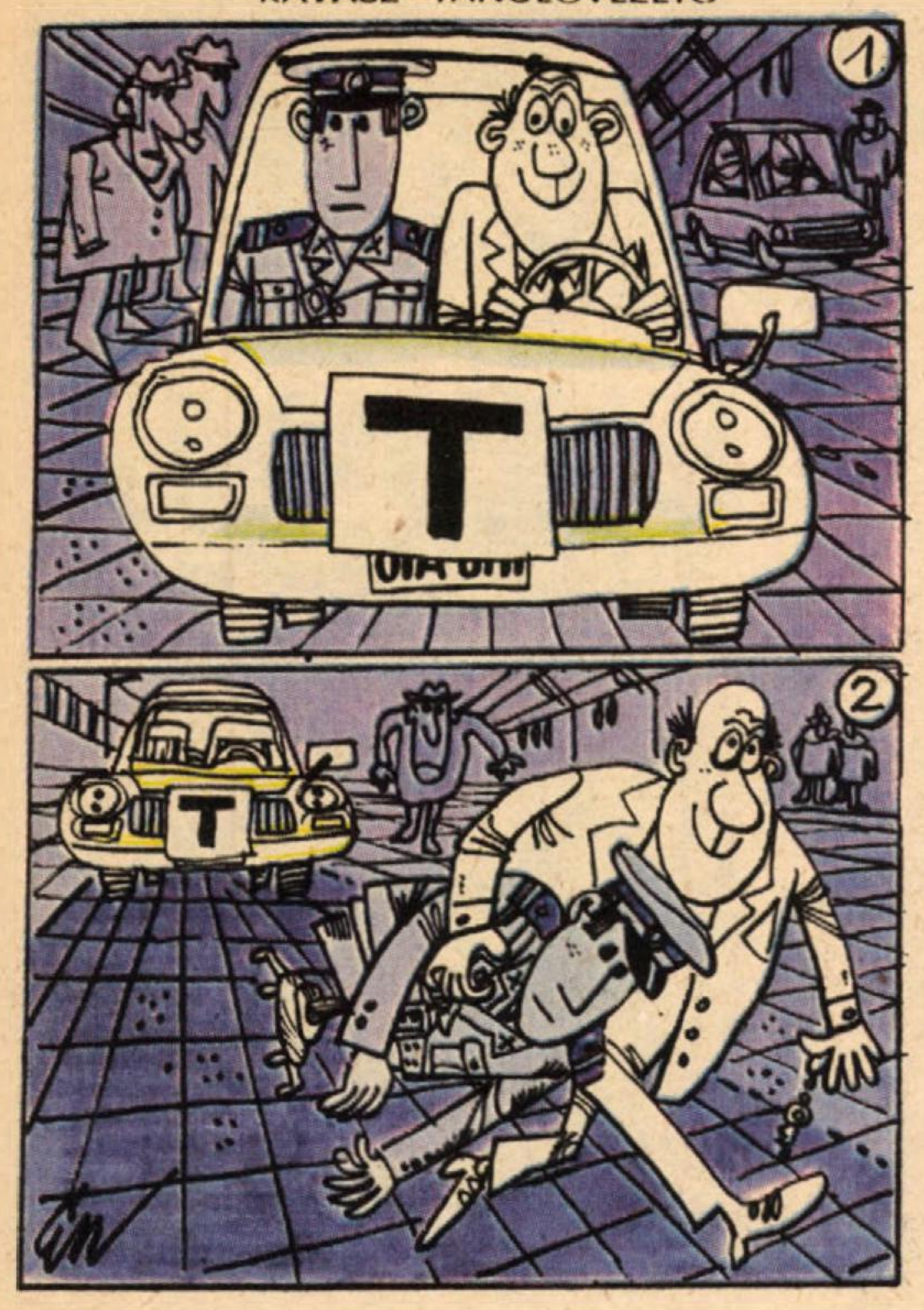
— Eleinte próbált ugyan az uram huncutkodni — úgy értve, hogy a nők, az ital, meg a többi, de most már nagyon megszelídült.

Aztán elnéző, szinte gyengéd mosollyal tette hozzá:

— Tetszik tudni: sokat vertem...

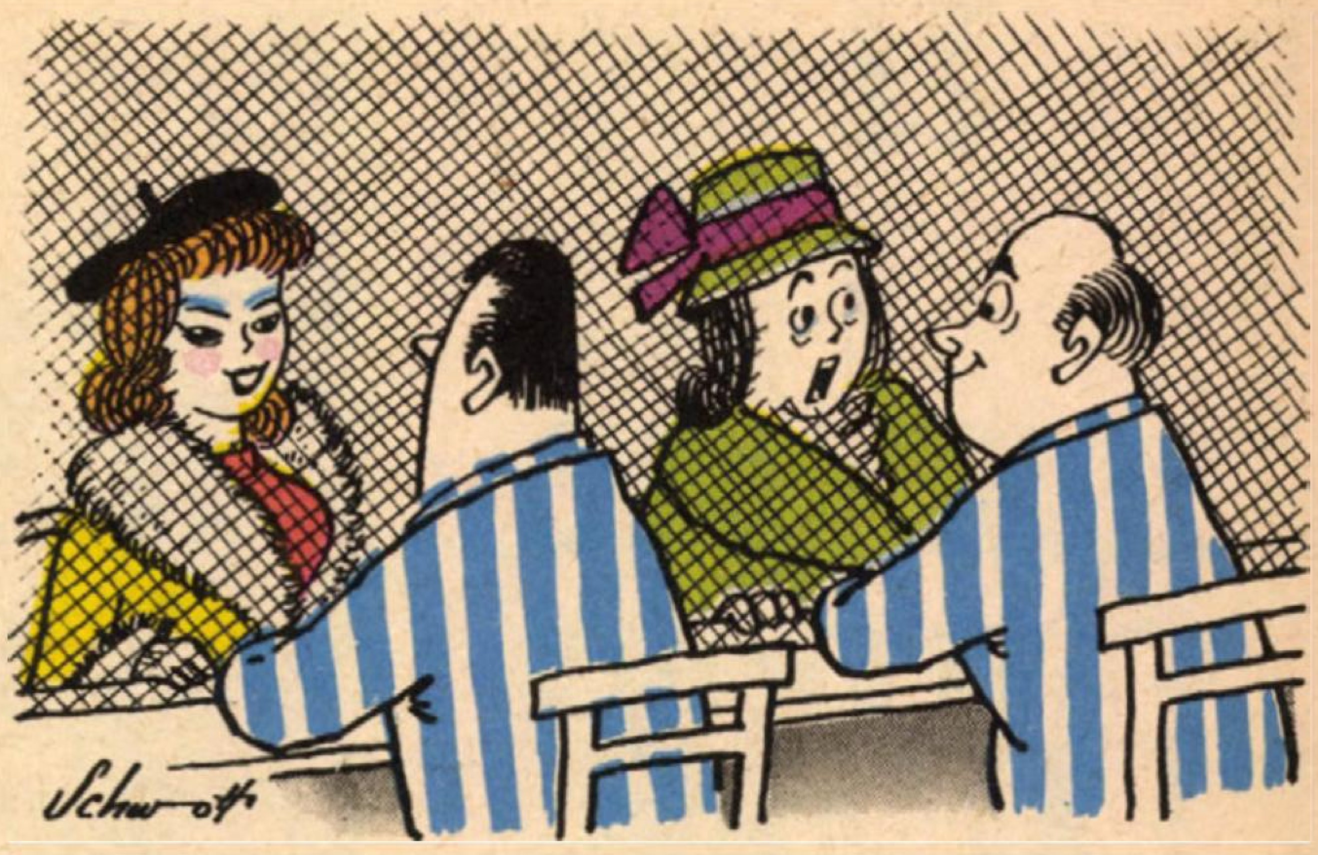
Zágon István

RAVASZ TANULÓVEZETŐ

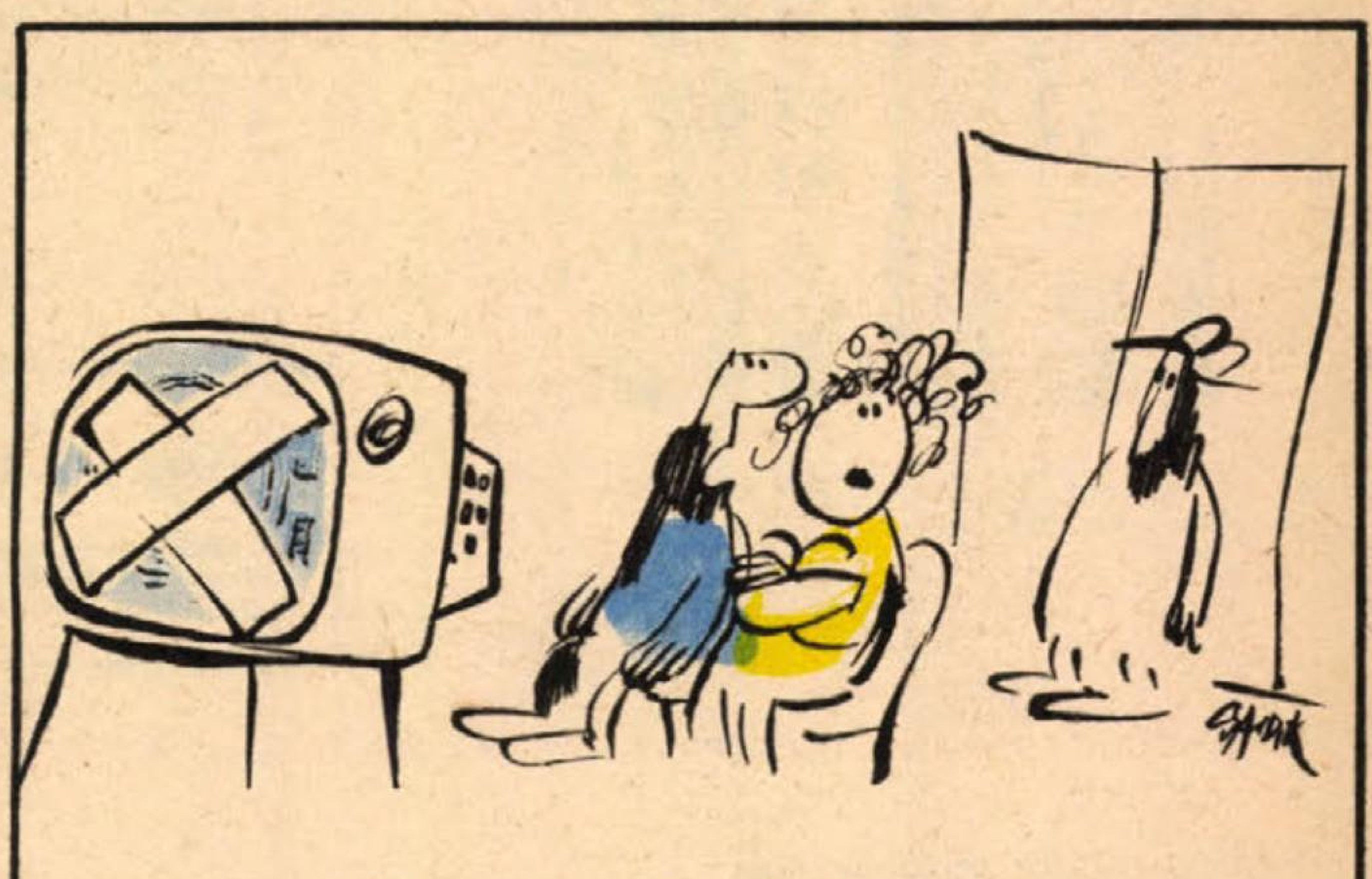

– Ez a majom a Daktariból csodálatosabb, mint az Angyal!

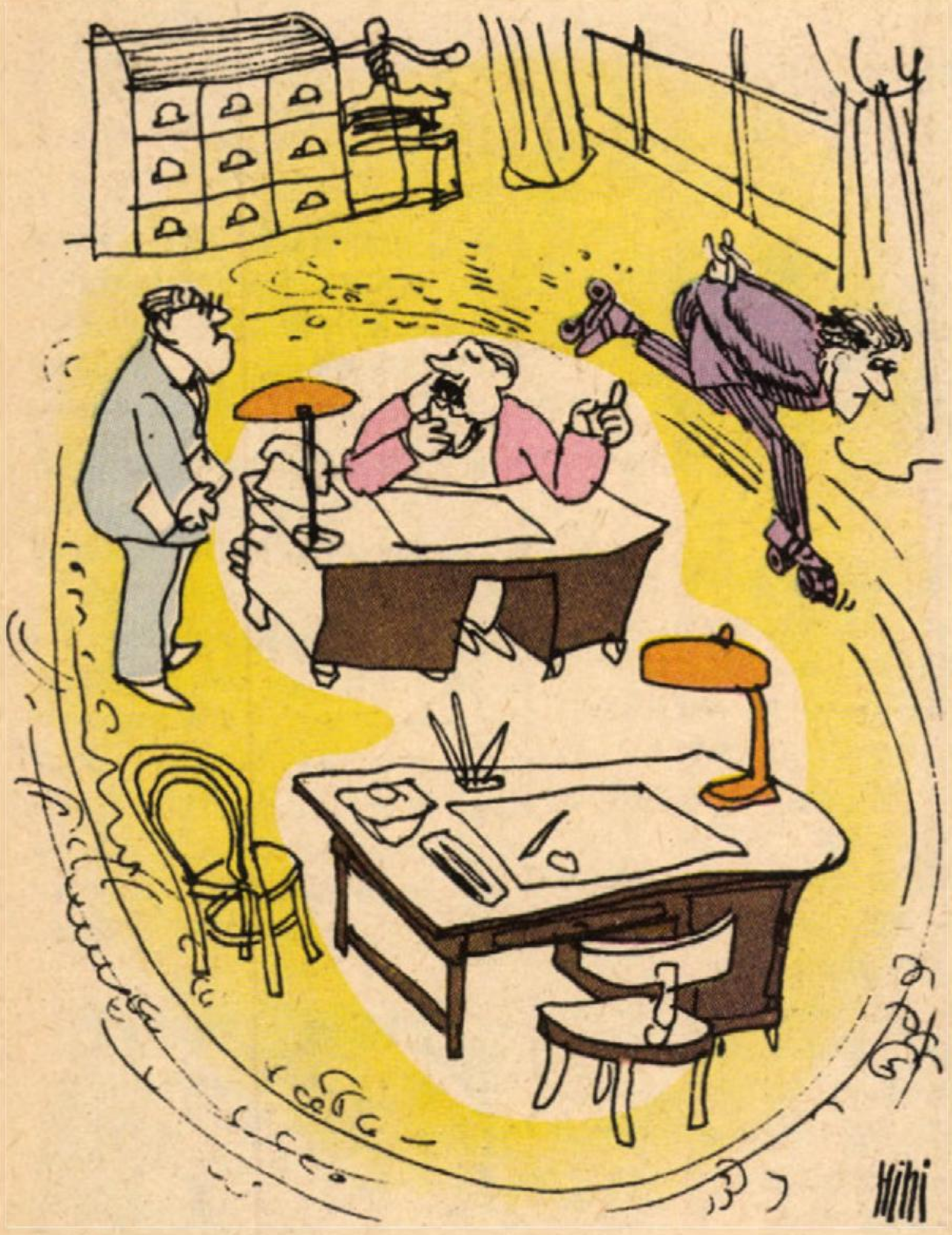

– Szégyelld magad, Lajos! Még a beszélőn is más nőket bámulsz?!

– Sajnos, tévé-elvonókúrán vagyunk!

AMBICIÓZUS FIATALEMBER

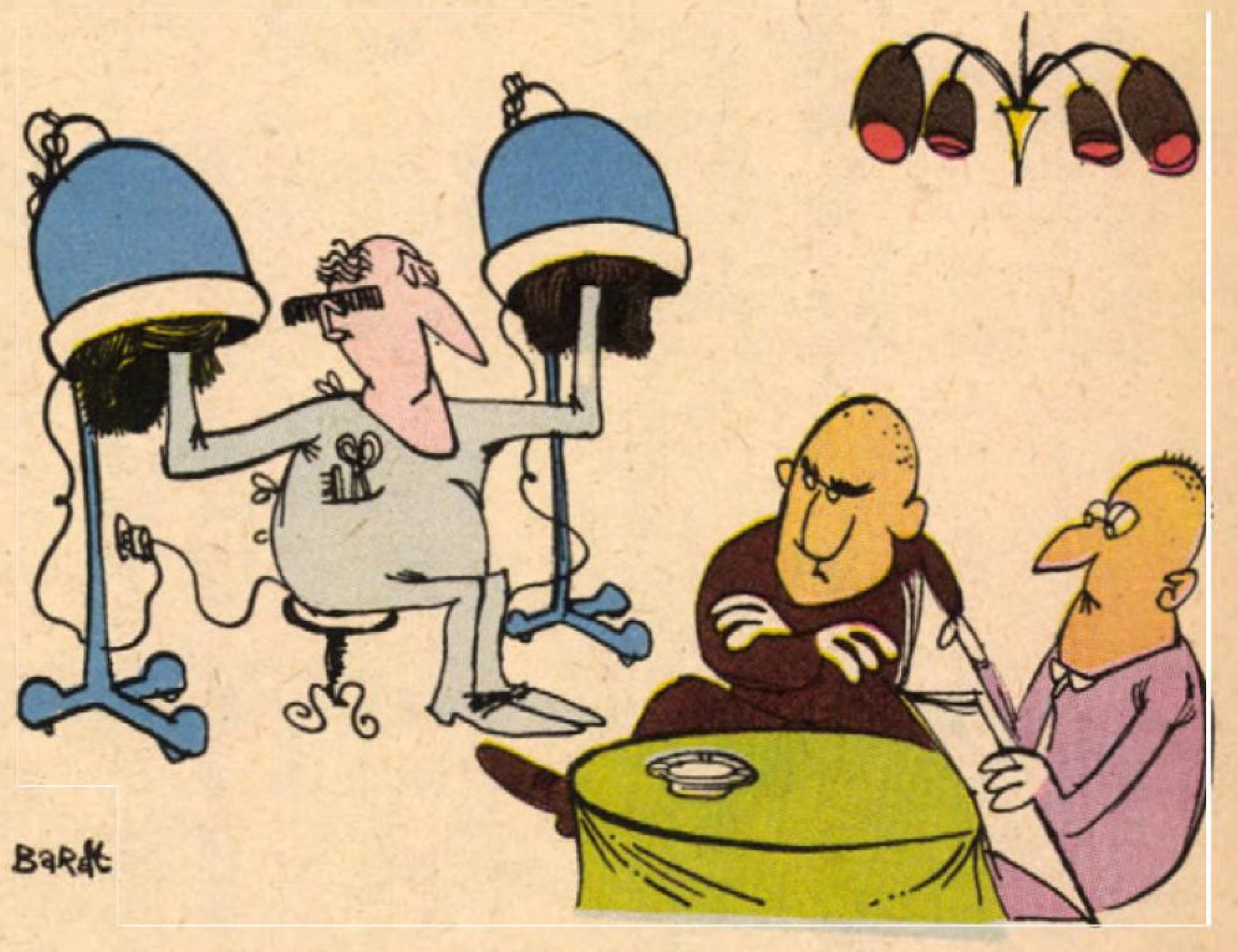

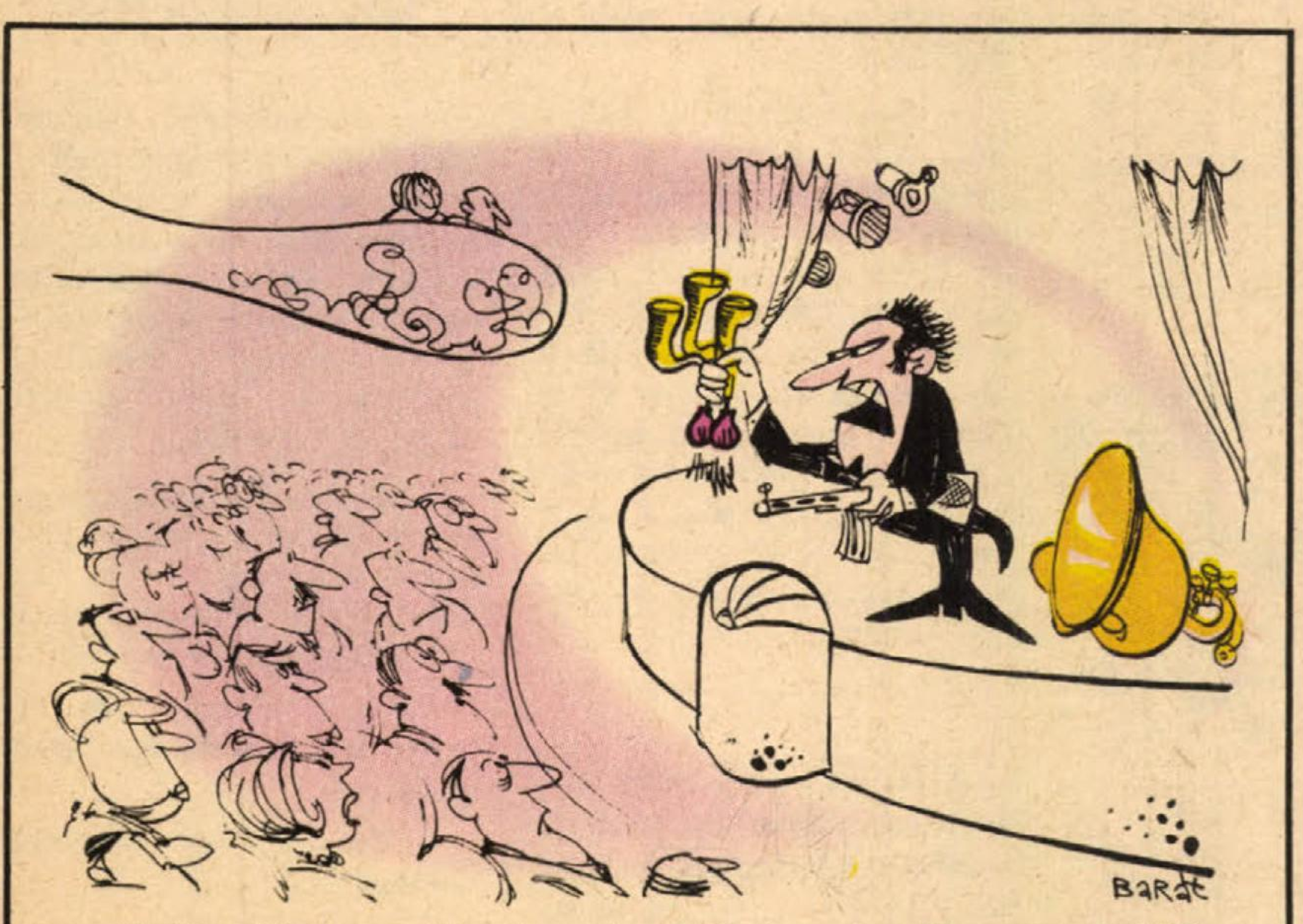
– Ez a kolléga folyton azt hajtogatja, hogy ő nem tud egy helyben ülni...

A POSTÁSOK ÉS A KUTYÁK

Ősrégi téma: a postás, akit megharap a kutya. Most az ausztráliai postás szakszervezet hivatalosan nyilvánosságra hozta a harapások statisztikáját. Eszerint az elmúlt évben 1475 esetben harapták meg a kutyák a levélhordókat. A szakszervezet a jelentések alapján az ausztrál városokban kijelöli azokat a kutyás házakat, amelyekbe postásnak tilos belépnie. Ha valaki e házak lakóival valamit közölni akar, levél helyett személyesen kell elmennie és élőszóval elmondania, hogy mit akar. Az ausztrál állatvédők tiltakoztak a kutyaellenes határozat ellen, és felajánlották, hogy hozzájárulnak a megharapott postások orvosi költségeihez.

OSZTÁLYON FELÜLI SZALON

– Utoljára kérdezem, ki tette a trombitámba ezt a Mercedes-dudát?

BABONÁS TAKARÍTÓNŐ

– Ne haragudjanak, de nem akartam maguk alatt elsöpörni!

RÉBUSZ

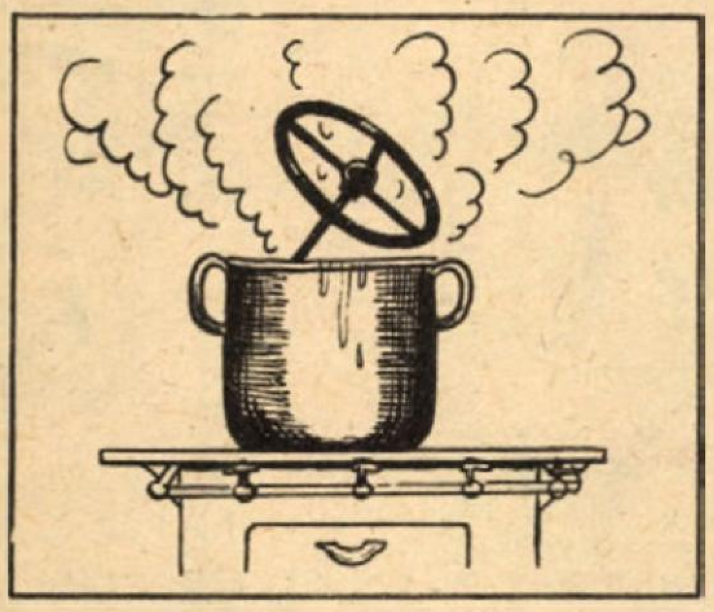
160. rejtvényünk megfejtése:

Tanulófiú felvétetik

A 100 forintos díjak nyertesei a következők: Medve Zsuzsanna, Hatvan, Szabadság u. 11. Szentirmai András, Bp. IX., Tűzoltó u. 92. Ifj. Daka Imre, Zákányszék, Kiss I. u. 10.

162. REJTVÉNYÜNK

A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki. A megfejtéseket legkésőbb február 8-ig kell postára adni, kizárólag levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest, 8. Pf. 53.

Mini balladák

NEM MIND ARANY, AMI BALLADA

Ágnes asszony a patakban
Véres leplét mosta, mosta . . .
Esetét egy mosóporgyár
Reklám célra elkapdosta,
Oh, irgalom atyja, ne hagyj el!

EGY FIÚ A SZÁZBÓL

Kosárfonó volt a kislány,
Aki befonta őt nyáron,
S most kosarat adott néki,
Balladáját ezzel zárom.

ÜZÉRSÉGI BALLADA

Valutával üzérkedett
Olthatatlan szenvedéllyel,
A külföldi valutákat
Hajkurászta nappal, éjjel.
Kiderült bűnlajstromából,
Mely a rendőrségen várta:
Éjszaka font, nappal márka . . .
Az eredmény most egy zárka.

Hidvéghy Ferenc

Ludas Matyi

SZATIRIKUS HETILAP

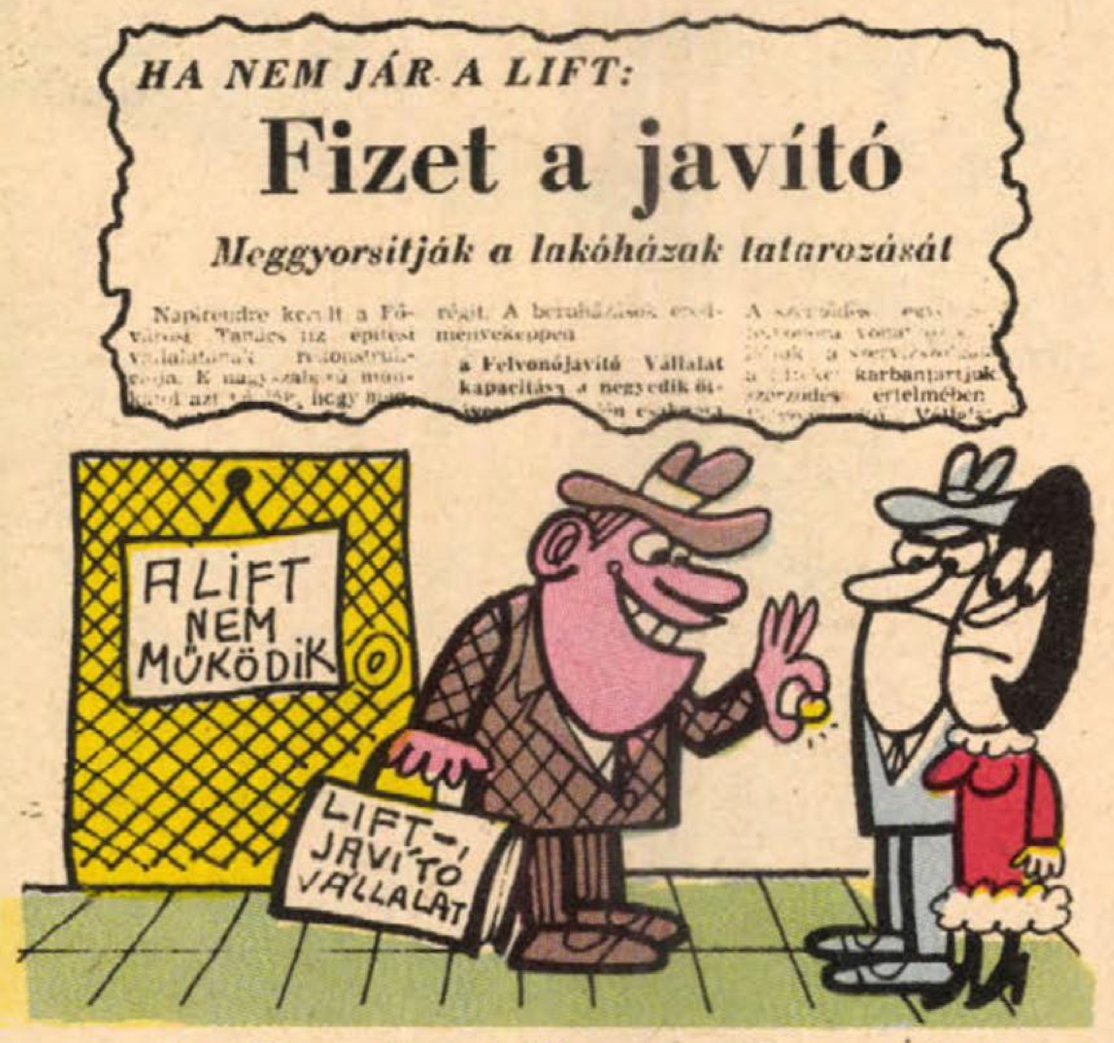
Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Telefon: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Telefon: 343—100, *142—220. — Árusítja a Magyar Posta — Készült a Zrínyi Nyomdában — 71.2068/2 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — Ultraset 72-es ofszet rotációs eljárással. — Felelős vezető: Bolgár Imre

INDEX: 25.504

A Ludas Matyi levélcíme: Budapest, 8. Pf 53.

A HÉT HÍREIBŐL

Fülöp György rajzai

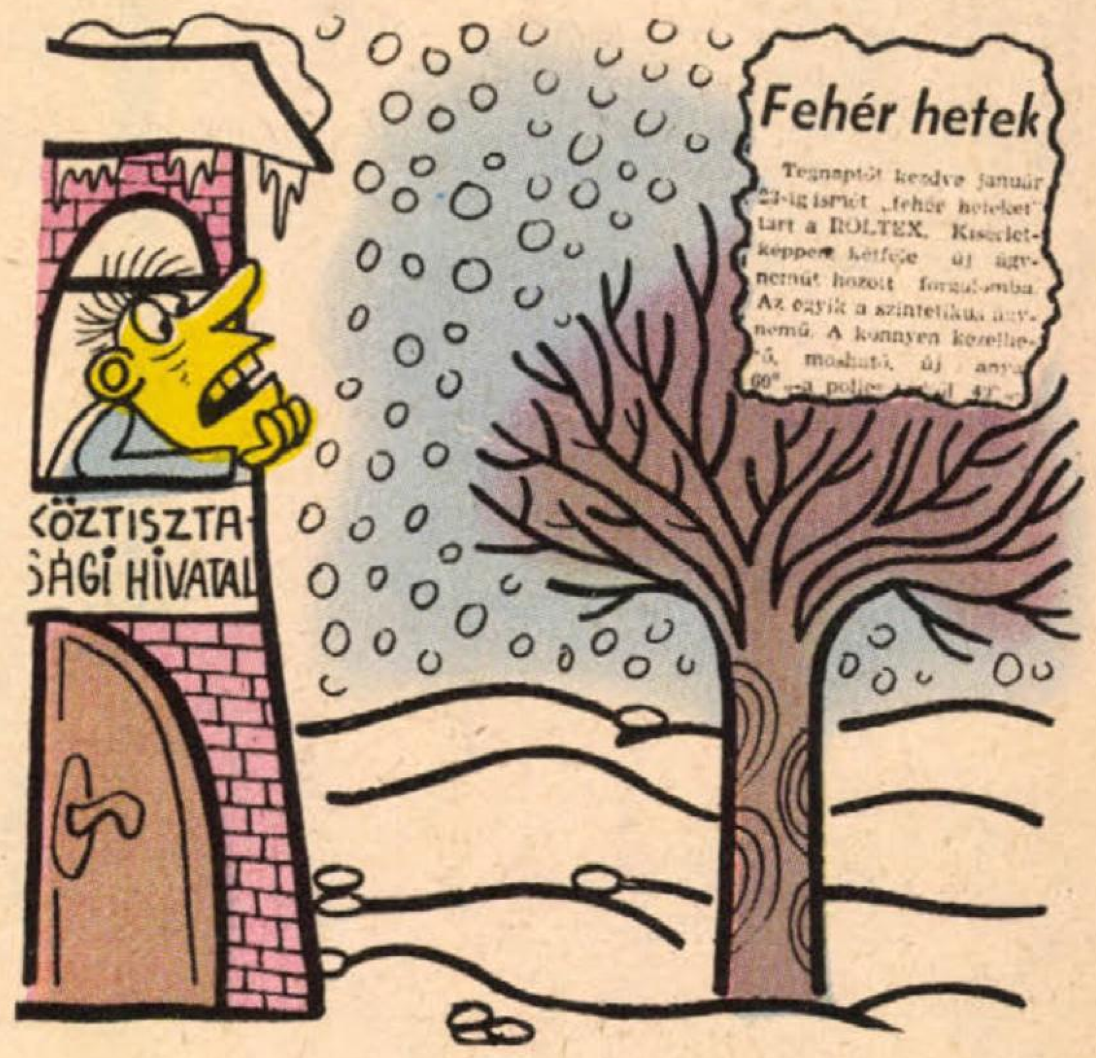
– Tessék gyalog felfáradni. Itt van két forint bánatpénz.

– Mázoló szakmunkás sajnos nincs, de küldhetünk egy kozmetikust.

– Végre, már alig győztem feldolgozni a fohászokat.

– Te jó isten, már megint? . .

MICSODA KÜLÖNBSÉG!

— Hallom, elváltál a feleségedtől!

— Végre! — sóhajtott Béla. — Már nem bírtam tovább. Megőrjített az örökös fecsegésével. Este fáradtan hazamentem, vágytam egy kis csendre, nyugalomra. Ekkor ő bekapcsolta a beszélőkéjét és órákon át locsogott. Elmesélte, hogy mi volt a hivatalban, ki csalta meg a feleségét, ki a férjét, mit mondott az igazgató titkárnője, mennyi hiánya volt a vállalati büfésnek. Amikor végre kifogyott a jelentéktelen kis történeteiből, engem kezdett faggatni: mi volt nálunk, hogy telt el a napom? Mi újság? Kénytelen voltam mesélni, pedig örültem, hogy elmúlt a nap. De ez még semmi! Megőrjített a gyámkodásával. Reggel személyesen ellenőrizte, hogy elolvadt-e a cukor a kávémban, tiszta-e a zoknim, a fehérneműm, nálam van-e a villamosbérletem. Mintha felügyelet alá helyezett félkegyelmű lettem volna.

— Ez valóban kellemetlen, de csak azt jelzi, hogy a feleséged szeretett — védtem Béla volt feleségét.

— Köszönöm az ilyen szeretetet. Az ilyen asszony tulajdonképpen szunnyadó anyai ösztöneit éli ki. De ezt még elviseltem volna, ha ad egy kis szabadságot. Más férfiak vasárnaponként kijárnak a meccsre. Én is ott voltam minden mérkőzésen, de nem egyedül. Velem jött, pedig tudom, hogy utálja a focit. Beült mellém a klubba, ha kártyáztam, holott megvetette azokat, akik idejüket ilyen módon ütik agyon.

Miután kipanaszkodta magát, és ettől megerősödött döntésének helyességében, boldogan, tíz évvel fiatalabban távozott.

Egy év múlva találkoztunk:

— Hallom, újra megnősültél!

— Végre! — sóhajtotta Béla. — Már nem bírtam tovább a magányt, az egyedüllétet, az esti órák süket, őrjítő csendjét. Hála a szerencsémnek, az új feleségem csodálatos nő. Amikor este hazamegyek, tele van vele a lakás: beszél, csacsog, mesél. Jelentéktelen, apró kis dolgokat fecserész. Elmondja, hogy mi volt a hivatalban, ki csalta meg a feleségét, ki a férjét, mit mondott az igazgató titkárnője . . .

— És hogy mennyi hiánya volt a büfésnek — vágok közbe gúnyosan, de nem veszi észre.

— Igen, de ez még semmi. Ha kifogyott a történeteiből, kíváncsi az én napomra is. Töviről hegyire elmeséltetí velem, hogy mivel töltöttem a napot. De ez nem minden. Olyan hozzám, mint az anyám volt. Reggel személyesen ellenőrzi: elolvadt-e a cukor a kávémban, van-e tiszta zoknim és fehérneműm, betettem-e a zsebembe a villamosbérletemet? . . .

— Nem kellemetlen neked ez a gyámkodás?

— Egyáltalán nem. Jólesik az embernek, hogy törődnek vele. Képzeld, minden vasárnap kijön velem a meccsre, pedig nem rajong a fociért, de meghozza értem ezt az áldozatot is, csak azért, hogy velem lehessen. És eljön a klubomba is, leül mellém a kártyaasztalhoz és kibicel.

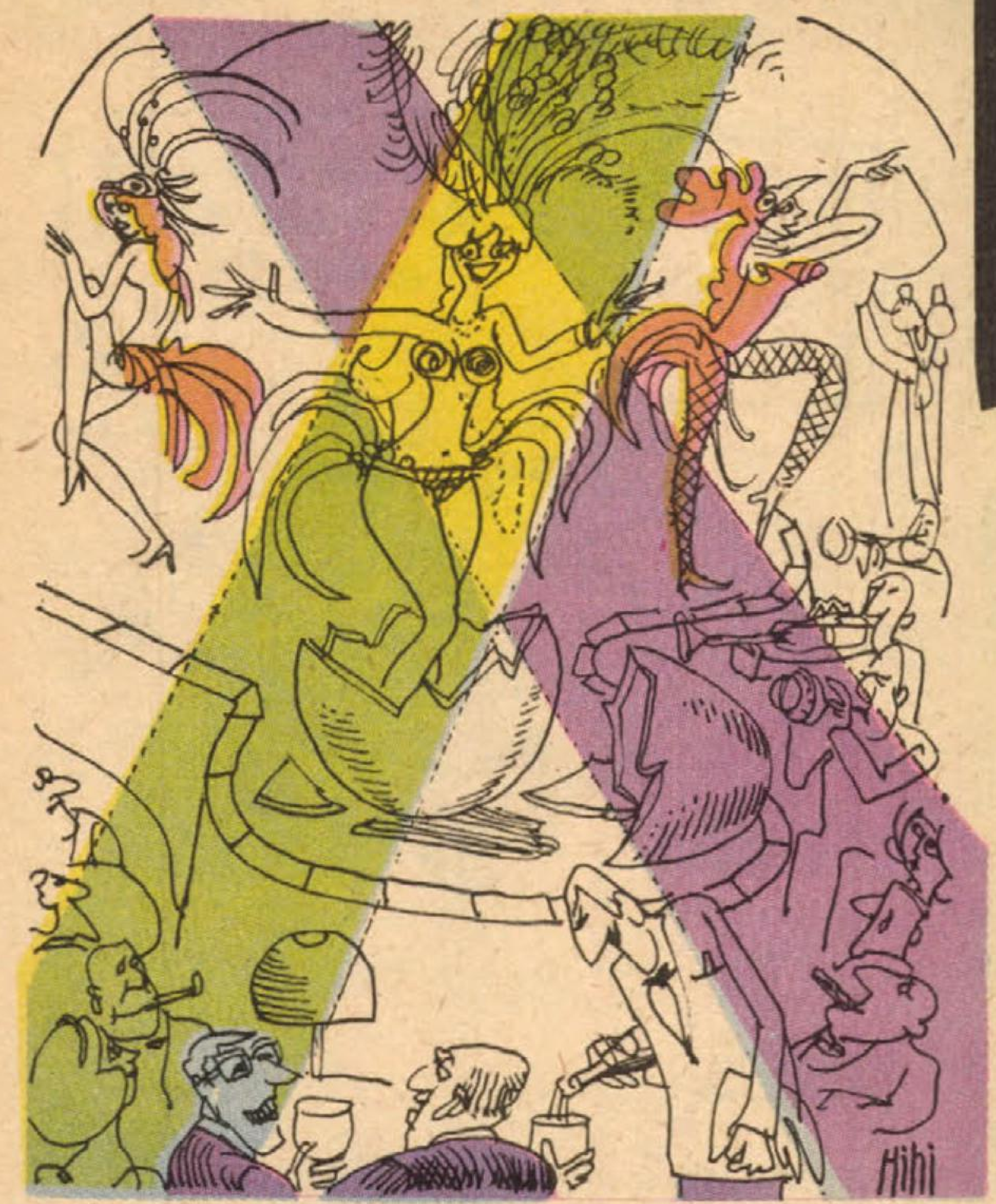
— Ne haragudj, Béla — mondtam meglepetten —, de az új feleséged ugyanazt teszi, mint a régi. Ami akkor bosszantott, most örömet okoz? Nekem az az érzésem, hogy az új feleséged pontosan ugyanolyan, mint a régi . . .

— Ugyanolyan? — kacagott Béla. — Nevetséges vagy! Hiszen húsz évvel fiatalabb!

Ősz Ferenc

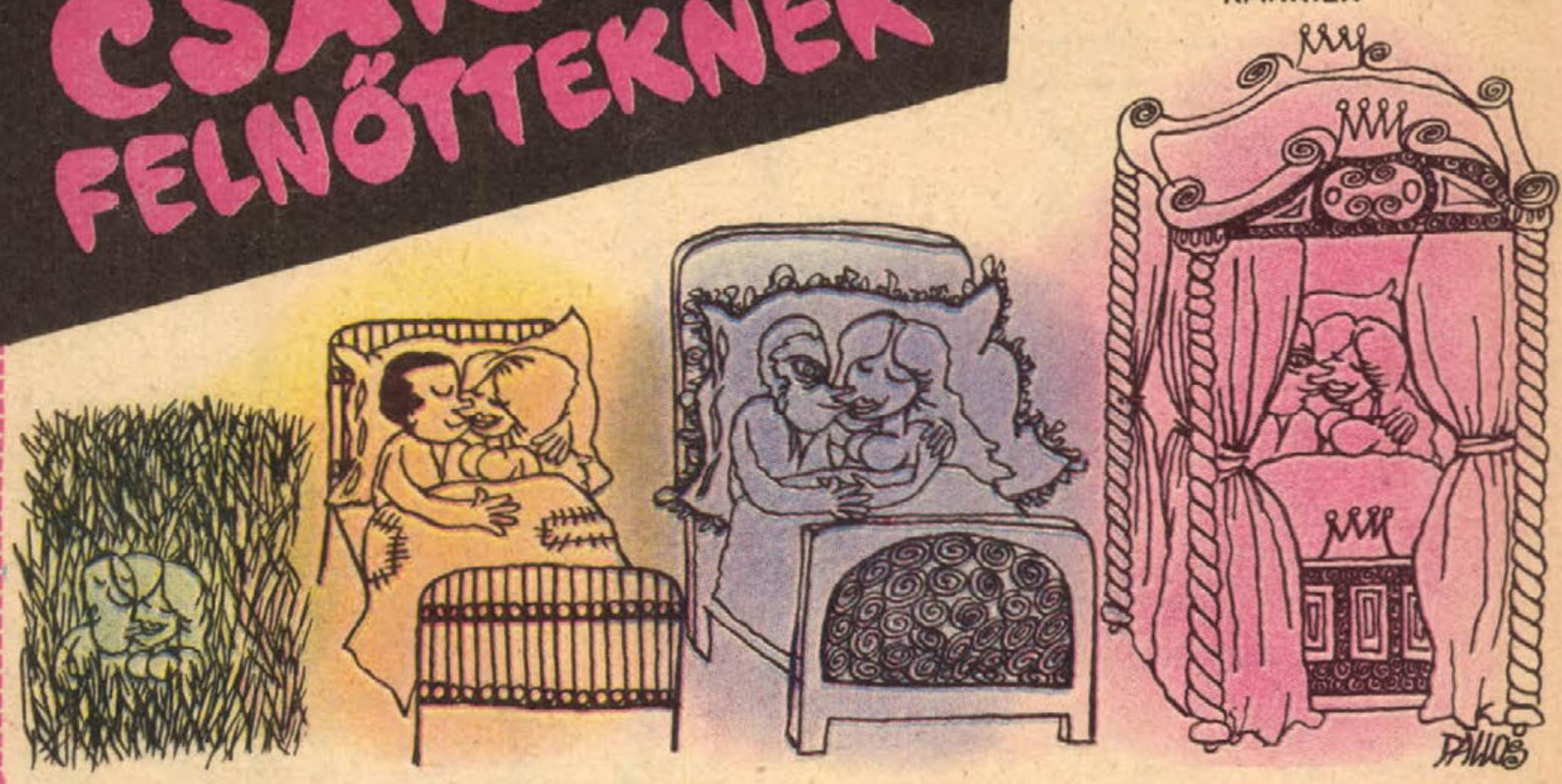
CSAK FELNŐTTEKNEK

KÜLFÖLDI KIKÜLDETÉSBEN

– Apropó, holnap el ne felejtsük megnézni azt a keltetőgépet, ami miatt kijöttünk...

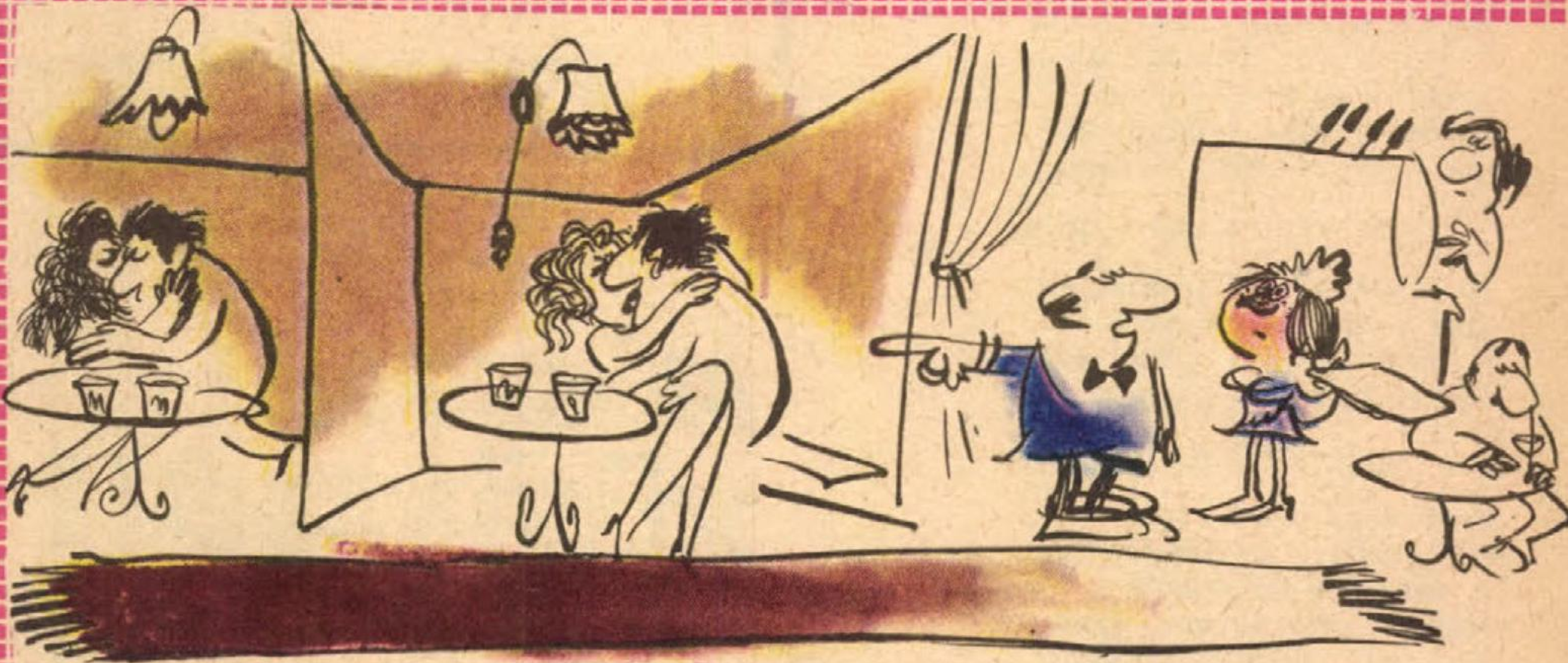
KARRIER

– ...és akkor is szeretni fogsz, ha 4,2 lesz a tanulmányi átlagom?

– Maga még tizenhat éven aluli... Itt az Annus néni szolgáljon fel...

– És mondja, kedves, ez az első munkaviszonya?

– Remélem, nincs influenzája?!